

ஸ்ரீ ஸ்ரீகா ஐவா

ஸ்ரீ ஐவாக் குழு வெள்ளம்பு

திதி மக்களைப்படி

Z

Dew

January

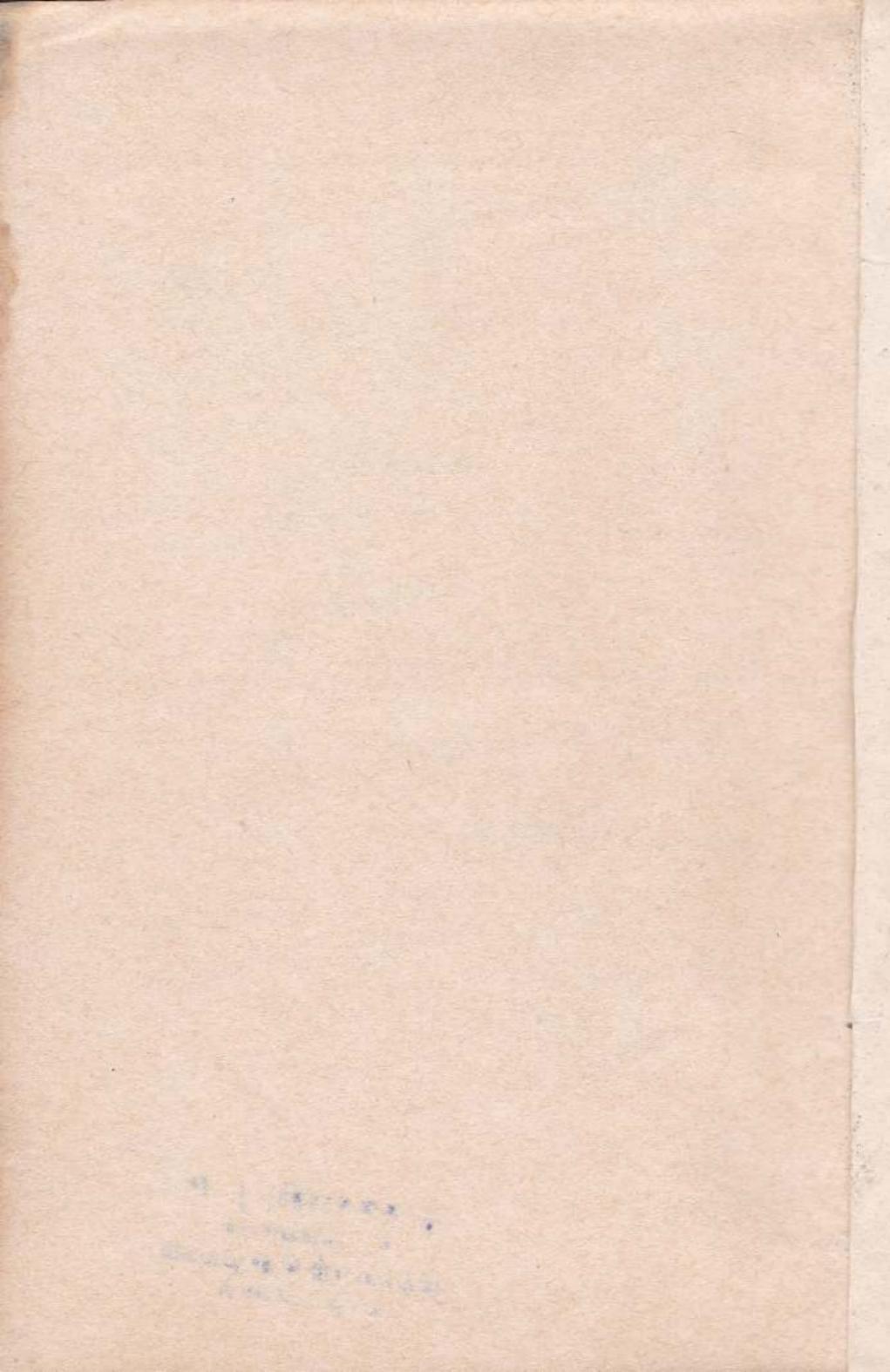
R. Smith

Days

Wynn

19/5/92

கி. வெந்துவர், J. P
+ எமென். ஏஸ்
தினாங்குறு செல்லுகம்
பாதுகாப்பு மன்றம்

மல்லிகை ஜீவா

தொகுத்தவரீகள் ;
— நம்தி
— தெணியான்

வெளியீடு :

மனி விழாக் குழு
15/2, மின்சார நிலைய வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முதற் பதிப்பு : ஜூன் 1988
கரிமை பதிவு :

Mallikai Jeeva — A collection
of
Biographical Articles and Verses

விலை ரூபா : 30/-

அட்டை :

புனிதவளன் கத்தோலிக்க அச்சகம்,
யாழ்ப்பாணம்.

அச்சிட்டோர் :

ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம்,
காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

முன்னேட்டம்.

1927 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 27 ஆம் திகதி பிறந்த எழுத்தாளர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் 'மணிவிழா' இவ்வருடம் கொண்டாடப்படுகிறது. அந்த நடவடிக்கை களின் ஒர் அம்சமாக இந்த நூலை மணிவிழாக் குழுவினர் தமிழ் மக்களுக்குத் தருகின்றனர்.

அவரது சஞ்சிகையின் பெயரைச் சேர்த்து 'மல்விகை ஜீவா' என்று போற்றப்படும் 'மணிவிழா நாயகன்' பலரால் பல விதங்களில் நேசிக்கப்படுவார்; பாராட்டப்படுவார். அவரைப் பற்றிய தமது கருத்துக்களை ஒரு குறிப்பிட்ட சிலரிடம் கேட்டு எழுதியிருந்தோம்.

ஜீவாவின் அரிய நண்பர்களும், ஆதரவாளர்களும், ரசிகர்களும் எத்தனையோ பேர் இதில் இல்லை. இத்தகைய ஒரு சிறு நூலில் எல்லோரையும் பங்கு கொள்ளச் செய்வது என்றுமே சாத்தியமாகாது.

முன்று கவிதைகளும் 29 கட்டுரைகளும் இந்நூலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கட்டுரையாளர்களுக்கு நாம் எவ்வித விதிகளையோ நிபந்தனைகளையோ முன் வைக்கவில்லை. அவர்கள் உள்ளத்திலிருந்து எழும் கருத்துக்கள் முழுமையாக மலர இது வாய்ப்பளித்தது. எனினும் இவற்றில் சில கட்டுரைகள் மனப்பதிவு, சந்திப்புச் செய்திகளை மட்டும் கொண்டவையாகவும், சில விமர்சனப் பாங்கும் கொண்ட வையாகவும் இருப்பது கண்கூடு. இதை வைத்து ஒரளவு வரிசைப்படுத்தியுள்ளோம். நந்தி, தெணியான், சோமகாந் தன் ஆகியோளின் கட்டுரைகள் மட்டும் சில செய்திகளைச் சேர்க்க விரும்பி எழுதப்பட்டவையாகும்.

ஆயினும், இந்த நூல் ஜீவாவின் தமிழ் இலக்கியப் பங்களிப்பினை முழுமையாகப் பேசுகிறது என்று கொள்வதற் கில்லை. ஐம்பதுகளில் ஆரம்பித்து இற்றைவரை வெளிவந்துள்ள ஜீவாவின் ஆக்க இலக்கியங்கள் முறையான ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட்டு படைப்பாளி ஜீவாவின் இலக்கிய, வரலாற்று முக்கியத்துவம் தெளிவாக நிறுவப்படுதல் வேண்டும்.

நும். 1989-ல் வெள்ளினிமாக் காணும் 'மல்லிகை'யின் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பினை நெறியான ஆய்வுக்குள்ளாக்கி சஞ்சிகை ஆசிரியர் ஜீவா இனங்காணப்படுதல் வேண்டும். அப்பொழுதுதான் ஜீவாவின் ஆஞ்சை முழுமையான பூரண தரிசனத்துக்குள்ளாகும். இப்பாரிய பொறுப்பினை, குறுகிய கால இடைவெளியில் — சகசமான வாழ்வு நிலை இல்லாது அமைதியற்றுப் போன ஒரு குழந்தையில் — செய்து முடிக்க இயலாது போயிற்று.

எனினும் இந்த நூல் பரந்த இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்ட ஒருவரின் ஆஞ்சையைத் தமிழ் மக்கள் ஒன்று சேர்த்துப் பெருமளவு உணர்வதற்கு உதவும் என நம்புகிறோம்.

இறுதியாக, கவிதைகள், கட்டுரைகள் வழங்கிய எழுத் தாளர், நண்பர்களுக்கும், அட்டைப் படம் வரைந்து உதவிய ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா அவர்களுக்கும், அதை அழகாக 'ஓவசெற்' றில் உருவாக்கித் தந்த 'தவம்' அவர்களுக்கும், அழகாக அச்சிட்டு உதவிய ஸ்ரீலங்கா அச்சகத்தினருக்கும் நமது நன்றிகள்.

— 'நந்தி'

— 'தெணியான்'

தொகுப்பாசிரியர்கள்:

மளினிமாக் குழு.

தலைவர்: டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தன், செயலாளர்: திரு. என். சோமகாந்தன், கூட்டுப் பொருளாளர்கள்: பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், திரு. என். கே. மனோகரபுபன்றி மணிவிழா மலர் தயாரிப்பு: பேராசிரியர் 'நந்தி', தெணியான். செயற்குழு உறுப்பினர்கள்: வண. பிதா ஆர். எம். சி. நேச நாயகம், திருவாளர்கள் சி. வி. கே. சிவஞானம் (மாநகர ஆணையாளர்), எஸ். வி. தம்பையா, டி. ஸ்ரீதரசிங், வெளி யூர்ப் பிரதிநிதிகள்:— கொழும்பு: திரு. மு. ரெங்கநாதன், 'மேமன்கவி', திருமதி. யோகா பாவச்சந்திரன், கண்டி: திரு. அந்தனி ஜீவா, பூன்டுலோயா: திரு. சாரல் நாடன், பண்டாரகம: திக்குவயல்லை கமால், கல்முனை: மருதாரக் கொத்தன், மன்னர்: அன்பு ஜவஹர் ஷா, ஹட்டன்: திரு. எஸ். இத்யராஜா.

வல்லவர், மனிதர், தோழர்

— இ. முருகையன்

மல்லிகை டொமினிக் ஜீவா.
மனிவிழாக் காணுகின்றூர்
பல்கலை நிபுணர் சேர்ந்து
பாராட்டும் தகுதி பெற்றூர்:
வல்லவர், மனிதர், தோழர்
வறுமைக்குப் பகையாய் வந்த
நல்லவர்; ஆதலாலே
நாங்கனும் போற்றுகின்றோம்.

மழுத்துத் தமிழருக்கோர்
இலக்கிய மரபு வேண்டும்
வாழ்வுக்குப் பொருத்தமான
வாசனை வீசுமாறு
சூழலைத் திருத்த வேண்டும்
சொற்கலை புதுக்க வேண்டும்
ஏழைகள் செழிக்க வேண்டும்
என்பன இலக்காய்க் கொண்டார்.

விடாப்பிடியான கொள்கை
வேகமும் வீறும் கொண்டால்
குடாச்சிறு நாடு கூடக்
கொடுக்கின்ற நாடாகாதோ?
அடாத்துகள் எதிர்க்கும் சொல்லால்
ஆணிபோல் அறைந்து பேசும்
திமர்ப்புது முச்ச வீரம்
செயல்களை முடித்தல் கண்டோம்.

இனாஞ்சோ தொன்றுப் நிற்பார்
 எழுதுவோர் யார் என்றாலும்
 அளவிலா நேயம் கொண்டே
 அருகிலே அண்நது நிற்பார்
 விளைவிலே நன்மை தொன்றும்
 விருப்பத்தால் நூறு செய்வார்
 எனிமையே வடிவாய்ப் பெற்றார்
 இவர் எங்கள் இனிய தொண்டர்.

அரசியற் சீர் வாய்ந்தோரின்
 அருகிலே நிற்பார்; எந்தத்
 துறைகள்தான் எதிர்த்த போதும்
 சோஷிசத்தைப் பற்றும்
 உறுதியைத் தளர்த்த மாட்டார்.
 உன்மையை மறக்க மாட்டார்
 கருகிய நோக்கர் கொள்ளும்
 கொள்கையைப் பொறுக்க மாட்டார்.

இந்திய நாட்டில் எங்கள்
 இலங்கையின் புகழை நாட்டும்
 சிந்தனை யுடனே சென்று
 செயற்படும் கரும வீரர்;
 வந்தனை செய்யத் தக்க
 மக்களின் இலக்கியத்தை
 தந்திடும் தமிழர்க் கெல்லாம்
 தமையன்போல் அமைந்தார் ஜீவா.

அறுபது வயதா? இல்லை
 அப்படித் தெரியவில்லை.
 இருபது வயதின் ஊக்கம்
 இன்னமும் உள்ளதன்றே!
 நிறை முழுப்பேறு யாவும்
 நேர்படப் பெறுக ஜீவா.
 மறுபடி வாழ்த்துகின்றேம்
 வாழிய; வாழ்க ஜீவா.

தனித்துவத்திற்கு ஒருசான்று ஜீவா என்பேன்

— நா. க. சண்முகநாதபிள்ளை

இளமைமுதல் உற்சாகம் உறுதி ஊக்கம்
உள்தெளிவு யிகத்தெளிந்தோர் உறவு நேரமை
பழமைகளில் புதுமைகளைப் புகுத்தும் ஆர்வம்
பட்டறிவு நடையுடையிற் பண்பில்சிர்த்தி
நிலமைகளை வசமாக்கும் நிதானம் கொள்கை
நிலைநாட்டும் செயல்வீரம் செஞ்சொல்வாக்கு
தலைமையினைப் பின்பற்றும் தகைமை; சால்பு
தனித்துவத்திற்கு ஒருசான்று ஜீவா என்பேன்.

சொல் ஏரைத் துணைக்கொண்டு கருத்துப்பூட்டி(த)
துணிவாக எழுத்துவகை உழுதுஆங்கே
கல்கோரை களை உவர்ப்புக் களைந்துபொல்லாக்
கலாநிலை கட்டுண்டு கருமம்செய்து
பல்லோரின் ஆசியெனும் பசளைஇட்டு(ப)
பான்மையிகு அனுபவமாம் நீரைவார்த்து
வல்லோனும் 'மல்லிகை'யிற் பதிவம்செய்து
வளமாக மனம்பரப்ப வைத்தான்ஜீவா.

திவகத்தில் சரவணையை நயினைதன்னைத்
திருவுடைய தாய் தந்தை நாடாய்ப்பெற்ற
நாயகமாய் யாழ்நரம்பை மீட்டுநாதம்
நன்கறிந்தோர் செவிகுளிரப் பண்கள்பாடி,

ஆய்பல எடுப்பெடுத்துத் தொடுத்து ராகம்
 அனுபவிக்கப் பாவமொடு தாளம்சேர்த்துப்
 தூயவனுய்த் தமிழ்உலகில் மஸ்விகையின்
 தொடர்பந்தல் வீற்றிருந்து முடித்தான்ஜீவா.

எழுத்துலகில் எழுந்தபெரும் புயலைமாற்றி
 இனந்தெண்றல் மஸ்விகையிற் புகுத்திவாசம்
 இருந்துவர எல்லோரும் அதனைமாந்தி,
 இன்புறவே இலக்கியத்திற் புதுமைசெய்து
 அழுத்தமுறப் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை
 ஆக்கமுறும் தொழிலாளர் மகத்துவத்தை
 முழுத்துணிவாய் மஸ்விகையின் பயனுய்த்தொண்டாய்
 முகை அவிழ்த்து முற்போக்கில் முகிழ்ந்தான்ஜீவா.

கொடிசுரந்த அரும்புகளை நிறையச்சூட்டிக்
 கொண்டுபல படைப்புகளை ஆக்கிவந்து,
 அடியிருந்து தவங்கிடந்து ஐயா! எம்மை
 ஆதரியும் என்றோர்க்கு அபயந்தந்து
 முடியணிந்து பலர்திறனை வெளிப்பாடாக்கி
 முத்தமிழால் வைதாரை வாழவைத்து
 நெடிதுயர்ந்து மணிவிழாக் காணும்ஜீவா
 நீவாழ்க! நின்பணியும் நினைப்பும் வாழ்க.

உறுவதெது வந்தாலும் உளம்சோராநல்
 உறுதியோடு பொறுதி மிகக் கொண்டுநின்று
 விறுவிரெனப் ‘பதினறு’ இளைஞன்போல
 வீதிவழி நாள் நடக்கும் உனக்கு இன்று
 அறுபதென ஒருகணக்கா? ‘கணக்குவிட்டாய்’
 அருந்தமிழ்போல் என்றும் நீ இளமைநலம்
 பெறுவதோடு தமிழ்உரிமைக் குழந்தைக்கான
 பிரசவத்தில் கைகொடுத்துப் பேணிவாழ்க. ⑧

கரையை உடைத்த அலை!

— வாசதேவன்

ஓரு
வியர்வைத் துளி
படிப்படியாக மாறி
பளிங்குங் கல்லாயிற்று!
முகம் சழித்தவர்களே!
வந்து முகம் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!

ஓ
பாவித்த
கைக்குட்டையால் இவளை
கணக்கெடுத்தவர்களே!
தொடவேண்டாம்—
பூந் துவாஸையின்
புனிதம் கெட்டுவிடும்!

ஓ
தோட்டத்தில்
குரோட்டன்களைல்லாம்
கொக்கரிக்கையில்
கீச்சிடாமல் நிற்கிற கீரை மரம் நீ!

ஓ
முனையில் ஆயிரம் பேஞ்ச
முறித்துப் போட்டு விட்ட
குருவளி கூட
இந்தப்
படகைக் கள்ளுதானே
பயப்பட்டது।

ஓ
வாழ்க்கையின்
ஜனனல் வழியாக
இலக்கியத்தைப் பலர்
எட்டிப் பார்க்கிறார்கள்.....
இவனே
இலக்கியத்தின் இடுக்குகள்
வழியாகத்தான் சொந்த
வாழ்க்கையைப் பார்க்கிறார்கள்!

மாதாமாதம்—
 ‘மல்லிகை’யாகி
 பாதையில்
 சின்னச் சின்னதாய்
 தன்னை
 சிந்திச் செல்கிறுன்
 கடைசியில்
 மனம் வருந்தப் போவதென்னவோ
 மரணம்தான்!

◎

பத்திரிகைச் சந்தையில்
 பரவலாக
 அநியாய விலைக்கு மது!
 உன்னிடமோ
 சகாய விலைக்கு பால்!
 எங்கள் மைத் துளிகள்
 உன் கருப்பையில்
 வளர்கின்றன.
 ஊராருக்கெல்லாம் தொட்டிலாக
 உன் குழந்தையல்லவா அசைகிறது!

◎

தெரியாமல்
 பின்னால் இருக்கிறது திரி—
 பலரின் சுடர் முகங்களை
 சுமந்து கொண்டு!

◎

என்னை
 கைக் குழந்தை என்றுதான்
 கணக்கெடுத்திருந்தேன்
 உன்னேடு உரையாடிய பிறகுதான்
 நானென்று சிசுதான் என்ற
 சிந்தனை வந்தது!

◎

பலரின் வரலாற்றில் இலக்கியம்
 வரவுவைக்கப் படுகிறது
 இவணைப் போன்ற
 ஒரு சிலரால்தான்
 இலக்கியத்தின் வரலாற்றில் தங்களை
 வரவு வைக்க முடிகிறது!

◎

மனித நேயம் நிறைந்த ஜீவா என்னும் இலக்கிய நெஞ்சம்

ச. வித்தியானந்தன்

கலை இலக்கியம் என்பனவற்றின் இன்றியமையாத பண்பு களிலொன்று மனித நேய உணர்வாகும். இவற்றைப் படைக்கும் கலைஞர், இலக்கியகாரர் ஆகியோர் தமிழ்மாலிலும் இவ்வுணர்வை உடையவர்களாகவே திகழ்வரீ எனச் சமூதாயம் எதிர்பார்ப்பது இயற்கையே. ஆயினும், பெரும்பான்மையான கலைஞர், இலக்கியகாரர் ஆகியோரிடம் இவ்வுணர்வை நிறைவாக நாம் கண்டுகொள்ள முடிவதில்லை; ஒரு சிலரிடம் அதனை நாம் முழுமையாக அவதானிக்க முடிகிறது. அத்தகைய மிகச் சிலருள் ஒருவர் நம் மத்தியில் வாழும் இலக்கியவாதி டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

கடந்த நாற்பதாண்டுக் கால ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே தன்னைப் பின்னிப் பினைத்துக்கொண்டுள்ள ஜீவா அவர்கள் எழுத்திலும் பேச்சிலும் மட்டுமன்றி, நடைமுறை வாழ்க்கையிலும் மனித நேய உணர்வை நிறைவாக வெளிப்படுத்தி வருபவர். அவ்வகையில் அவர் பொதுவான இலக்கியகாரர், இலக்கியவாதி என்னும் சுட்டுநிலைக்கு அப்பால் ‘மனிதநேயம் நிறைந்த இலக்கிய நெஞ்சம்’ என்று கட்டப்படத்தக்க தகுதியுடையவராகின்றார். அந்த இலக்கிய நெஞ்சத்தின் உணர்வுத் துடிப்பைக் கடந்த முப்பதாண்டு காலத்திற்கு மேலாக என்னால் அருகிறது உணர முடிந்தது. அவரைப் போலவே நானும் கலை வாழ்வில் ஈடுபட்டுத்

தினைத்தவன் என்ற வகையில், ‘பாம்பின்கால் பாம்பறியும்’ என்பதற்கேற்ப, அவரது சிந்தனைகளையும் செயற்பாடுகளையும் என்னால் உரிய வகையிலே தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவ்வாறு தெரிந்துகொண்ட வகையிலே அந்த நெஞ்சத் தைப் பற்றி என் உள்ளத்திலே எழும் பகுமையான உணர்வுகளை இம்மனிவிழா மலரில் நினைவில் மீட்க விரும்புகிறேன்.

1927-ம் ஆண்டு பிறந்த டொமினிக் ஜீவா, 1946-ம் ஆண்டில் நவீன் இலக்கியத் துறையில் அடியெடுத்து வைத்தவர். ஏறத்தாழ இருபதாண்டு காலம் சமுத்தின் முதல் வரிசைப் படைப்பாளியாக — சிறந்த சிறுக்கதை எழுத்தாளராகத் — தொடர்ந்து இயங்கியவர், தமது ‘தன்னீரும் கண்ணீரும்’ என்ற சிறுக்கதைத் தொகுதிக்குச் சாகித்திய மண்டலப் பரிசைப் பெற்றவர். அவரது அத்தகைய செயற்றிறணையும் சிறப்புக்களையும் அருகிருந்து கண்டு உவகை கொண்டவர்களில் யானும் ஒருவன். தன்னை ஒரு சிறந்த படைப்பாளி என்று நிருபித்துக்கொண்ட ஜீவா தொடர்ந்து அத்துறையிலே ஈடுபட்டிருப்பின் இன்று பல சிறுக்கதைத் தொகுதிகளையும், நாவல்களையும் வெளியிட்டுத் தன்னை ஒரு தலையாய் படைப்பிலக்கிய கார்த்தா என்று வளர்த்துக் கொண்டிருக்கலாம். அதற்குத் தேவையான நெஞ்சரமும் கைவண்ணமும் அவரிடம் இயல்பாகவே இருந்தன. ஆனால் அந்த ஆற்றலை அவர் தனி எழுச்சிக்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முற்படாமல், தான் வாழும் சமுதாயத்தினதும் நாட்டினதும் எழுச்சிக்காகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார், எழுத்தாளர் பலரும் உருவாகி வளர்வதற்கேற்ற வகையில் ஒர் இலக்கிய சஞ்சிகைத் தளத்தைத் தோற்றுவித்தார். அதுதான் ‘மல்லிகை’, ஒரு படைப்பிலக்கியவாதி தன கயவளர்ச்சியைத் தியாகஞ்சுசெய்து, ஏனைய இலக்கியகாரருக்கு அமைத்துக் கொடுத்த இலக்கிய களம் அது. இச்செயற்பாடு ஜீவா என்ற இலக்கிய நெஞ்சத்திற் பூத்துக் குலுங்கும் மனித நேய உணர்விற்குத் தக்கதொரு சான்றாகும்.

ஒரு சஞ்சிகையாளன் என்ற வகையிலே ஜீவாவை நோக்கும்போது ஏனைய சஞ்சிகையாளர் பலரிலுமிருந்து வேறுபட்டதொரு தவித்தன்மையுடையவராக அவர் திகழ்ந்துள்ளார் என்பது சுட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியதோர் அம்சமாகும். கதிரையில் இருந்துகொண்டு விடயங்களைப் பெற்றுத் தொகுத்து அச்சுக்கு அளிக்கும் நிர்வாகியாக அவர் அமையவில்லை. அவரே விடயதானங்களைத் தேடுப் பெற்றார், தாமே அச்சுக் கோப்பாளராக அமைந்து வடிவ

மைத்தார். பின்னர் அதனைத் தானே கூற்று கொண்டு வந்து வாசகரிடம் கொடுத்துப் பணம் பெற்றார். இவ்வகையிலே ஒரு சஞ்சிகையின் மூப்பெரும் செயற்றுறைகளான எழுத்தாளர் தொடர்பு, அச்சு அமைப்பியல், வாசகர் தொடர்பு ஆகிய மூன்றையும் தனியொருவராகவே எந்த வித மனித வேறுபாடுமின்றிச் செய்து விடுகிறார். இதனுலேயே சென்ற ஆண்டு நடைபெற்ற இவங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க மகாநாட்டிலே தொடக்கவுரை நிகழ்த்தும் போது ஜீவாவை 'தனிமனித நிறுவனம்' என்று குறிப்பிட்டேன். ஜீவா அவர்களின் செயற்றிறந்தான் அவரின் இன்றைய ஆனுமையின் உண்மையான அடிப்படையாகும். சமுத்திலே வடமுனையான பருத்தித்துறை முதல் தென் கோடியான திக்குவலீ வரை, மேற்கே கொழும்பு முதல் கிழக்கே மட்டக்களப்பு வரையுள்ள படைப்பாளிகள், கலை ஞர்கள், கலை இலக்கிய ஆர்வலர் ஆகிய அனைவராலும் நன்கறியப்பட்ட ஒருவராக ஜீவா திகழ்கின்றுரென்றால், அதற்கு முக்கிய காரணம் அவரது இந்த வகையான படைப்பாளி வாசகன் ஆகியோருடன் நேரடித் தொடர்பு வகையிலான அனுகுமுறை என்பது யாவருக்கும் ஒப்ப முடிந்த கருமாகும். இச்சிறப்பால் சமுத்திற்கப்பாலே தமிழகமுட்படப் பிற நாடுகளிலும் நன்கறியப்பட்டுள்ளார் என்பதும் சிங்கள மக்கள் மத்தியிலும் மதிக்கப்பட்ட தமிழிலக்கியவாதியாகவும் இவர் திகழ்கின்றுரென்பதும் இங்கு கட்டிக் காட்டப்பட வேண்டியவை.

ஜீவாவின் மேற்படி செயற்றிறனிலே வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'மல்லிகை' தமிழ்ச் சஞ்சிகை வரலாற்றிலே நிறுவன பலவில்லாது தனி மனித முயற்சியாக நீண்ட கால — இருபத்திரண்டு ஆண்டுகட்டு மேலாக — இலக்கியப் பணியாற்றி வந்துள்ளது; ஆற்றி வருகின்றது. இத்தகு சிறப்பு தமிழில் வேறேற்றச் சஞ்சிகைக்கும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை மல்லிகையின் கடந்த இருபத்திரண்டு ஆண்டு நிகழ்வு இதழ்களையும் தொகுத்து நோக்கும்போது, சமுத்துச் சமகால இலக்கிய வரலாற்றின் ஒரு குறிப்பிடத் தக்கப்படு தியின் வளர்ச்சிப் போக்கை அது பிரதிபலித்து வந்துள்ளது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அதில் இடம்பெற்ற விடயங்கள், முன் வைக்கப்பட்ட கருத்துக்கள் என்பன தொடர்பான உயர்நிலை ஆய்வுகள் எதிர்காலத்தில் நிகழும்போது, அதன் இலக்கியப் பங்களிப்பீன் பெறுமதி உணரப்படும். ஆனால் அவ்வகையில் ஆராய்ப்பவர்களுக்கு ஜீவா அவர்கள் மேற்படி விடயங்களையும் கருத்துக்களையும் பெற எத்தனை பேரிடம்,

எத்தனை தடவை நடந்திருப்பார், எத்தனை பேரால் ‘இன்று போய் நாளை வா’ என ஏமாற்றப்பட்டிருப்பார் என்பது தெரியப்போவதில்லை. ஏனெனில் அவை ஜீவா அவர்களின் ஆத்மா மட்டுமே அறிந்த உண்மைகளாகும். இயல்பாகவே பலவேறு காரணங்களாற் படைப்பிலும் ஆய்விலும் சோம்பி யிருந்து இலக்கியத் துறையிலிருந்து விலகி விட்டிருக்கக் கூடிய சிலர், ஜீவாவின் தூண்டுதலினாலேயே இலக்கியத் துறையிலே தொடர்ந்து இயங்கியதுண்டு. எனவே ஜீவா தாம் சஞ்சிகையாளனாக இயங்கியதோடு மட்டுமன்றி, ஏனைய இலக்கியகாரரை இயக்கியவராகவும், அதன் மூலம் ஈழத் தின் அண்மைக்கால இலக்கிய வரலாற்றுப் போக்கினை நெறிப்படுத்தியவராகவும் திகழ்ந்து வருவது கண்கூடு. இப் பண்புகள் யாவற்றுக்கும் அடிப்படை அவரது மனித நேய உணர்வு நிறைந்த இலக்கிய நெஞ்சமாகும்.

ஜீவா அவர்கள் ஈழத்து எழுத்தாளரின் தரம் பற்றி அதிக அக்கறை உடையவர். கடந்த முப்பதாண்டு கால கட்டதிலே ஈழத்து எழுத்தாளரின் ஆக்க இலக்கியங்கள், திறனுய்வுகள், ஆய்வுகள் பெரிதும் வளர்ச்சி பெற்றுப் பல துறைகளில் தமிழகத்து எழுத்தாளரையும் மிஞ்சம் வகையில் முன்னேறியிருக்கின்றன என்ற அசைக்கமுடியாத கொள்கை யும் நம்பிக்கையுமடையவர். இதனை அவர் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் கூட்டங்களிலும் பேச்சுக்களிலும் எழுத்திலும் ஆணித்தரமாக நிலைநாட்டி வருவது தமது நாட்டு எழுத்தாளர் மீது அவருக்கிருக்கும் இலக்கிய மனித நேயத்தை எடுத்துக் காட்டும்.

ஜீவா அவர்கள் தமக்கெனத் தனியானதொரு இலக்கி யக் கோட்பாட்டை உடையவர். ஈழத்தின் கடந்த முப்ப தாண்டு காலமாக முனைப்புப் பெற்று வந்துள்ள முற்போக்குச் சிந்தனையில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டுள்ளவர். ஆயினும் அச் சிந்தனை வட்டத்தில் இணையாதவர்களையும், கலைஞர், இலக்கியகாரர் என்ற வகையில் அன்புடன் நேசித்து வந்தவர். மல்லிகையில் விடயதானம் செய்த எழுத்தாளர் களில் முற்போக்கு என்ற வட்டத்திலே தம்மை இணைத்துக் கொள்ளாதவரையும் நாம் காணமுடிகின்றதென்றால் அதற்கு ஜீவாவின் பரந்த மனப்பான்மை சார்ந்த நேசிப்புத்தான் காரணம்.

ஜீவாவுடன் எனக்கு நட்பு இருப்பதற்குக் கூட அவரது இந்த நேசிப்பே காரணம். தனிப்பட்ட முறையில் ஒரு நண்பனுகே, உற்றவிடத்து ஆறுதல் கூறுபவராக, தன் கருத்தோடு

முரண்படுமிடத்து உரிமையோடு வாதிட்டுத் தம் நிலைப் பாட்டை மெய்ப்பிக்க முயல்பவராக, அவரது நிலையை நான் பலமுறை அவதானித்துள்ளேன். அதேபோலத் தான் சென்ற வழி தவறு என்று உணரும்போது 'நான் பிழை செய்து விட்டேன்' எனத் தவறை ஒப்புக் கொள்பவராகவும் அவர் திகழ்ந்தமையையும் நான் அனுபவத்திற் கண்டிருக்கின்றேன்.

நாம் 1974-ம் ஆண்டு நான்காவது அனைத்துவகத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டை நடத்த முற்பட்டபோது, அன்று அதனைத் தடைசெய்த ஆட்சியாளருடன் முற்போக்கு வாதி களும் ஒட்டியிருந்தமையால், ஜீவாவும் எனது அன்புக்குரிய மாணவர் பலரும் அதிற் பங்கு கொள்ளவில்லை. மகாநாடு முடிந்தபின், ஒருநாள் பூபாலசிங்கம் கடையில் என்னைச் சந்தித்தபோது, தாம் நின்ற தளம் தவறானதென்பதை அவர் ஒப்புக்கொண்டபோது அவருக்குள் அமைந்த உண்மையான மனித நேயமுள்ள இலக்கிய நெஞ்சத்தை என்னுல் நன்கு அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவ்வகையில் அவர் ஒரு உண்மையான முற்போக்காளராக — வெறும் வாய்க்கொள்கைகளைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு இருப்பவராகவோ அன்றி — சமூதாய நடைமுறை இயக்கத்துடன் தன்னை இலைத்து வழிநடத்திச் செல்பவராகத் திகழ்கின்றார்.

ஜீவா அவர்களுக்கும் எனக்குமுள்ள தொடர்பைப்பற்றி எத்தனையோ கூறலாம். 1969-ம் ஆண்டு செப்ரேம்பர் மாதம் மல்லிகை இதழில் முன் அட்டையில் எனது படம் வெளி யிடப்பட்டது. அதில் 'முதன் முதலிற் சந்தித்தேன்' என்ற தலைப்பிலே கலைப்பேரரசு ட. ரி. பொன்னுத்துரை என்னைப் பேராதனையில் எனது இல்லத்திற் சந்தித்தது பற்றி எழுதி யிருந்தார். அதில் அட்டைப்பட அறிமுகமாக ஜீவா எழுதிய வற்றின் ஒரு சில பகுதிகளை இங்கு தருகிறேன். "இந்த அட்டைப் படத்தை அலங்கரிப்பவர் கலாநிதி சு. வித்தி யானந்தன் அவர்கள். 'வித்தி' என்று அன்பர்களாலே செல்லமாக அழைக்கப்படும் இவர் சதா இயங்கிக்கொண்டிப்ப வர்... இப்படி நாடு பூராவும் தாம் நேசிக்கும் கலைக்காக்கச் சிரமப்பட்டு உழைப்பவர்களை நம் நாட்டிலே காண்பதறிது... கலையுலகில் நமது பாரம்பரியக் கலைக்குப் புத்துருவும் அமைத்தவரும் இந்த வித்தியானந்தன்தான்..... கலையுலகிலும் இலக்கியவுலகிலும் சாதியின் பெயராலும் மதத்தின் பெயராலும் செய்யப்படும் இருட்டிடிப்பை ஒழித்துக் கட்டியவர் வித்தி'.....

தனிப்பட்ட முறையிலும் அன்றாது படத்தை அட்டை யிற் பொறித்துப் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்', இதனைப் படித்தபோது அவரின் அணிசார்ந்த ஒரு சில பிரமுகர் கலூக்க காரணங்களால் அவரைப் படலைக்கப்பால் அனுமதிக்காத 'சிறப்புப் பண்பு' எனது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. ஜீவா அவர்களை, அவர் சார்ந்து நின்றவர்கள் நேசித்ததை விட, நான் நேசித்தேன் எஸ்பதற்கு அவர் குறிப்புகள் கான்றுகும். இக்குறிப்புக்கள் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் அவர் எழுதியவை. இப்போது என்ன எழுதுவாரோ தெரியாது.

நான் முன்று ஆண்டுகளாக மினிவானிலே வேலைக்குப் போய் வந்தேன். இன்றைய பிரச்சினைகளின் நெருக்கடியின் மத்தியிலும் உயிரையும் மதிபாது கடமையில் நான் கொழும்பு சென்று மீள்வதுண்டு. இவற்றையெல்லமே அவதானிக்கும் அவர் பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலைப் பக்கமாக நான் மினி வண்டிக்கு அவசரப்பட்டுச் செல்லும்போது மறித்துச் சுகம் விசாரித்து வாரப்பாட்டுடன் கேட்பார். 'எப்படி இந்தக் கஷ்டங்களுக்கிடையிலே உத்தியோகப் பஞ்சவுடன் பிள்ளைகளையும் கவனித்து வருகிறீர்கள்? அம்மா இல்லாமல் எப்படிச் சமாளிக்கிறீர்கள்' அப்போது நான் சொல் வேன் 'பிள்ளைகள் என்னை நன்றாகப் பார்க்கிறார்கள். நான் அவர்கள் நலனுக்கு என்னதான் செய்தாலும், தாயில்லாக் குறையை நிவர்த்தி செய்ய முடியவில்லை. எதையும் இழக்கலாம், யாரையும் இழக்கலாம், தகப்பணையும் இழக்கலாம், ஆனால் பிள்ளைகள் தாயை இழக்கக் கூடாது' என்பேன். அப்போதெல்லாம் அவரின் கணகள் கலங்கும். என்மேலுள்ள மனிதநேயத்திற்கு இது ஒரு சான்று.

அவரின் மனித நேயத்திற்கு ஒர் அரிய எடுத்துக்காட்டாக இறுதியாக ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட வேண்டும். சில மாதங்களுக்கு முன் அமரர் அமரதாஸவுக்கு முற்போக கெழுத்தாளர் சங்கம் அருசலிக்கட்டம் ஒழுங்கு செய்திருந்தது. அதற்கு அவர்கள் என்னை அழைக்கவில்லை. அமரதாஸ் அவர்கள் என்னேடு மிக நெருங்கிப் பழகியவர். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகத் தொடர்பு, எங்களிடையே உண்டு. கொழும்பிற் கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கம் எனக்கு மனிவிழா எடுத்தபோது, கொழும்புத் தமிழ்ச் சங்கத்தோடு அவர் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையால், அவ்விழாவிலே தானும் வாழ்த்துக் கூற வேண்டுமென அங்கு வந்து, என்னை வாழ்த்தியவர். மறைந்துகொண்டு வரும்

தமிழ் — சிங்களப் பாலமைத்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். எனவே அழைப்பில்லாது விட்டாலும் கூட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்ற முடிவுடன் அஞ்சலிக் கூட்டத்திற்கு ஆட்டோ விற் சென்றேன். என்கைக் கண்டதும் ஜீவாவிற்கு ஆச்சரிய மூம் அளவிடாத மகிழ்ச்சியும். ‘அழைக்காது விட்டு விட்டோம்; தவறு; நீங்கள் கட்டாயம் பேசவேண்டும்’ என்று அன்போடு அழைத்துச் சென்றார். அஞ்சலியரைகள் முடிந்த தும், நன்றி கூறிய ஜீவா, ‘நாங்கள் பேராசிரியரைத் துணை வேந்தார் என்பதற்காகப் பாராட்டவில்லை. வித்தியானந்தன் என்ற மனிதனை அவரின் மனிதாபிமானத்திற்காக எப்போதும் மதிக்கின்றோம். இன்று இவ்வஞ்சலிக் கூட்டத்திற்கு அழையா விருந்தினராக வந்து, கூட்டத்தினை நிறைவு செய்தமைக்கு அவருக்குப் பெரிதும் கடமைப் பட்டுள்ளோம்’ என்று கறினார். அவரின் மனிதநேயத்திற்காக நான் அவரை மதிக்கின்றேன்.

ஜீவா என்ற இலக்கிய நெஞ்சம் ஓர் இலக்கியப் படைப் பாளி என்ற வகையிலும், சஞ்சிகையாளரென்ற வகையிலும் ஆற்றவிந்த பணியைச் சென்றாகக் கொரவிக்குமுகமாக நாவலர் சபையால் அவருக்கு ‘இலக்கிய மாமணி’ப் பட்டம் வழங்கப் பட்டோது, அப்பட்டத்தை அவருக்கு வழங்கி, மாலை அணிவிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மன நிறைவேரடு நினைவு கூருகின்றேன்.

மல்லிகை, சங்க இலக்கியங்களில் மதுரையிலே ஆராயப்படுகின்ற தமிழுக்கு நேராகக் குறிக்கப்படுகின்றது. பத்துப் பாட்டில் மதுரைக் காஞ்சியின் இறுதியில் வெண்பான்று பின்வருமாறு கூறுகின்றது:—

“சொல்லென்னும் ழும்போது தோற்றிப் பொருளென்னும் நல்விருந் தீந்தாது நாறுதலால் — மல்லிகையில் வண்டார் கமழ்தாம மன்றே மலையாத தண்டாரான் கூடற் றமிழ்.”

இதற்கமைய மல்லிகை மதுரையில் ஆராயப்படுகின்ற தமிழுக்கு ஒப்புள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது, ஈழத்தில் ஜீவா அவர்கள் வெளியிடுகின்ற மல்லிகை மலரும் தமிழுக்கு ஒப்படையதாகக் கொள்ளப்படும். ஜீவா அவர்களின் மல்லிகை வாடா மல்லிகையாகவும், அவரது வாழ்க்கை வாடாத வாழ்க்கையாகவும் அமைய வேண்டுமென்று ஆடவல்லானை வேண்டி நிற்கின்றேன்.

யார் இந்த ஜீவா?

— க. அருணைசலம்

‘இந்த மன்னில் எத்தனையோ துன்ப துயரங்களைப் பட்டிருக்கிறேன். அவமானப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறேன். எனது ஆத்மாவே கசப்புணர்ச்சியால் நிரம்பி வழிந்த துண்டு ஒரு காலத்தில், அத்தனை தூரம் என உணர்வுகள் நொந்து போயிருந்தன. ஆனால் இன்று அவைகளைப் பின் ஞேக்கி அசை போட்டுப் பார்க்கும் போது அத்தனையும் என்னைப் புடம்போட்டுப் பதப்படுத்தவே செய்யப்பட்டது போல எனக்குப் படுகிறது’ (மல்லிகை ஜனவரி 1982, பக. 56) எத்தனையதொரு குழ் நிலையில் ஜீவா உருவாகி ஞூர் அல்லது உருவாக்கப்பட்டார் என்பதை மேற்கண்ட அவரது கூற்று வெளிப்படுத்துகின்றது. பாரதி, புதுமைப் பித்தன் முதலிய பல இலக்கிய கர்த்தாக்களது வாழ்க்கைப் பின்னணியைப் பெருமளவு ஒத்ததாகவே ஜீவாவின் வாழ்க்கைப் பின்னணியும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஜீவா எழுத்துத் துறையிற் பிரவேசித்த காலகட்டம் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றிலேயே மிக முக்கியமான மாற்றங்கள் பல ஏற்படத் தொடங்கியிருந்த காலகட்டமாகும். இத்தனைய மாற்றங்களுக்கு இலக்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கமும் அதனைச் சார்ந்தவர்களும் மிக முக்கிய மான பங்களிப்பை நல்கினர். இவற்றுள் ஜீவாவும் அவரது மல்லிகையும் ஆற்றிய பணி மதிப்பிடற்கிறியது.

1972 ஆம் ஆண்டு, அதுவரை நான் ஜீவாவை நேரிற் பார்த்ததுமில்லை: பழக்கமுமில்லை. ஆயின் மல்லிகைத் தொடர்பு மட்டும் ஏற்பட்டிருந்தது. முதுகலை மாணிப்பாட ஆய்வின் பொருட்டு ஜீவாவின் ‘தன்னீரும் கண்ணீரும்’ கதைத் தொகுதி ஒன்றினை விலைக்கு வராங்குவதற்காக யாழ். மாதகரப் புத்தகக் கடைகள் பல வற்றில் விசாரித்துக் கொண்டு இறுதியாகப் பிரபலமான ஒரு புத்தகக் கடைக்குச் சென்று கேட்டேன். கடையின்

உரிமையாளர் முதியவர்கள், சாமிக் கோலம்; சிவப்பழும்: 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' யார் எழுதிய நூல் எனச் சாந்த மாகக் கேட்டார். டொமினிக் ஜீவா என நான் கூறினேன். உடனே என்னை அவர் வெறித்துப் பார்த்தார். அவர் முகத்தில் நிலவிய சாந்தம் அகன்று மூர்க்கம் குட்கொண்டது. மிகுந்த ஏரிச்சலுடன் 'உந்தக் கண்ட நின்ட சாதி யள் எல்லாம் கிருக்கித்தன்னித் தங்களுக்கும் ஏதோ தெரியும் எனப் பம்மாத்துப் பண்ணி புத்தகம் போட்டால் அவற்றை விற்பனை செய்ய நாங்கள் என்ன மட்டயா? என் இஞ்சைபாரும், சோழ, சாண்டில்யன், மணியன், லட்சமி, கோதைநாயகி அம்மாள், வழுவூர் துரைச்சாமி ஜயங்கார் எனப் பெரியதொரு பெயர்ப்பட்டியலீக் கூறி அவர்களது கடைப் புத்தகங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன, அவற்றில் விருப்பமானவற்றை வாங்குமென்' என்றார். 'எனக்கு நீங்கள் கூறியவர்களது நால்கள் தேவையில்லை. தண்ணீரும் கண்ணீரும் நால்தான் தேவை' எனக் கூறி முடிப்பதற்குள் சிவப்பழும் துள்ளி எழுந்து கொக்கரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. அப்பொழுது நான் 25 வயதும் நிரம் பாத இளைஞன்: மிக எளிய உடையில் சாதாரணமாக வேட்டியும் கேட்டும் அணிந்திருந்தேன். ஒருவகையில் அப் போது நான் யாழ். மாநகரத்துக்குப் புதியவன். எனினும் ஜீவா சில சமயம் குழுவுவது போல் நானும் அன்று சிவப்பழுத்திற்கெதிராகக் குழுறினேன். அக்கம் பக்கத்துக் கடைக் காரர்கள் சிலரும் அங்கு கூடிவிட்டார்கள். அளவு கடந்த மனப் பொருமலுடனும் நெஞ்சு முட்டிய வேதனையுடனும் அல்விடத்தை விட்டு வெளியேறினேன். வெளி யேறும் பொழுது கூடி நின்றவர்களைப் பார்த்துச் சிவப்பழும், 'உவனும் ஒரு எளியன் சாதியாகத்தான் இருக்க வேணும். அதுதான் என்னுடன் இந்த அளவிற்கு வாயை நீட்டியிருக்கிறேன். எளிய வடுவாக்கள். உவங்களையெல்லாம் இருந்த இடமும் இல்லாமல் துலைக்க வேண்டும்' எனக் கூறியதும் என் காதில் விழுந்தது.

இன்றுவரை இச்சம்பவம் என் நெஞ்சில் மாறுத வடுவாக ஆழமாகப் பதிந்து விட்டது. இச்சம்பவம் நடந்த அன்றிரவு முழுவதும் எமது சமூகத்தின் இழி நிலையை எண்ணி எண்ணி மனங் குழுறி நித்திரையின்றி உணவின் றித் துடித்தேன்: ஆத்திரமுற்றேன்: ஆழமாகச் சிந்தித் தேன். அதுவரை ஜீவாவைப் பற்றி அதிகம் தெரிந்திராத நான், 'யார் இந்த ஜீவா' என அறிய முற்பட்டேன்: அதன் பின் ஜீவாவின் மீது தனி மதிப்பும் பிழிப்பும் ஏற்றுக்கொண்டது.

பட்டது. இச்சம்பவம் நடந்து சில வாரங்கள் கழி தது ஜீவாவை நேரிற் சந்தித்து முதன் முதலாக மனம் திறந்து படிகினேன். அதனைத் தொடர்ந்து ஜீவாவுடன் எனக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டது. அடிக்கடி கடிதத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டன. ஆயின் இன்றுவரை நான் மேற்கூறிய சம்பவத்தை அவரிடம் கூறியதேயில்லை. காரணம், ஜீவாவின் உள்ளம் இதனை புண்படக் கூடாது என்பது ஒன்று. மற்றையது, ஜீவா சில சமயம் ஏரிமலையாகக் குழுறபவர். இச் சம்பவத்தை அறிந்தாற் சில சமயம் சம்பந்தப்பட்ட விவப்பழுத் துடன் நேரடியாக மோதிக் கொள்ளவும் கூடும். அதற்கு நான் காரணமாக இருக்கக் கூடாது என்ற அச்சம்.

இச்சம்பவம் பற்றி நான் இங்கு குறிப்பிடுவதற்கு முக்கிய காரணம், 1970 களிலேயே இத்தகைய சாதிவெறி விவப்பழங்களிடம் கூடக் காணப்பட்டதென்றால் ஜீவா எழுத்துவகிற் பிரவேசித்த 1940 களில் நிலவிய குழ்நிலை எத்தகையது என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். மேலும் சில விவப்பழங்களின் மதிப்பீட்டில் சாண்டில்யன், மனியன், சோழ, கோதைநாயகி அம்மாள் முதலியோர் சிறந்த எழுத்தாளர்கள். ஜீவா மட்டுமல்ல, பொதுவாக இலங்கை எழுத்தாளர்கள் எல்லோரும் மேற்கொண்டு தரக்குறைவானவர்கள் என்பதேயாகும்.

ஜீவா தனது சிறுபராயத்திற் பள்ளிப் பருவத்திற் பாடசாலை ஆசிரியர் ஒருவரால் தனக்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட நீண்ட காத மன வடுவையும் இதயக் குழுறலையும் அந் நிகழ்ச்சியே காலப்போக்கில் தல்லை ஓர் எழுத்தாளனாக உருவாக்கியதாகவும் எமது சமூகத்தின் இழி நிலைகளையும் அவலங்களையும் ஏமாற்றுத்தனங்களையும் அவற்றை அகற்றும் வழிவகைகளையும் பற்றி ஆழமாகச் சிந்திக்கவும் அவற்றுக் கெதிராகச் செய்ரப்படவும் வைத்ததாகவும், பல்வேறு சந்தூர்ப்பங்களிலும் பல்வேறு வடிவிலும் வெளியிப்படுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக அவரே ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் பின் வருமாறு கூறியுள்ளார். ‘பிறப்பால் ஒரு பிறப்படுத்தப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட சுவரத் தொழிலாளர் குடும்பத்தில் பிறந்தவன். ஐந்தாம் வகுப்புவரை படித்தேன். அந்தக் காலத் தில்தான் என்னை வெகுவாகப் பாதித்த அந்த நிகழ்ச்சி நடந்தது. என்னுடைய இலக்கியத்துறைப் பிரவேசத்துக்கே அந்த நிகழ்ச்சிதான் காரணம். நான் அப்போது கொடக்கப் பள்ளி மாணவன். அந்தப் பிஞ்சுப் பருவத்திலேயே என் இதயத்தில் விழுந்த அடி, அதன் வடு, என் பிறப்பை,

என்னை வளர்க்க என் தந்தை செய்த தொழிலைச் சுட்டிக் காட்டிய பொழுது என் இதயத்தில் விழந்த காயந்தான் கனன்று கனிந்து காலப்போக்கில் இலக்கியமாக என் எழுத் தில் எரிகிறது' (அழுத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல், 1982, பக. 63 — 64).

அவரது இக் கூற்றுக்குச் சிறந்த இலக்கணமாக அவரது எழுத்துக்கள் விளக்குகின்றன. ஒருவகையில் யாழிப்பாணச் சமூக பொருளாதார அமைப்புகளும், சூழ்சிகளுமே ஒரு ஜீவாவை உருவாக்கியதெனலாம். ஜீவாவை மட்டுமன்றி டானியல், தெனியான், ரகுநாதன் போன்ற பலரையும் உருவாக்கியது.

புத்தர் முதல் மகாத்மா காந்திவரை உலகின் வேறெந்தப் பகுதியிலும் தோன்றுத அளவிற்கு இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பல்வேறு துறைகளைச் சார்ந்த மாபெரும் அறிஞர்களும், மகாகவிகளும், பெரியார்களும், தலைவர் களும், தொண்டர்களும் தோன்றியமைக்கு முக்கிய காரணம் இந்தியாவின் இலக்கிய சமுதாய அவலங்களும் சமூக பொருளாதரரச் சூழ்நிலைகளுமே எனலாம்.

எழுத்துக் துறையில் ஜீவா பிரவேசித்த போது, கொழுந்துவிட்டெரிந்து கொண்டிருந்த சாதிக் கொடுமை களே அவரது எழுத்துக்களில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அவருள் எப்பொழுதுமே இடைவிடாது கனன்று கொண்டிருக்கும் இடைவிடாத தேடல் முயற்சி. அயராத கடின உழைப்பு, தீவிர ஆர்வம் முதலியன் அவரை வெகு வேகமாக வளர்த்துக் கொண்டன. தன்னுள் தானே போராடிக் கொண்டும் சுற்றுப்புறச் சூழ் நிலைகளோடும் தம்மீது சேற்றை வாரிப் பூச முனைந்தவர்களோடும் போராடிக் கொண்டும் தமது உள்ளத்தைப் படுமிட்டுப் பதப்படுத்தி மேதாவிலாசத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். ஆரம்பத்தில் அவரிடம் சாதி உணர்வு மேலோங்கியிருந்தபோதும், வெகு விரைவிலேயே தான் வாழும் சமூகத்தின் சமூக பொருளாதார ஒடுக்கமுறைகளையும் தெளிந்து கொண்டார். அவர் வரித்துக் கொண்ட மாச்சிய கத்துவமும் சார்ந்திருந்த சமக்து முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கமும் அவருக்குத் தெளிவான பார்வையையும் பரந்துபட்ட அறிவையும் ஏற்படுத்தின. ப. ஜீவானந்தம் போன்றேரின் நெறிப்படுத்தலும் அவருக்குக் கைகொடுத்துதவிற்று.

ஜீவாவின் எழுத்துவக வாழ்வின் ஆரம்ப கட்டத்தில் அவர் ஒரு சிறந்த சிறுக்கை எழுத்தாளாக மட்டுமே மினிர்ந்தார். பல சிறந்த சிறுக்கைகளைத் தமிழுக்குத் தந்தார். அவரது கடைகள் பல உலகின் பல மொழிகளிலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் பாராட்டுதலையும் பெற்றுள்ளன.

ஜீவாவினது வளர்ச்சியின் அடுத்த கட்டம் ‘மல்லிகை’ என்னும் மாதாந்த சஞ்சிகை வெளியீட்டுடன் ஆரம்பமா சிறது. உண்மையிலே ஜீவாவுக்கு ஒப்பற்ற புக்கை மூத் தேடிக் கொடுத்ததும் கடல் கடந்த நாடுகளில் எல்லாம் ஜீவாவின் புகழ் பரவியதும் ஜீவாவின் மேதாவிலாசம் வெளிப்பட்டதும் அவரது இலக்கிய சமூகப் பள்ளிகள் பரந்து விரிந்ததாக அமைந்ததும் மல்லிகையின் மூலமேயென்னாம். சுருங்கக் கூறின் ஜீவா தமதும் தமது குடும்பத்தினரதும் கூக் போகங்களையெல்லாம் தியாகம் செய்து மிக அரும் பாடுபட்டு மல்லிகையை வளர்த்துக் கொண்டார்; வளர்த்து வருகின்றார். அதன் மூலம் தானும் நாளுக்கு நாள் விஷவ ரூபமாக வளர்ந்து வருகின்றார்.

எத்தகைய இடையூறுகளுக்கும் போட்டி பொருமை களுக்கும் மத்தியில் ஜீவா மல்லிகையை வளர்த்து வருகின்றார் என்பதை விரிக்கப்படுகின் அதுவே ஒரு கண்ணீர்க்காவியமாக மலரும்.

எமது சமூக பொருளாதாரச் சூழலில் ஒரு தரமான கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையை ஆரம்பித்துக் குறித்த நோக்கத்திலிருந்தும் இலட்சியப் பாதையிலிருந்தும் தடம்புராளாது இருப்பத்து மூன்றாவது வருடத்தைத் தயும் கடந்து தொடர்ந்து வெளியிடுவது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒரு அசர சாதனையே என்னாம். அதிலும் எத்தகைய பொருளாதார வசதியோ சந்தைப்படுத்தும் வசதியோ அற்ற நிலையில் ஜீவாவின் குடும்ப பொருளாதாரச் சூழலில் அவரது இலட்சிய வெறியுடன் கூடிய அப்பழக்கற்ற இடைவிடாத கடின உழைப்பு ஒன்றையே மூலதனமாகக் கொண்டு மல்லிகை இத்தனை ஆண்டுக் காலம் வெளிவருகிறதென்றால் அது ஜீவாவின் மாபெருஞ்சாதனையெனக்கூறுவதிலே தவறேதுமில்லை. அதுவும் கடந்த மூன்று நான்கு வருடங்கள் பொதுவாகத் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களிலும் குறிப்பாக யாழிப்பாணக் குடாநாட்டிற்குள்ளும் நிலங்கும் அவலம் மிகக் குழந்தீலை உலகம் முழுவதும் அறிந்ததே. எங்கும் மரண ஒலங்கள், வேதனைக் குரல்கள், துண்பங்கள், ஆயரக் கோலங்கள், போர் விமானங்களின்

கரைச்சல்கள், குண்டு வெடிக்கும் சப்தங்கள், துப்பாக்கி வேட்டுகள், கூச்சல் குழப்பங்கள், மனித உணர்வுகளே மரத்து வாழ்க்கையே வெறுத்துப் போய்விட்ட சூழ்நிலைகளின் மத்தியில் அதே யாழ். மாநகரத்தில் ஒரு பகுதியிலிருந்து மல்லிகை மாதா மாதம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றதென்றால் அது மனதாறும் என்னிப் பார்க்க முடியாத அசர சாதனையென்றே கூறவேண்டும்.

மல்லிகையினது வளர்ச்சியின் பொருட்டு ஜீவா மட்டுமா தியாகம் புரிந்தார்? பல சமயங்களில் மல்லிகையை வெளியிட முடியாத அளவிற்குப் பொருளாதார நெருக்கடியிற்பட்டவிடத்து மனையின் நகைகளே கைகொடுத்துத் தவின என ஜீவா அடிக்கடி கூறியுள்ளார், பாரதியும் அவரது குடும்பமும் போன்றே ஜீவாவும் அவரது குடும்பமும் நாளாந்த உணவுக்கே மல்லுக்கட்டிக் கொண்டு, 'நான் படும் பாடு தான்பட்டுமோ? தறிபட்டுமோ? யார் படுவார்?' என்ற நிலையில் மல்லிகையின் வளர்ச்சியின் பொருட்டு இலட்சிய வேள்வித் தீயிலே தமது சகபோகங்களையெல்லாம் அர்ப்பணித்துள்ளார்.

மல்லிகையின் மூலம் ஜீவா தயிழ் உலகுக்கு ஆற்றிய பணிகள் அளப்பரியன. ஒரு சிலவற்றை மட்டும் இங்கு குறிப்பிடலாம். இது காலவரை மல்லிகையில் வெளிவந்தவை சிறுக்கைகள், புதுக்கவிதைகள், பல்வேறு துறைகள் சார்ந்த கட்டுரைகள், திறனுய்வுகள், உலகச் செய்திகள், துணுக்குகள், வாதப் பிரதிவாதங்கள் என ஏராளம். இவை எல்லாவற்றுக்கும் முகடமாக அமைவது மலர் தோறும் வெளிவரும் ஆசிரியர் தலையங்களே. தூண்டிற பகுதியின் சிறப்பு யாவரும் அறிந்ததே. சுருக்கக் கூறின் மல்லிகை ஈழத்தின் சமகால வரலாறுகளே விளங்குகின்றது என்னாம். இதுவரை மல்லிகையின் மூலம் உருவாகிய எழுத்தாளர்கள், புதுக்கவிதையாளர்கள் முதலியோர் கணக்கற்றவர்கள். எழுத்துத்துறையிற் காலடி எடுத்து வைத்த வர்கள், முதுபெரும் எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள், திறனுய்வாளர்கள் எனப் பலதரப்பட்டவர்களுக்கும் மல்லிகை களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. இதுவரை வெளிவந்த ஆண்டு மலர்களும் சிறப்பு மலர்களும் தளித்துவமானவை; விதந்தோதத்தக்கவை.

மல்லிகை பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து அதன் ஆசிரியர் தலையங்கத்தையும், தூண்டிலையும் யாருமே மறந்துவிட முடியாது. ஜீவாவின் மேதாவிலாசத்தையும் இரத்தினச் சுருக்க

கமாகவும் கவையாகவும் எழுதும் ஆற்றலையும், நடைச் சிறப்பையும், அவரது இதய சுத்தியையும், அசுரத் துணிச் சலையும் மதிப்பிட அவர் எழுதியுள்ள ஆசிரியர் தலையங்கங்களே போதும்.

எதனையும் நான் சகித்துக் கொண்டாலும் மாதா மாதம் மல்லிகையைப் பார்க்காமல் வாசிக்காமல் என்னை இருக்கவே முடியாது. கடந்த 17 வருட காலமாக மல்லிகையை வாசித்து வந்துள்ளேன். ஆயின் ஓர் உண்மையை வாய்விட்டே கூறுகின்றேன். அன்று தொட்டு இன்றுவரை மாதா மாதம் மல்லிகை கிடைத்ததும் முதலில் ஆசிரியர் தலையங்கத்தையும் தூண்டிலையுமே மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கருத்துஞ்சிப் படிப்பேன். கேவையானால் இரண்டாம் முறையும் அப்பகுதிகளை வாசிப்பேன். அதன் பின்பே ஏனையவை. அந்த அளவிற்கு அவை கருத்தாளம் மிக்கவை; கவர்ச்சியானவை; அறிவுக்கு விருந்தளிப்பவை; பலதுறை சார்ந்தவை. சில இதழ்களில் அசுரத் துணிச்சலுடன் அவர் வெளியிடும் கருத்துக்கள் மெய்சிவிர்க்க வைப்பவை. எடுத்துக் காட்டாக 1982 ஜெவரி, 1986 பெப்ரவரி, மே, ஒக்டோபர், 1987 ஜெவரி, ஏப்ரில் மல்லிகை இதழ்களைக் குறிப்பிடலாம்.

விதந்து கூறத்தக்க இன்னேர் அம்சம், கடந்த பல ஆண்டுகளாக மல்லிகை தனது தடம்புராளாத செல் நெறி யின் மூலம் தரமான வாசகர் கூட்டத்தை உருவாக்கி வருவதே. மனித பலவீனங்களைப் பயன்படுத்தி இலக்கியம் என்ற பெயரில் ‘சொகுசான வியாபாரம் பண்ணி’க் ரொண்டிருக்காமல் வாசகர்கள் எதனை விரும்புகிறார்கள் என்பதை விடுத்து எதனை விரும்ப வேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தி அவற்றை மல்லிகை நடைமுறைப்படுத்தித் தரமான வாசகர் கூட்டத்தைப் பெருக்கியுள்ளது. இன்று கடல் கடந்த நாடுகள் பலவற்றிலும் மல்லிகை வாசகர்கள் பெருகி வருகின்றமை கணக்கு.

மல்லிகையின் ஓவ்வொரு மலரும் தாங்கிவரும் அட்டைப்படம் பற்றி விசேடமாகக் குறிப்பிடல் வேண்டும். சிரிமாக்காரிகளின் இடையையும், தொடையையும், கூந்தலையும், கண்ணையும், மூக்கையும், மார்பையும், காட்டிச் சலபாமாக வியாபாரம் பண்ணும் பல சஞ்சிகைகளின் போக்குக்கு மாருக அன்றூடம் உழைத்துண்ணும் தொழிலாளர்களையும், தொண்டர்களையும், அறிஞர்களையும், எழுத்தா

ளர்களையும் தாங்கி மல்லிகை வெளிவந்துள்ளது; வெளி வருகின்றது. இதுகாலவரை இருட்டில் மறைக்கப்பட்டிருந்த பலரை மல்லிகை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவந்துள்ளது.

இலட்சிய வெறியும் மன வெராக்கியழும் அசரத்தன மான உழைப்பும் பாட்டாளிகளின்பால் அளவு கடந்த தேசமும் கொண்டுள்ள ஜீவா கடந்த மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாக முற்போக்கு இலக்கியத்துடனும் மார்க்கியத்துடனும் தன்னை இறுகப் பிணைத்துக் கொண்டு இன்று வரை தமது இலட்சியப் பாதையிலிருந்து தடம்புரளாமல் இதய சுத்தியோடும் சுயலாபம் கருதாமலும் உழைத்து வருபவர், ஆரம்பத்தில் ஜீவாவைத் தப்புக் கணக்குப் போட்டவர்களும் அலட்சியமாக நோக்கியவர்களும் எரிசல் கொண்டு சேற்றை வாரிப் பூச முயன்றவர்களும் காலப் போக்கில் ஜீவாவிடம் குடிகொண்டிருந்த சிறப்பம்சங்களால் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டனர்.

ஜீவாவின் வாழ்வு முழுவதும் பெரும் போராட்டமாகவே அமைந்துள்ளது. தன்னுள் தானே போராடிக் கொண்டும், சிந்தித்துக் கொண்டும் தன் உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்திக் கொண்ட ஜீவா, சாதி ஒடுக்குமுறைகளுக்கெதிராகவும் வர்க்க முரண்பாடுகளுக்கெதிராகவும் நச்சிலக்கியங்களுக்கெதிராகவும் குள்ளநரிக் கூட்டங்களுக்கெதிராகவும் தனது குடும்ப வறுமைக்கெதிராகவும் தன்னை எதிர் நோக்கி வந்த சவால்களுக்கெதிராகவும் இடைவிடாது போராடித் தமது இலட்சியப் பாதையில் முன்னேறி வந்துள்ளார்; ‘சரித்திரத்தில் எனது உழைப்பின் பெறுபேறு நிச்சயம் பதியப்படும்’ (மல்லிகை ஐனவரி, 1982, பக். 35) எனத் தான்நம்பிக்கையோடும் துணிச்சலோடும் ஜீவா ஓரிடத்தில் கூறியுள்ளார். அவரது அசரத்தனமான உழைப்பின் பெறுபேறுகள் எதிர்காலத்தில் அல்ல இப்பொழுதே நன்கு பதியப்பட்டு விட்டன. தமிழும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறும் உள்ளவரை ஜீவாவின் நாமமும் அவரது மல்லிகையின் பணிகளும் நிலைத்து நிற்கும் என்பது உறுதி.

எனினும் தன்னடக்கம் மிகுந்த ஜீவா என்ன கூறுகிறார் தெரியுமா? ‘எனக்குத் திருப்தியில்லை. நான் நம்பிய—விரும்பிய தாக்கத்தை இன்னும் என்னாலும் மல்லிகையாலும் ஏற்படுத்த முடியவில்லையே என்ற மன ஆதங்கம் என்னிடம் நிறைய உண்டு. எனவே எனது மனத்திருப்திக்கு நான் இன்னும் நிறைய நிறைய உழைக்க வேண்டியிருக்கிறது’ (மல்லிகை, ஆகஸ்ட் 1984 ஆண்டு மலர்)

யார் இந்த ஜீவா?

குறைபாடுகள் எதுவுமேயற்ற ஒரு மனிதனைச் சொல்ல இது வரை என் வாழ்விற் சந்தித்தேயில்லை. ஜீவாவிடமும் குறைபாடுகளும் பலவீணங்களும் இருக்கலாம். ஆயினும் நிறைகளும் பலமுமே நிச்சயம் மேலோங்கி நிற்பதை எவ்ரும் மறுக்கமுடியாது. ஆரம்பத்தில் ஆசாட பூதிகளாலும், சாதி வெறியர்களாலும், அகம்பாவும் கொண்ட பிரபுத் துவ வாதிகளாலும் என்னி நகையாடப்பட்ட ஜீவாவின் நாமம் இன்று இலட்சோப லட்சம் மக்களது நா விடே வெசல்லப் பெயராக உச்சரிக்கப் படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமா? ஈழம் முழுவதிலும் மட்டுமா? தமிழகத்தில் மட்டுமா? கடல்கடந்து அனைத்திந்தியாவிலும் ஏன்! அனைத்துலகிலுமே இன்று ஜீவா எனும் நாமம் ஒவிப்பதை அவதானிக்கலாம்.

ஜீவா! அவர் ஒரு படிக்காத மேஷத்; உன்னதமான மனிதாபிரமானி, முற்போக்காளன், தலைசிறந்த பத்திரிகையாளன், தலைசிறந்த எழுத்தாளன், திறனுய்வாளன், சிறுமைகளைக் கண்டு குழுறும் ஏரிமலை, கனல் கக்கும் பேச்சாளன், போவிளிகளைச் சுட்டெரிக்கும் அக்கினி, உக்கிரம் மிக்கபோவாளி, நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் என்றும் 'உழைப்பு உழைப்பு' என்பதையே தாரக மந்திரமாகக் கொண்ட கடின உழைப்பாளி, தன் வாழ்நாளின் பெரும் பகுதியைத் தனது முன்னேற்றத்திறகாகவோ சுகபோகங்களுக்காகவோ தனது குடும்பத்திறகாகவோ அல்லது புதியதோர் சருக்கத்தை உருவாக்கும் பொருட்டுத் தன் வாழ்வை அர்ப்பணித்த தன்னவையற்ற தியாகி, பொருளாதாரப் பலம் படைத்த பெரும் நிறுவனங்களும் செய்து முடிக்க முடியாத வற்றைச் செய்து முடித்த கர்மனீரன், திசைகாட்டி, நவீன தமிழ் இலக்கியத்தின் வற்றுத் ஜீவன், ஈழத்தின் சமகால இலக்கிய வரலாறு.

ஜீவாவினது அசுரத்தனமான உழைப்பின் பெறுபேறு களுள் ஒன்றுக் கீழ்க்கண்டு நூல் வெளியீட்டுத் துறையும் அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஜீவாவினது எழுத்துக்களும் பிறரது எழுத்துக்களும் 'மல்லினகப் பந்தல்' வெளியீடுகளாக வெளிவந்துள்ளமையும் மேலும் வெளிவரவிருப்பதும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்குப் பேரானந்தம் அளிக்கும் செயலாகும்.

இத்தகைய ஜீவாவுக்கு மணிவிழா அதுவும் யாழ்ப்பா ணத்தில், அதுவும் உயர் குழாத்தினரும் விழாவினை முன் னின்று நடத்துகின்றனர், மனமுவந்து செயற்படுகின்றனர். ஆம் யாழ்ப்பாணம் இன்று மிக வேகமாகத்தான் திருந் திக் கொண்டு வருகிறது! திருந்தத்தானே வேண்டும்! ஜீவா வும் அவரது மல்லிகையும் பல்லாண்டு வாழுவேண்டும், அவரது பள்ளிகள் தொடர வேண்டுமென இதய சுத்திய டன் வாழ்த்துகின்றோம்.

இறுதியாக இக்கட்டுரையின் முடிவுரையாக 1982 ஆம் ஆண்டு ஐங்கிரி மாதம் ஜீவா குறியுள்ள சில வாசகங்களை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்:

'எனது பிரதேசத்து மக்களிற் சிலர் என்கு இளமைப் பருவக்காலங்களில் மிக நீல கேடாக என்னிடம் நடந்து கொண்டார்கள். ஒரு சாதாரணத் தொழிலாளியாக யாழ்ப்பாண நகரத்தில் பலருக்கு அறிமுகமானேன். பின்னர் எழுத்தாளருகி, சஞ்சிஷக ஆசிரியராக இப்போது மிலிர்ப் வன் நான். யாழ்ப்பாணத்தைத் தவிர வேறொங்குமே கடமை புரிந்தவனால்ல. எனது ஒவ்வொரு அடைவும் மக்க ஞக்குத் தெரியும். என் ஆத்மாவைப் புண்படுத்தி என்னைக் கொட்சைப் படுத்திய பலர் இன்று தெருவில் என்னைப் பார்க்கும் பொழுது எனக்குத் தரும் ஆத்மார்த்திக கௌரவத்தைப் பார்க்கும் போது மனம் கம்பீரமாகச் சிவிர்க் கின்றது. மனதிருக்குள் அவர்களை வணங்குகின்றேன். யாழ்ப்பாணத்து மக்கள் இலைசாகவும் வெசு சுலபமாகவும் ஒரு திறமையை அங்கீகரித்து விடவும் மாட்டார்கள். பயங்கரச் சோதனை நெருப்பாற்றினூடே முகிழ்ந்து வருபவர்களை அவர்களுக்குரிய சரியான கெளர்யத்தைத் தரத் தயங்கவும் மாட்டார்கள். இதுவே எனது அநுபவ அபிப்பிராயம். ஒரு ஜீவாவை உருவாக்கியதற்காக யாழ்ப்பாணத்து மக்க ஞக்குத் தலைவணங்குகின்றேன்' (மல்லிகை, ஐங்கிரி 1982 பக். 56)

ஜீவா சமூகத்தின் மாணவன்

— “நந்தி”

தனது சமூகத்திலே இரண்டாற்க- கலந்து வாழ்ந்து, அதனைப் பார்த்தும் கேட்டும் அனுபவித்தும் ஆரய்ந்தும் கல்வி கற்றவர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

பிறந்தது 60 வருடங்களுக்கு முன், இதே பிரபவ ஆண்டு, ஜூன் 21; ஒரு திங்கட்சிமிமை, ரோஹிணி நட்சத்திரம். பிறந்த நேரம் சரியாகத் தெரியாததால், சாதகக் குறிப்பு எழுதி, இப்போது புழுதி, சோதிடக் கலைக்குப் பெருமை சேர்க்க முடியவில்லை. ஆனால், பிறந்த காலத்திலே யாராவது சோதிடர் பலன் பார்த்திருந்தால், ஆகக்கூடிய உயர்வு நவிற்சியாக ‘பையன் நாவன்மை உடையவன், எல்லோரை யும் வசீகரிப்பான், நன்றாகத் தொழில் செய்து ஒரு குடும்பத்தை நடத்தக்கூடியவன்’ என்றே கூறியிருப்பார்.

‘படிக்கக்கூடிய பையன்’ என்ற ஆலோசனை கூறுவதுகூட தந்தை அவிராம்பிள்ளை ஜோசப்புக்கு அவசியமில்லாததாகத் தோன்றியிருக்கும். நவீன தமிழ் இலக்கிய நூலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெறுவான்: யாழ், நகர முதல்வரால் மாலை அணிவித்து வரவேற்கப்படுவான்: ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் சிந்தனையாளருக்கு ஓர் ஆசிரியராவான்: அரசாங்க அமைப்புடன் உலகத் தலைநகர்களின் ஒன்றுண மொல்கோ போவான்...’ இவற்றில் ஒன்றையாவது அதன் சாயல் படக்கூடச் சோதிடர் அன்று கூறியிருக்க மாட்டார். 21-ஆம் நூற்றுண்டின் கால்வாசி கழிந்தும் கூட; யாழிப் பாணமும் ஈழமும் அன்று இருந்த சமுதாய - சாதி - சமய - பொருளாதார நிலையை அறிந்தவர் எவரும் அப்படிக் கூறி யிருக்க மாட்டார்கள். ஜோசப் - மரியம்மா தம்பதிகள் அதை நம்பவும் மாட்டார்கள். அப்படியான காட்சிகள் அவர்கள் கணவில்கூடத் தோன்றுவதற்குச் சூழ்நிலை இல்லை.

ஜோசப்பின் குடும்பம் பெரிது; நான்கு மகன்மார் ஒரு மகள்; ஜீவா மக்கள் வரிசையில் இரண்டாவது. பிறந்த போது குடும்பத்தில் பொருளாதாரக் கஷ்டம் இருக்கவில்லை. சமூகத்தின் பிறபோக்குச் சிந்தனையும், அமைப்பும், குடும்பத் தலைவரின் அசிரத்தையும்தான் பல இடையூறுகளை இளம் வயதில் தோற்றுவித்தது. ஜோசப் யாழ் நகரில் சலுான்

நடத்தியவர்களில் முதன்மையானவர்; 1933-ஆம் வருடக் காலகட்டத்தில் 2002 மொடல் பஸ் வைத்து யாழ்-கிரிமலை பாதையில் ஓட்டியவர். நாடக ரசிகர். யாழ் தகரக் கொட்டகையில் நடைபெற்ற கூத்துக்களை ஒழுங்காக்கத் தரிசித்தவர்; முக்கியமாக இந்திய நாடகக் குழுவினர் வந்தபோதெல்லாம் நாடக வெறிப்பித்து அலைந்தவர். மரியம்மாவுக்கு சரவணையில் போதிய வயல் நிலம் இருந்தது. அவர் நாட்டுப்பாடல் களை, அதிகமாக அருவி வெட்டுப் பாடல்களை மிகவும் உணர்ச்சியுடன் பாடிக் காட்டுவார். ஆகவே, ஜீவா தரிச நிலத்தில் பிறக்கவில்லை; பெற்றேரின் பாரம்பரிய பேற்றிலே கலை ஞானம் இருந்தது. இதனை ஜீவா, பிற்காலத்தில் நேர்த்தியாக விருத்திசெய்து பல விசேஷ குறைம்சங்களைப் பெற்றிருந்தார்.

பள்ளிப் பருவம் வாழ்வின் சோதனைக் காலமாகவே இருந்தது. குடும்பத்தின் பொருளாதாரமும் சகல முன்னேற றங்களும் தலைவனின் மது போதையில் தடுமாற்றம் கண்டன. ஜீவாவின் பள்ளிப் படிப்பு சென்ற மேரிஸ் பாடசாலையில் ஐந்தாம் வகுப்புடன் அகாலமாக முடிவற்றது. இதற்கு அன்றைய சமூகத்தின் உபத்திரவகுத் தாக்கமும், தகப்பனுருக்குக் கல்விமேல் இருந்த அலட்சிய மனப்பான்மையும், மத குருமாரும் ஆசிரியர்களும் கைகொடுக்காத நிலையும் முக்கிய காரணிகளாகும். இதே காரணிகளும் குழ்நிலையும், ஜீவா விற்குப் பிற்காலமெல்லாம் சிந்திப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் பேசுவதற்கும் கருவாகவும் கருவியாகவும் இருந்தன; அடிப்படையான அனுபவத்தை அளித்தன; அவரின் அரசியல் — சமுதாய கொள்கைகளுக்கு வழி வகுத்தன.

கசப்பான நிகழ்ச்சிகளும், குழவின் முட்டுகையும் தந்த அனுபவம் அறிவாக முதிரும் வேளையில், அரசியல் சிந்தனையாளரின் கருத்துப் பரிமாறலும், ஆரோக்கியமான நட்பு களும் கூடியது; இயல்பாக இருந்த படிக்கும் ஆர்வமும் எழுதும் ஆற்றலும் வளர்ந்தன. சமயோசிதமாக நூல்களைப் படிக்கக் கொடுப்பதற்கு அருமந்த நண்பர் பூபாலசிங்கம் இருந்தார். அவர் பல அரசியல் — இலக்கிய அறிஞர்களை அறிமுகப்படுத்தி அறிவுத் தொடர்புகளையும் ஏற்படுத்தினார். நூல்கள் மூலம் விந்தன், சரச்சந்திரர், கோர்க்கி ஆகியோர் அறிமுகமானார்கள்; கோர்க்கியின் தாக்கம் ஜீவாவின் எழுத்தில் நிலையானது என்பதை இப்போது உணர்க்கூடியதாக உள்ளது.

ஆரம்ப எழுத்திற்கு, 1950-களில் ‘கதந்திரன்’ இடம் கொடுத்தது. அந்தக் காலத்திற்கும் வளர்ச்சிக்கும் ஏற்ப,

உணர்ச்சிகளுக்கு அதிகப்படியான அழுத்தம், தோக்கத்திலே ஸ்ட்சியோதை, அதை தமிழ் உணர்வு, தி. மு. கவின் நடை மோகம் அவர் எழுத்தில் காணக்கிடைக்கிறது.

ஆனால், மிக விரைவில் எழுத்தின் உடலும் உயிரும் உணர்வும் பக்குவமடைந்தன. அரசியல் அறிவு புகட்டிய வர்களான கார்த்திகேசன் மாஸ்ரர், பொன் கந்தையா, அ. வைத்திவிங்கம், இராமசாமி ஜயர், எம்.சி. சுப்பிரமணியம் ஆகியோரும்: எழுத்துத் தோழர்களான அ. ந. கந்தசாமி, கே. டானியல், எஸ். பொன்னுத்துரை, த. ராஜீகாபாலன், செ. கணேசனிங்கன் ஆகியோரும் இந்த வளர்ச்சியில் பங்காளராவார்.

1955 அளவில் கணிசமான முதிர்ச்சி சுரதாயத்தை ஜீவா நன்றாகப் பரிந்துகொண்ட காலம் சிந்தனையிலும் பக்குவம் படைப்புகள் தாமரையிலும் சரஸ்வதியிலும் வத்தன. தற்போது எழுத்துவகூம் நட்புலகமும் அவரில் காணும் நட்பு, சமரச பார்வை, இளைஞரை ஊக்குவிக்கும் மனம், இயக்க ஆற்றல் ஆசியன நிலைகொண்ட காலம். சமூகத்தின் மாணவருக்கு இருந்தாலும், அதன் ஆசிரியராகத் தகுதிபெற்ற காலம்.

1951-இல் இந்த ஆசிரியருக்கு ஒரு 'டிப்ளோமா' கிடைத்தது — ஸ்ரீலங்கா சாகித்திய மண்டலத்தின் முதலாவது இலக்கியப் பரிசு பெற்றதன் மூலம் அவர்களைய சொந்த வாழ்விலும், எழுத்துக்கிலும் ஒரு புதிய சகாப்தம் ஆரம்ப மாணது. பரிசு பெற்று வந்த ஜீவாவை யாழ் புகையிரத நிலையத்தில், செப்ரெம்பர் 13-ஆம் திக்கி, மலர் மாலை அணி வித்து வரவேற்றார் யாழ் நஞர முதல்வர் திரு. ரி. எஸ். துரைசாகா அவர்கள். 30-ஆம் திக்கி சாகித்திய மண்டலத்தின் வேறு பரிசுகள் பெற்றவர்களான திருவாளர்கள் கி. வட்கமணன், அரங்கபலவருர் ஆகியோருடன் ஜீவாவிற்கு யாழ்ப்பாணத்துத் தேவன் தலைமையில் ஒரு பிரமாண்டமான வரவேற்புக் கூட்டம் மத்திய கல்லூரியில் நடைபெற்றது. கே. டானியல், இராசநாயகம், கனக செந்திநாதன், நந்தி ஆகியோர் பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். 1956-ஆம் ஆண்டில் புகையிரத நிலைய வரவேற்பும், மத்திய கல்லூரியில் பாராட்டு விமாவும் ஜீவாவின் வாழ்வில் மட்டுமல்ல, எழுத்துவகூம் சரித்திரத்தில் மட்டுமல்ல; அவை சமூக வளர்ச்சியில் மைல் கற்களாகும்.

இனி, கடந்த 25 வருடங்கள், ஜீவாவின் வாழ்வில் பல அத்தியாயங்கள்.

டொமினிக் ஜீவா

— நீல பத்மநாயன்

பத்துப் பண்ணிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் என்று நினைக்கிறேன். சென்னை வி. எல். எஸ்சின் தண்பர் வட்ட இலக்கியக் கூட்டத்தில் பங்கெடுக்க காலை ரயிலில் சென்ட் றவில் வந்திருக்கி, தங்க எங்கே வசதி செய்யப்பட்டிருக்கி ரது என்று தெரிந்து கொள்ளப் பெட்டி படுக்கையுடன் பூங்காவிலிருக்கும் வி. எல். எஸ். காரியாலயத்திற்கு வந்தேன். முந்திய நாள் மதியம் 12 மணியிலிருந்து இரவு பூராச் செய்த ரயில் பயணத்தில் கணித்து துவண்டு போயிருந்தேன். வி. எல், வில் நண்பர் பாக்கியழுத்து முகம் மலர அன்புடன் வரவேற்றபோது என் கணிப்பெல்லாம் போன இடம் தெரியவில்லை. அப்போது அவர் அறையில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரை — வெள்ளை வேட்டி, ஜிப்பா, மெலிந்த உடல், எண்ணை மினுமினுக்கப் பின்பக்கம் வாரி விடப்பட்ட கறுத்த தலையிர், அறிமுகம் பண்ணிவைத்தார்.

இவர்தான் மல்லிகை ஆசிரியர், இலங்கை டொமினிக் ஜீவா.

நேரில் அப்போதுதான் பரஸ்பரம் பார்க்கிறோம். என்றாலும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே மல்லிகை மூலம் அவரை எணக்கும், என் எழுத்துக்கள் மூலம் என்னை அவருக்கும் நன்றாய் அறிமுகமாயிருந்தது.

வெளியே போகக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேன். ‘நீங்க வருவதா தெரிஞ்சா உங்களைப் பார்த்துவிட்டு போகலா முன்னு காத்திருந்தேன். எங்கே தங்கப் போகிறீர்கள்’

ஜீவாவின் யாழ்ப்பாணத் தமிழ், தமிழ்நாட்டுத் தமிழைவிட எனக்கு நெருக்கமாயிருப்பதைப் போன்ற ஒரு உணர்வு.

‘நீங்க எங்கே தங்கியிருக்கிறீங்க?’

‘இங்கே மேலே’

பாக்கியழுத்து வசதியான தனி அறை வேவெங்கோ ஏற்பாடு செய்திருந்தும், நானும் மேலே ஹாவில் ஜீவா, கே. டானியல், நா. வானமாமலை இவர்கள் கூடவே தங்கினேன்.

‘உங்களுக்கு வேறொரு நோக்கம் ஒன்றும் இல்லாட்டி குளிச்செய்து வாங்கோ, நான் வெயிட்பன் னு கிரே றன் கும்மா சென்னை நகரை சுற்றிவிட்டு வருவோம். நான் கடல் கடந்து வந்திருக்கேன், நீங்களும் தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியே இருந்து வந்திருக்கிறீங்க’

ஜீவாவின் எளிமை எனக்குப் பிடித்தது. தமிழ்நாட்டில் — குறிப்பாக தலைநகரில் பேசுகிறவர்கள், பழகுகிறவர்கள் இங்கே எடுக்கும் தமிழ் படங்களில் வருகிறவர்களைப் போல பட்டி மன்றப் பாணியில் தனிப்பட்ட உரையாடல்களின் — சம்பாஷனிகளின் போதும் கை காலை ஆட்டி நாடகப் பாணியில் முற்றிலும் செயற்கையாய் இயங்கும் போதும், ஜீவாவின் அந்த எளிமை — மனம்விட்டு இயற்கையாய் பேசிப் பழகும் முறை என்னைக் கவர்ந்தது.

மல்லிகை இதழ்கள் வழக்கமாய் பார்க்க எனக்குக் கிடைப்பதில்லை. நான் பார்த்தவரையில் ஆசிரியர் என்ற முறையில் குறுக்கிடாமல், மாறுபட்ட கருத்துக்களுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுக்கும் ஒரு முதிர்ச்சி இந்தப் பத்திரிகைக்கு இருப்பதாய் தெரிய வருகிறது. தமிழ் நாட்டுக்குள்ளிருந்து வெளிவரும் பல இலங்கைச் சிறிய பத்திரிகைகளிலும் தென்படாதிருந்த பண்பு — பத்திரிகைத் தர்மம் இலங்கையில் தமிழ் புத்திலக்கியத்திற்கு செழிப்பையும் ஆக்க உணர்வையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

பிரபல மலையக எழுத்தாளரான எம். டி. வாசுதேவன் தூயர், மாத்ரு பூமி மலையாள வார இதழில் ஆசிரியராக இருந்தபோது ‘என் நீங்க உங்க பத்திரிகையில் அதிகமாய் எழுதுவதில்லை?’ என்று கேட்டபோது ‘ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியன் ஆசிரியன் என்ற முறையில் நான் சொந்தமாக எழுதி வெளியிடுவதைவிட பிறரை எழுதத் தான்தி என்

பத்திரிகையில் வெளியிடுவதே மேலான கடமை என்று நான் எண்ணுகிறேன்' என்று பதிலளித்தது இங்கே ஞாபகம் வருகிறது. தமிழ் நாட்டில் சின்னப் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் உட்பட எத்தனை பேருக்கு இந்த நல்ல பண்பு இருக்கிறது? ஆனால் இலங்கை மல்லிகை ஆசிரியருக்கு இயல்பாக அமைந்த பண்பு இது. எல்லாவித சோதனை எழுத்துக்கும் தன் பத்திரிகையில் இடம் கொடுப்பதோடு தனி மரம் தோப்பாகாது என்று அந்த எழுத்தாளர்களுக்காக வாதிடவும், அவர்களுக்கு உரிய உரிமையான புகழை அடைய வைப்பதிலும் அவர் ஒருபோதும் பின்வாங்குவதும் இல்லை.

தமிழ் நாட்டில் வெளியாகும் நல்ல புத்தகங்களை இங்குள்ள பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் உதாசீனம் பண்ணுவது போல், மல்லிகை ஆசிரியர் பண்ணுவதில்லை. விரிவான விளக்கமான மதிப்பீடுகள் அப்போதைக்கப்போது மல்லிகையில் வெளிவருகின்றன. இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் பல புத்தகங்களுக்கு இங்கே தமிழ் நாட்டு சின்ன, பெரிய பத்திரிகைகள் தீண்டாமை கற்பித்து ஒதுக்கியபோது மல்லிகையில் அவைகளைப் பற்றி நுனுக்கமான கட்டுரைகள் வெளியாயின என்பதை நான் இங்கே குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

செந்தமிழ் நாட்டிலிருந்து இங்கே திருவணந்தபுரம் வருகை தரும் தமிழ் மொழிக் காவியங்கள் பலர் மேலோட்டமாய் செந்தமிழில் செப்பி இங்குள்ளவர்களின் இதயங்களில் கலக்காமல் சென்றுவிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் டொமினிக் ஜீவாவின் யாழ்ப்பானப் பேச்சும், பழகும் முறையும் அவரை நம்மவன் என்ற ஒருமையை ஏற்படுத்துவதாய் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

இலங்கையிலிருந்து கலவரச் செய்திகள் வந்தபோது டொமினிக் ஜீவா உட்பட அங்குள்ள பல எத்தனை எத்தனையோ அருமை இலக்கிய நண்பர்களை எண்ணிரி என் மனம் துயரத்தால் துடித்தது.

‘ஜீவா’ என்கின்ற விசுவருபன்

— மருதூர்க் கொத்தன்

மல்லிகை ஆசிரியர் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் மணிவிழாக் கானும் வயசை அடைந்துவிட்டார். ஆசிரியமாக இருக்கிறவு; நம்பமுடியாமலும் இருக்கிறது.

தலைநிமிர்ந்த மிடுக்கும், சுறுசுறுப்பும், உழழப்புமாக சதாவும் ஆரோகண கதியில் உலாவரும் யுவன் அல்லவா அவர்கள் நல்லன நினைக்கின்ற மனமும், நல்லன செய்கின்ற உடலும் அஸமந்து விட்ட மனிதனுக்கு வயது ஒரு சவா லாக அமைவதில்லைத்தான். ஆனாலும் மாற்றெனு இயற்றை நியதியின் விளைவான மாறுல் நிகழ்வாக நண்பர் திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் அறுபதாவது வயதை அடைந்து விட்டார்கள்.

இந்த இருபதாம் நூற்றுண்டில், மக்கள் மரணத்துள் வாழ்கின்ற யமதாண்டவ யுகத்தில்; தமிழுக்காக தொண்டு செய்தான் என்ற காரணத்திற்காக இலங்கை தமிழினத்தி விருந்து (தமிழ் பேசும் என்பதும் இதற்குள் அடங்குமாக) ஒருவரை மாத்திரம் தேர்ந்தெடுத்து பாராட்ட வேண்டு மென்று முடிவெடுத்தால் அந்த ஒருவர் ‘மல்லிகை’ மாசி கையின் ஆசிரியர் திரு. டொமினிக் ஜீவாவாகத்தான் இருப்பார், தனபாக்கியம் வாய்க்கப் பெறுத சாமானியனான ஒரு மனிதன் இருப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக மல்லிகையை அதுவும் இந்த இலங்கை மன்னில் தொடர்ந்து நடத்த முடிந்தது எவ்வளவு பெரிய சாதனை!

தமிழ் நாட்டின் ஆறுகோடி மக்களையும், கால் கோடி இலங்கைத் தமிழ் பேசும் மக்களையும், மலேசியா, சிங்கப்பூர் நாடுகளில் வாழும் தமிழ் மக்களையும் உள்ளடக்கிய வாசத்தில்

பெருங் கூட்டத்தைக் கொண்ட 'கல்கி' 'ஆஸந்த விகடன்' சஞ்சிகைகள் கூட கால் தடுக்கி விழுந்ததையும், தற்சமயத் திற்கு முச்சுத் திணறிக் கொண்டிருப்பதையும் (சினிமாவை கணிசமான அளவுக்கு அரவளைத்த நிலையிலும் கூட) நாமயிரு வோம். சினிமாச் சிங்காரிகளின் தள - தள உடலைச் சிக் கென்ற ஆடைச் சிக்கனத் துக்குள் விமீபி பிதுங்கவைத்து ஏற்ற இறக்கங்களைத் துவலியப்படுத்திக் காட்டும் 'போல்' களிலான வர்ணப்படங்களைத் தாங்கிச் சினிமா உவகத்தின் அர்த்தமற்ற செய்திகளைக்கூட விட்டுவைக்காமல், சினிமா வுக்காகவே பக்கங்களின் கணிசமான பகுதிகளை ஒதுக்கு கின்ற தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் தான் இன்று சக்கைபோடு போடுகின்றன.

இந்தப் பின்னணியில் தான் இன்று மல்லிகையின் வளர்ச் சியையும் அதன் ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் சாதனையையும் நாம் மதிப்பீடு செய்யவேண்டும். சமூகங் தேவைக்கு முன்னுரிமையின் அடிப்படையில் முக்கியத்துவம் அளித்து; சமூக விஞ்ஞானக் கண்ணேட்டத்திலெழுந்து, மக்கள் தம் வாழ்வியலின் சகல கூறுகளையும், பிரச்சினைகளையும் பிரதிபலிக்கின்ற; விமர்சிக்கின்ற; வழிகாட்டவும் செய்கின்ற உள்ளடக்கங்களை உடைய; கலை மயப்படுத்தப்பட்ட கதைகள், கவிதைகளையும், ஆய்வுப்பாங்கான கட்டுரைகளையும் தாங்கி வந்த மல் வினை இதழ்களை மனக்கண்முன் நிறுத்திப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. சமதால கலை இலக்கிய பிரச்சினைகளை அவசிகின்ற விஷய நயம் மிக்க கட்டுரை களுமாகவே மல்லிகையை வாங்கிப் படிக்கின்ற வாசகர்கள் நிறையப்பேர் இருக்கின்றார்கள்.

எரிக்குவான் ரோமினிக்கன் என்பவரின் விண்வெளி ஆய்வு சார்ந்த நால் திரு. ஏ. ஜே. கனகராட்டு அவர்களால் தமிழாக்கப்பட்ட சுருக்கம் 'வினாமீன்களுக்கு யாத்திரை' என்ற தலைப்பில், மல்லிகை ஆஸ்டு மலர் 73-இல் பிரசர மாகியிருந்தது. கல்வி அமைச்சினால் முதன் முதலில் அறி முகப்படுத்தப்பட்ட கல்விச் சேவைகள் 5-ம் வருப்புக்கு ஆட்சேர்ப்பிற்கான போட்டிப் பர்ட்சைக்குத் தோற்றிய நான், நலீன விண்வெளி விஞ்ஞானம் பற்றிய வினை ஒன்றிற்காக எழுதப்பட்ட கட்டுரைக்காக மேற்படி மல்லிகைக் கட்டுரையைப் பெருமளவில் பயணப்படுத்தி னேன், பாட்சையிலும்

தேறினேன். மல்லிகைக் கட்டுரைகளின் தரச் சிறப்பிற்கு இது ஒர் உதாரணம்.

மல்லிகையில் அவ்வப்போது பிரசரமான ஒரு சில கணத் கணையும். கவிதைகணையும் படித்துவிட்டு இவற்றையெல்லாம் ஜீவா ஏன் பிரசரிக்கிறார் என்று அலுத்துக்கொண்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. அவற்றை எழுதியவர்களின் பிற்காலப் படைப்புக்களைப் படிக்கின்ற போது ஜீவாவின் ஆசிரியத் திறமை மிகக் தளத்தின் சிறப்பு விளங்கியது. படைப் பாளி ஒரு ‘பறவைக் குஞ்சு’ என்பதையும் இனங்களுடு, ‘இது’ அதன் முதற் பிறப்பு என்பதையும் நிதானித்து, முதற் பிறப்பு இல்லாமல் முழுமையான பறவை எப்படி எட்ட முடியும் என்ற தூரப் பார்வையோடு எடுத்த முடிவு களவை. ஆள்பிடிப்பதற்காகச் செய்த காரியம் என்று கொச்சைப்படுத்தமுடியாத முடிவுகளாவை. அவ்வாறு ஜீவா வால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவர்கள் இன்று உயர்ந்த படைப் பாளிகளாகப் பரிணமித்திருக்கிறார்கள்.

அவர் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் உறுப்பினர். சித்தாந்தப் பிளவு ஏற்பட்டபோது, மொஸ்கோ சார்புக் கம்யூனிஸ்டாய் செயல்பட்டவர். இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்.

ஆனால் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் அல்லாதவர்களுக்கும், சித்தாந்த ரீதியாக மாறுபட்ட கம்யூனிஸ்ட்டுகளுக்கும் சனுதனிகளுக்கும், முல்லிமகளுக்கும், கிறிஸ்தவர்களுக்கும் பொதுத்தர்களுக்கும் தன்னைப் பேச்சிலும், எழுத்திலும் திட்டியவர்களுக்கும் மல்லிகையில் எழுதச் சந்தர்ப்பம் கொடுத்தார். எழுதாத போதும்கூட மல்லிகையில் உரியபோது, உரிய மதிப்பைக் கொடுத்தார் என்பதற்கு எஸ். பொவை அட்டைப் படச் சித்திரமாகச் சித்தரித்த ஒரு உதாரணமே போதும்.

யார் மல்லிகையில் எழுதினாலும் கலை இலக்கிய அக்கறையும், அடிப்படை மனித நேயமும் உள்ள படைப்புக்களையுமே அவர்கள் எழுதினார்கள். மாற்றணியைச் சேர்ந்த வர்களையும், மாற்றுக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர்களையும் கூட உளவியல் ரீதியாக மல்லிகையின் இலக்கியக் கோட-

பாட்டின்பால் ஜீவா ஈர்த்தெடுத்தார். அவர்களும் பத்திரிகையின் கொள்கைக்கேற்ப எழுதி பிரசரகளம் அவாளி நின்றவர்களுமல்லர்.

மாற்றுக் கருத்துடையவர்களும் மல்விகையைப் புத்தி பூர்வமாகப் பயன்படுத்தினார்கள். ஜீவாவும் அவர்களை அறிவு பூர்வமாகப் பயன்படுத்தினார். பெறுபேறு: உணர்வு பூர்வமான ஒரு இலக்கியப் பாரம்பரியமும், எல்லோரும் தலை நிமிர்ந்து தருக்கி மகிழ்த்தக்கதாக ‘மல்விகை’ என்ற மாசிகையும் நம்மிடையே தழுத்து விட்டன; நிலைத்தும் விட்டது.

தனிமனித உழைப்பையும் தன் நம்பிக்கையையும் மூல தனமாகக் கொண்டு, கட்சி முரண்பாடு, வர்க்க முரண்பாடு, சாதி, சமய முரண்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும், கலை இலக்கிய ஒருமைப்பாடு கண்டு. உயர்ந்து நிற்கின்ற வீசுவருபன் தான் மதிப்பிற்குரிய டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

முதன் முதலாக சிறுக்கைக்காக ‘இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றவர். 22 வருடங்களாக மல்விகை என்ற கலை இலக்கிய இதழைக் கையில் நடாத்திக் கொண்டிருப்பவர்; பத்திரிகை ஆசிரியர், ‘மல்விகைப் பந்தல்’ என்ற வெளியீட்டு நிறுவனத்தினாடாக நான்கு தமிழ் நால்களை வெளியீடு செய்திருப்பவர். முரண்பாடுகளுக்குள்ளும் ஒரு மைப்பாடு காணத் தெரிந்த பரந்த மனிதன்.

இறுதியாக இந்த ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும். 1973-ம் ஆண்டின் பிற்கூற்றில் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் கல்முனைக்கு வருகை தந்து ஒரு வாரகாலம் தங்கியிருந்தார். பல இலக்கியச் சங்கிப்புகளும், கருத்தரங்குகளும், பொதுக் கூட்டங்களும் பல இடங்களில் நிகழ்ந்தன. நண்பர்கள் தனிப்பட்ட வகையில் தத்தம் வீடுகளில் விருந்தவித்து கொரவித்தார்கள். இறுதியானதும் பொதுவானதுமான நிகழ்ச்சியாக; விருந்து வைபவமும், பொதுக் கருத்தரங்கும் கல்முனை உவெஸ்வி உயர்தர பாடசாலையில் நடந்தது. கல்முனை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் அனுசரணையுடன் நடந்த வைபவமாதலால் அங்கைய நிகழ்ச்சிக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் என்ற வகையில் நானே தலைமை தாங்கினேன்.

இத்தனை விருந்துகளையும் வாங்கி விழுங்கிய மனிதர், தனது உரையின்போது திட்டுக்கள் மூலம் நன்றி கூறி எம் அணவருக்கும் அதிரடி விருந்தளித்தாரோ இவர் ஒரு கட்டத்தில் சொன்னார்:

‘எங்களது யாழ்ப்பாணத்தனம் பற்றி அணவரும் குறை கூறுவது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நாங்கள் வெறும் வாய்ப் பேச்சு வீரர்கள்லை. ஏதோ செய்து கொண்டுதான் இருக்கிறோம். கதைத் தொகுதிகள், கவிதைத் தொகுதிகள் என்று எத்தனையோ நூல்களை வெளியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். உங்களின் தொகுதிகள் எங்கே...? நீலாவணன், அ. ஸி. கொத்தன் ஆகிய மூத்தவர்களின் தொகுதிகளையாவது போடக்கூடாதா? நீலாவணன் அழகான புதிய வீட்டைக் கட்டியுள்ளார். ‘இருந்தோம்பி இல்வாழ்வதிலாம் விருந்தோம்பி வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டே’ என்ற குறளுக்கு இலக்கணமாக, வீட்டிற்கு ‘வேளாண்மை’ என்றும் பெயர் வைத்துள்ளார். வீட்டில் தடபுடலான விருந்தளித்து என்னைக் கெளரவித்தார். அந்த வீட்டைக் கட்ட ஜம்பதினையிரம் ரூபாவைச் செலவு செய்திருப்பார். அவரது கவிதைத் தொகுதிக்கு மிஞ்சிப்போனால் இரண்டாயிரந்தான் ஆகும். வீட்டில் காட்டிய அக்கறையைத் தனது தொகுதியை வெளியிடுவதில் ஏன் அவர் காட்டவில்லை? உங்களது படைப்புகளும், பத்திரிகை நறுக்குகளும் பைல்களுக்குள் முடங்கிக்கிடந்தால் மாத்திரம் காணுமா...?’

இப்படிப் பேச்சத் தொடர்ந்தது. எங்கள் முகங்களில் அசடு வழிந்து கொண்டிருந்தது. அசமந்தத்துக்குத்தான் எதிரி என்பதையும், ஊக்கமும் உழைப்புமே தனது மூலதனம் என்பதையும் உரத்த குரவில் அடித்துக் கூறி, நட்புரிமையோடு எங்களைக் கடிந்து கொண்டார். அதை நாம் ஏற்றுக்கொண்டோம்.

தமிழர்களாகிய எங்களின் மத்தியிலே இலக்கிய சஞ்சைகளும், பண்டித பரம்பரையினரும் இருக்கிறார்கள். தங்களால்தான் தமிழ் வாழ்கிறது என்றும் அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நானென்று சொல்வேன். இன்று இலக்கையிலே முஸ்லிம் பெருங்குடி மக்கள் தாம் பட்டி தொட்டி கவிலெல்லாம் தமிழைப் பாழவைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சிங்களவர் மத்தியிலும் துணிந்து தமிழைப் பேசுகிற

வர்களும், வவு னி யா வு கீ கப்பால் தமிழ் பத்திரிகைகளோத் துணிந்து கையிலே கொண்டு செல்பவர்களும் முஸ்லிம்கள். கல்முனையில் மாத்திரமல்ல, அனுராதபுரத்தில், திங்குவெல்லை, கல்லறியின்ஜையில், பதுணையிலெல்லாம் முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியி ஹுள்ள புத்தெழுச்சி பெற்ற படைப்பாளிகள் தமிழை வளர்த் துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மண்டபத்தில் பெரும்பான் மையினராக இருக்கின்ற முஸ்லிம் நண்பர்களின் திருப்திக் காக் நான் இதைச் சொல்லவில்லை. என் ஆத்ம உணர்வோடு கலந்த உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறேன். உண்மையைப் பேசுவோம். ஊக்கத்துடனும் இலட்சியப்பற்றுடனும் உழைப் போம்' இப்படி அவருடைய பேச்சு முடிந்தது. உண்மையைத் திறந்த மனதோடு கூறும் அவரது பண்பும், நெஞ்சுர மும் எம்மை வியக்க வைத்தது. அவர்மீது வைத்திருந்த மதிப்பை மேலும் பன்மடங்கிற்கு உயர்த்தியது.

திரு. டொமினிக் ஜீவா மக்களை நேசிப்பவர். அந்த மக்கள் தமிழர்களென்றால் என்ன? சிங்களவர்கள் என்றால் என்ன? முஸ்லிம்கள் என்றால் என்ன? எவ்வரையும் நேசிப்பவர். அதே போல அந்த மக்களுக்காக, சமூகக் கொடுமைகளுக்கான ஏழை எளிய மக்களுக்காக எவர் எழுதுகிறாரோ அவர்களையெல்லாம் ஒரு சேர நேசிப்பவர்.

சித்தம் அழகியனே, செயல் வீரனே, உண்மை உழைப்பாளியான், முரண்பாடுகளுக்குள் ஒரு மைப்பாடு காண முனைந்து அதில் வெற்றியும் பெற்ற சாதனை வீரனே, பெரு மதிப்பிற்குரிய நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் திகழ்கிறார்கள்.

தூநீகாவினித்துப் புமிகு சுரப்பாக நங்களே ம , பிரதானம்
நாசாவினியு யதூநீப்பாலி தூநீவி வீபிகால ஆத்திரை
நால்லித்து , ஸிவ ராதாவால , நாவாத்துக்கால சிவப்பியும்
ஜீவாவின் மனமும்
மல்லிகையின் மனமும்

— சமித்துச் சிவானந்தன்

பிறர் ஈனநிலை கண்டு துள்ளும் உள்ளம் கலையுள்ளம்,
இசைவும் சடுபாடும் இதனுடைய குறித்த இயல்புகள்.
ஓர் இலக்கியவாதியின் இதயம் துள்ளலாலும் பிறருடைய
எள்ளலாலும் புண்பட்டுப் புண்பட்டு பண்படுவது. ‘பண்பு
டையார்ப் பட்டுண்டு உலகம்’ என்ற வள்ளுவர் வாக்கில்
ஆழ்ந்த அனுபவச் செறிவுள்ளது. தன் நிலையை மன்பதைக்
காக்கும் பணியே இலக்கிய மனமும், இந்த மனம் வளர்த்
தெடுக்கப்பட விட்டால் உலகத்தார் உள்ளத்துள் எல்லாம்
உள்ள ஆகலாம்.

பரந்த உலகின் பண்பட்ட இலக்கியவாதிகள் நமது
கண்ணில் படாதிருந்தும் மனத்தகத்தில் குடிகொண்டு விடு
கிறார்களோ! இது எப்படி? அவர்கள் பண்பும் பயனும் மனக்
கண்ணால் கண்டுபிடிக்கப் படுவதாற்தான் தான், ஒரு நிகழ்
வில் அல்லது குழவில் மனக் கண் மிடத்து வைத்திருப்
போர் உணர்வோரும், அறிவோரும் உரையாடி குழ்நிலையை
சமன் செய்வதை அல்லது ஈக்ப்படுத்துவதை அனுமானிக்க
லாம், கற்றறிந்தோர் காணும் உலகமும் காட்டும் வாழ்க்
கையும் புண்பட்டு பண்பட்டோர் காட்டுதலினால் விளைந்த
பயன்தான் என்னவாம்.

மனம் ஒரு கொள்கையை ஏற்றுக் கொண்டு அதனேடு
ஷாரித் தேறி விளக்கமுறும் போது குறுகிய கோடுகள்
அழிந்து பரந்தன்ற ‘பான்மை’ வளர்கிறது. விரிந்த
விசாலித்த எண்ணங்கள் குற்றம் பார்க்கில் கூற்றமில்லை,
வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை எதிர்க்கருத்து என்பது எதிரிக்
கருத்து அல்ல. கருத்து நிலைகளில் — கலப்பில் காத்திர
மான பயன்பாடுகள் தோன்ற முடியும் என்ற போதத்தினைப்

பெறுகிறது. இதுவே இயற்கை. இயங்கியல், இலக்கியத் தின் இரகசியங்களில் இன்றுவரை ஆச்சரியத்திற்குள்ளாகி நிற்கும் அம்சமுமாகும்.

இலக்கியத்தின் இரகசியங்களை நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் கண்டு கொள்வர். 'மனத்திற்கு எப்போதுமே வேலி போட முயன் றவனஸ்ஸ நான்' என்று கூறும் மல்லிகை ஜீவாவின் மன நிலைகளில் கருத்து நிலை, கலை நிலை, கண்டிப்பு நிலை, கடமை நிலை, முயற்சி நிலை முதலியவற்றோடு வெகுண்டெழும் சின நிலையையும் அனுகுவோர் அவதானித்திருப்பர்.

ஜீவாவுக்கு சிறுக்கையும் சரியாக வரும், சினமும் சரியாக வரும். இவருடைய சினம் சேர்ந்தவரைக் கொல்லும் சினமன்று. வெல்லும் சினம். ஈழத்து இலக்கிய உலகில் 'செப்பிடுவித்தை' காட்டியோர் காலமும் ஒன்றிருந்தது. ஆங்கில இலக்கியத்திலிருந்து மேற்கொள் காட்டுவதுதான் படிப்பின் தரத்திற்கு அடையாளம் என்று நிறுவியவர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் பரப்பிய மொழி மாயை தமிழ்ப் பரம்பரையைப் பீடித்து இருந்த காலத்தில் அதனை விளக்கி நற்றமிழ் இலக்கியங்களை எடுத்துக் காட்ட வேண்டிய தேவை உண்டான காலகட்டத்தில் வீறு கொண்டெழுந்த கூட்டத்தில் ஜீவாவும் ஒருவராக எண்ணப்பட்டவர். நவீன தமிழ் இலக்கிய பயிற்சியும் தேர்ச்சியும் பெற்றிருந்த இவருடைய சேவையின் தேவை பலராலும் விரும்பப்பட்டது.

யாழ், மாநகரசபை மண்டபத்தில் நடந்த ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் ஒருவர் ஆங்கிலப் புத்தகம் ஒன்றைக் கொண்டுவந்து படித்துக் காட்டி ஆங்கில எழுத்தாளர்னின் சொல்லீச்சை சொல்லால் அடிக்கும் வேகத்தை சொல்லாற் கவைஞர்களைப் பிடிக்கும் தந்திரத்தை மிடுக்குடன் எடுத்துக் காட்டினார். கேட்போர் சபையிலிருந்தே இதனைக் கூறினார். அவருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ஜீவா எழுந்து சினந்து, நீங்கள் தமிழ்க் கதைகளை, கட்டுரைகளை, கவிதைகளையும் படித்துப் பார்க்க வேண்டும். தமிழ் எழுத்தாளர்கள் தமிழ்ச் சொல்லால் வீசவதும், அடிப்பதும் பிடிப்பதும் ஏன்? அரவ ஜெப்பதும் தெரியவரும். உங்கள் ஆங்கில மொகம், தமிழ் மொழியின் ஆற்றலைக் காணவிடாது தடுத்திருக்கிறது. தமிழில் வந்தவைகளைப் படித்துப் பாருங்கள். அம் மொழி யின் வல்லமையும், வளமும் உங்களை நியிர்ந்து நிற்கச் செய்யும் என்றார். சேர்ந்தாரை வென்ற சினம் இது.

'மண்புழுவாக இருந்து மனிதனுக உருவாகியவர்களில் நானும் ஒருவன்' என்று எழுதிய ஜீவா, மனிதத்துவத்தை மதிப்பதும் மனித சமுதாயத்தை நேசிப்பதும் தனது என்னத்தால் எழுத்தால் மக்கள் சமுதாயத்தை மேன்மையறங் செய்ய வேண்டும் என்று துடிப்பவர். இவருடைய அனுபவ வாக்கியங்களில் இருந்தும் செயற்பாட்டில் இருந்தும் இதனைக் கணிக்க முடிகிறது. 'என்னுள் கிளர்ந்தெழுந்த நனித் துவமான தார்மீக ஆவேசம் என்னைக் குடைந்து குடைந்து எழுதத் தூண்டியது. என்னுல் எழுதாமல் இருக்கவே வா முடியவில்லை. அப்படி மனசில் ஒரு உண்மை வேதனை, என்னை இச் சக்திக்கு ஆட்படுத்தியது குழ்ந்தையின் சுற்றுப் புறங்களின் துண்பமிகு தாக்கங்களாகவும், அதை நான் ஊன்றி அவதானித்ததாகவும் இருக்கலாம் அல்லது வெகு சனத் தோடர்பின் வெளிப்பாடாகவும் இருக்கலாம்.

என்னுள் கிளர்ந்தெழும்பும் இச் சிருஷ்டிச் சக்தியை செம்மைப்படுத்தி பிரகாசமாக்கி மகிமை பெற்றுத் துலங்கச் செய்வதற்காகவே நான் இயங்கி உழைத்து வருகின்றேன். நேற்று இருந்த நான் இன்றே, இன்றுள்ள நான் நாளையோ இல்லாமல் புதிய புதிய வளர்ச்சிக் கட்டடப் படிக்கட்டுகளில் முன்னேறி நடை போடவும் தினசரி புதுப் புது வழிகளில் உழைக்கின்றேன்' என்றார்.

'எழுதுவதிலேயே நான் இன்பம் காண்கிறேன். எழுதும் பொழுது எனக்கு ஏற்படும் மனமகிழ்ச்சியும், இதையெழுஷ்சியுமே என்னைப் பொறுத்தவரை கவர்க்க சகந்தமாகும். எழுத எழுதத்தான் எனக்கு வாழ்வே கவை நிரம் பியதாகவும், அர்த்த புஷ்டியுடையதாகவும், பூரண பொவிவு நிறைந்ததாகவும் விளங்குகின்றது. ஸுத்தில் பேறு பிடிப்பவன் போர்க்கள் வீரனுக்குச் சமமானவன்' என்னும் இவர் வெளிப்படுத்திய வாக்கு மூலங்கள் இவருடைய அந்தராத்மாவைப் பகிரங்கப்படுத்துகின்றன. இலக்கிய சிருஷ்டிகள்தொவான் இவர் தன்னைப் போன்ற படைப்பாளிகளுக்கு நேரும் பீடர்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்காது தன்னுல் இயன்ற உதவிகளைச் செய்வதற்கு முந்துபவர்.

எழுத்து வாழ்வோடு சஞ்சிகை நடத்தும் போராட்ட வாழ்வினையும் ஏற்று திறம்பட இயங்கும் ஜீவாவின் நெஞ்சரம் பாராட்டற்குரியது. சகல் பின்னணிகளும் வாய்ப்புக்

கனும் மிருந்த சென்னை மாநகரிற்கூட சில எழுத்தாளர்கள் பத்திரிகை நடத்தி நட்டப்பட்டு நொடிந்து போனேரே நொந்து போனேரே என்று ஒலமிட்டிருக்கிறார்கள். எத்த கைய அநுசரணையுமற்ற யாழ்ப்பானத்தில் துணிச்சலுடன் ‘உழைப்பேதான் வெற்றிக்குரிய குறுக்குவழி’ என்று சொல் விக் கொண்டு மல்லிகை இதழை நடத்தி வருவது வியற் பிற்குரிய நிகழ்வாகும். ‘இந்த நாட்டில் சஞ்சிகை நடத்துவது என்பது ஒரு வேள்வி நடத்துவதற்கு ஒப்பாகும். என்று கூறும் இவர் வாய் மொழியில் மல்லிகையை நடத்தும் கடினமும் பாரமும் தெரிகின்றது.

மல்லிகை மகளை இவர் பிள்ளை என்று சொல்வதிற் பிழையிருக்காது மகளிற்கு வயதுவந்து பூப்பு நீராடி வெள்ளி விழா ஆண்டு நெருங்கிக்கொண்டிருக்கும் போது தந்தைக்கு அநுபவம் பழக்கு மணிவிழா காண்பது இலக்கிய உலகிற்கு உவப்பான செய்தியாகும். மல்லிகை தொடங்கிய காலத்தி விருந்து அதன் வாசகஞை உள்ளவர்களில் நானும் ஒருவன்’ அதனைக் காசு கொடுத்து வாங்க வேண்டும் என்பதுவும், சொற்ப பிரதிகளை விற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதுவும் என்னையறியாமலேயே என் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்த உணர் வுகள். இதற்கு அகிலன் எழுதிய ‘கலையும் வயிறும்’ என்ற கட்டுரை என் உணர்வுக்கு உறைப்புத் தந்தையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் நான் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது மல்லிகையை அங்கு தருவித்தும் பல ருக்கு வழங்கியுமிருக்கிறேன். மாதாமாதம் பத்து பதினைந்து பிரதிகள் தீம்பரம் புகையிரத நிலயத்தில் விற்பனைக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன். தமிழகத்தில் வெளியாகிய ‘தாமசர’ இதழின் விற்பனையை மாணவர் மத்தியில் அதிகமாக்கிக் கொண்டிருந்த நண்பர் டாக்டர் மே. து. இராகுமார் எனது இந்த உணர்விற்கு உந்து சக்தியாகவும் திகழ்ந்து உதவியா கியது. இத்தனைக்கும் மத்தியில் ஓர் உண்மையை இங்கே நான் சொல்லியாகவேண்டும். நான் ஜீவாவின் சில கொள் கைகளோடும், கருத்துக்களோடும் உடன்பாடுடையவன் அல்லன். இலக்கியம் என்ற ஒண்டே எங்களை உடனாக்கி உறவாட வைத்தது.

மல்லிகையிடத்திற் பெரு மதிப்பு வைத்திருந்தவர்களில் கே. பாலதண்டாடுதமும் ஒருவர். அண்ணைமலை நகருக்கு அவர் வரும் வேளைகளில் மல்லிகையைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்வார். பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் மத்தியிலும் தாமரையோடு மல்லிகையும் மனம் வீசியது. ஒரு முறை அகில இந்திய காங்கிரஸ் கட்சித் தலைவர் கே. காமராஜ் அண்ணைமலை நகருக்கு கட்சி வேலைகளுக்காக வந்திருந்தார். மாணவர் அணியோடு கலந்துரையாடினார். மாணவர் மத்தியிற் பரவும் பத்திரிகைள் பற்றிக் கேட்டார். தாமரை இதழ் பற்றி அவர் கட்சி மாணவர்கள் சொன்னார்கள். அண்ணைமலை நகரிலும், சிதம்பரத்திலும் மே. து. இராகுமார் அதன் விற்பனையைப் பெருக்கியிருந்தார், எத்தனை பிரதிகள் விற் பனையாகின்றது என்று பெருந்தலைவர் கேட்டார். கணிச மான பிரதிகள் விற்பனையாவதாகச் சொன்னார்கள்,

‘எப்படி இது வளர்ந்ததெங்கிறேன், இது நம்ம கட்சிக்கு கூடாதாங்கிறேன். காஞ்சி முரசோவி வளர்ச்சி நம்மைப் பாதிக்காதாங்கிறேன், தாமரை பாதிக்குமுங்கிறேன்’ என்றார். தாமரையோடு மல்லிகை என்ற இதழும் இங்கு உலவுகிறது என்றார்கள். ‘என்னபா மல்லிகையும் அவங்க பேப் பரா? எந்தாண்டையிருந்து வருகுதாங்கிறேன்.’ ‘சிலோன் பக்கமாயிருந்து, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சார்’. எங்க பாப்பம் பிரதி இருக்காங்கிறேன்’.

‘கைவசம் இல்லீங்க, அப்பறமாக் காட்டுக்கேழுமுங்க’ என்றார்கள். இத்தோடு அவர்கள் கலைந்தார்கள்.

சிதம்பரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்த எழுத்தாளர் மெளனியும் மல்லிகை வாசகர்களில் ஒருவர். அப்பொழுது வெளியிட்ட ‘மெளனி கதைகள்’ பிரதியொன்றை எனக்குத் தந்ததோடு, ஜீவானிற்கு அனுப்பும்படியும் ஒரு பிரதியில் தன் கையெழுத்தையிட்டுத் தர அனுப்பியிருந்தேன்.

தமிழர் கயாட்சிக் கழகத்தின் ஏடான ‘விடுதலை’யில் நான் பிரதம ஆசிரியராய் இருந்தபோது மல்லிகைக்கு, விடுதலையின் முன் பக்க முதப்பில் இலவச விளம்பரம் செய்திருந்தேன். கழக் குழுக் கூட்டத்தில் இது பெரிய பிரச்சனையாய் ஆராயப்பட்டது. வேறொரு கட்சிக்காரரின் மாத இதழுக்கு இவர் எப்படி முக்கியத்துவம் கொடுக்க முடியும்?

இது கட்சிக் கட்டுப்பாட்டை மீறிய செயலாகாதா? என்றெல்லாம் கேள்விக் கணக்கள் எழுந்தன.

‘மல்லிகை ஒது இலக்கியப் பத்திரிகை. அதன் ஆசிரியர் ஒரு படைப்பு இலக்கிய கர்த்தா, அவர் அரசியற் கொள்கை வேறுக இருக்கலாம். இலக்கியம் என்ற வகையில் அவர் எல்லோரையும் நேசிப்பவர், எல்லோர் கருத்திற்கும் களம் அமைத்துக் கொடுப்பவர். கட்சி அடிப்படையில் சிந்தித்தாலும் இனங்களின் சுயாட்சி, சுயநிர்ணயம் ஆகியவற்றை அவர் கட்சி ஏற்றுக்கொள்கிறது. இந்த நிலைப்பாட்டில் அவர் எங்களிற்கு இணக்கமானவரும் ஆவார். மெல்லிய அபிப்பிராய பேதத்தால் துல்லியமான விளக்கங்களை வீணாடித்து விடக்கூடாது’ என்றேன் நான். சமூகத் தலைவர் வ. நவரத் தினம் அவர்கள் என் கூற்றின் ஆமோதித்து ‘திறீரோசல்’ சிகரெட்டை ஊதியவாறு தலையை ஆட்டி அப்பிரச்சனையையும் உதறித் தள்ளி விட்டார். இது மல்லிகையின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

நண்பர் ஜீவா மானுடம் வெல்லவொரு மாசிகை நடத்துபவர். வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை கண்டு ஒருமைப்பாட்டின் விழுமியங்களை மக்கள் சமுதாயத்திற்கு வழங்க விரும்புபவர்கள் ஜீவாவோடும் மல்லிகையோடும் ஒத்தோடுவது தவிர்க்க முடியாதது. மாற்றுஞ் தோட்டத்து மல்லிகையும் மணக்கும் என்றார் அறிஞர் அண்ணு. ‘ஜீவாவின் மனமும் மல்லிகையின் மனமும்’ தமிழ் இலக்கிய உலகில் பரப்பிவிட்ட வாசனைகள் எல்லைகளைக் கடந்த எண்ணங்களைக் கவர்ந்தும் ‘மனிதத்தின்’ உய்விற்கு உதவியமை நன்றிக்குண்றின்மேல் வைத்து மெச்சவதற்குரியவை.

தேசாபிமான, வர்க்காபிமானச் சிந்தனைகளால்
இலக்கியத்துக்கு உரம் பாய்ச்சும்
டொமினிக் ஜீவா

— குணசேன விதான
தமிழில்: பெரி சண்முகநாதன்

‘தமிழ், சிங்கள இனங்களைச் சார்ந்த தொழி
லாளர்கள், விவசாயிகள் மற்றும் முற்போக்குப்
புத்திஜீவிகள் மத்தியில் இவ் வினங்களின் இலக்கியங்களை ஓர் இணைப்புப் பாலமாக உருமலர்த் துவதே தமிழ் மக்களுக்கும் சிங்கள மக்களுக்கு மிடையில் நல்லுறவு ஏற்படுவதைச் சாத்தியமாக்கும் என்பதே ஜீவாவின் எண்ணமாயிருந்தது ..’

எமது நாட்டில் தேசிய ஜக்கியப் பாலத்தை அமைப்பதற்கும், அதைப் பேணிக் காப்பதற்கும் தமது அறிவையும் ஆற்றலையும் அர்ப்பணித்து வந்த, வருகின்ற பேர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானதே, இவர்களின் வட்டத்தில் அதிகமானார் இல்லாமைக்குக் காரணம் இப்பணி எல்லாவகையிலும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் நிரம்பியதாக இருப்பதேயாகும். எமது நாட்டில் ‘தேசிய ஜக்கிய பால்’ த்தை அமைப்பது பொறியியல் துறைசார்ந்த பணியல்லாதவிடத்தும், அதைப் பேணிக் காக்க முன்வருபவர்கள் பல இடைஞ்சல்களுக்கு முகம் கொடுக்கக்கூடிய ஆத்ம சக்தி பூரணமாய் வாய்க்கப்பெறு தவர்களாயிருப்பதுடன் அவர்கள் எவ்வகையிலும் வெற்றி யெதையும் சாதிப்பதும் சாத்தியமாயில்லை. இவங்கைத் தேசாபிமானத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே எமது நாட்டில் தேசிய ஜக்கியப் பாலத்தை நிர்மாணிக்க முடியும்,

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் இத்தகைய தேசாபிமான கருத்துக்களை விதைப்பதில் பல காலமாகத் தம்மை அர்ப்பணித்த தமிழ் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான டொமினிக் ஜீவா இந்த ஆண்டு ஜான் மாதத்தில் அறுபது வயது பூர்த்தி விழாவைக் கொண்டாடுகிறார். இது தமிழ் வாசகர்களுக்கு மட்டுமன்றி சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் மகிழ்ச்சி தருகின்ற நிகழ்ச்சியாகும்.

நாமெவரும் 'ஜீவா' என அன்புடன் அழைக்கும் அந்த மனிதருடன் எனக்கு அறிமுகம் கிடைத்ததை எனது பேர் திரஷ்டம் என்றே நான் கருதுகிறேன். நான் ஏறத்தாழ மூன்று தலாப்த காலமாக அவருடன் நெருங்கிப் பழகி வருகிறேன். நான் அவரைச் சந்திக்க சில தடவைகள் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருக்கிறேன். யாழ்ப்பாணப் பொது நூல் நிலையத்தைச் சிங்களப் 'பயங்கரவாதிகள்' பறிநாசப் படுத்திய விதத்தை நேரில் கண்டறிய நான் அவருடன் கூடச் சென்றமை எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. அதற்கு முன்னர் நான் சில சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் யாழ்ப்பாணம் சென்ற சந்தர்ப்பத்தில், டொமினிக் ஜீவாவும் மற்றைய சகோதர எழுத்தாளர்களும் யாழ். ரயில் நிலையத் தில் மிக அன்பான வரவேற்பளித்தனர், சிங்கள எழுத்தாளர்களுக்கு வரவேற்புரையளிக்கு முகமாக யாழ் நகர மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கூட்டத்தில் உரையாற்றிய ஜீவா சிங்கள மக்களுக்கும் தமிழ் மக்களுக்குமிடையில் நல்லெண்ணத்தையும், நட்புறவையும் வளர்ப்பதற்கான ஒரே மார்க்கம் அவ்விரு இனங்களையுன் சார்ந்த தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், முற்போக்குப் புத்திஜீவிகள் ஆகியோர் மத்தியில் அவ்வினங்களின் இலக்கியங்களை ஓர் இணப்புப் பாலமாக உருமலர்த்துவதே எனக் குறிப்பிட்டார். ஜீவா தனக்குள்ள பாரிய அனுபவத்தின் அடிப்படையிலேயே அவ்வாறு குறிப்பிட்டார். தமிழில் வெளியாகும் பிரபல இலக்கிய சஞ்சிகையான 'மல்லிதை'யின் ஆசிரியராகவுள்ள ஜீவா, அச்சஞ்சிகையைச் சிங்கள மக்களின் சிந்தனை மற்றும் அபிலாபைகளைத் தமிழ் மக்கள் தரிசிக்கக்கூடிய ஒரு சர்வரமாக அமைத்துக் கொண்டார். இச் சஞ்சிகை அவருக்கு ஒரு 'இலக்கியக் கள்'மாகத் திகழ்கிறது. மார்டின் விக்கிரமசிங்ஹ முதல் பல சிங்கள எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை மட்டுமன்றி அவர்களைப் பற்றிய விவரணைக் கட்டுரைகளையும் 'மல்லிதை' வாயிலாகத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகங்

செய்து வைத்த அவர், தமிழர் சிந்தனையில் மேற்கூறிய ‘இலங்கை தேசாழிமான்’ உணர்வினை உறையச் செய்வதற்கு பெரும்பாடு பட்டுள்ளார்.

டொமினிக் ஜீவாவின் படைப்புகளில் ஒரு சிலவற்றையே படிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. எனினும், அவரது படைப்புகள் பற்றி எனது அன்புக்குரிய பேராசிரியர் கைலாசபதி மற்றும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி ஆகியோர் வாயிலாக அதிகம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஜீவாவின் ‘சமுதாய இலக்கியப் பிரக்ஞா’ச் சிறப்புப் பற்றி அவர்கள் பல தடவைகள் விதந்து பேசுவதைக் கேட்டிருக்கிறேன். ஜீவாவின் அரச சாகித்ய மண்டலப் பரிசு பெற்ற சிறுக்கைத் தொகுதியிலடங்கிய கடைகளில் ஒன்றான தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ தமிழ் மக்களின் சமுதாயத்தில் ‘சிந்தப்படும் கண்ணீரின் ஒருசில துளிகளைச் சிங்களவர்களாக கிய நாம் கண்டுகொள்ள உதவும் ஓர் அற்புதமான படைப் பாகும். அவர் சமுதாயத்தின் அடிமட்ட மக்களினது உணர்வுகளையும், இதயத் துடிப்பையும் நெருங்கிப் புரிந்து கொண்டுள்ள விதத்தை ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுக்கை நன்கு புலப்படுத்துகிறது. சாதிப் பிரச்சனை, தண்ணீர் பிரச்சனை ஆகியவற்றால் அனுதைகளாகக்கப்பட்ட யாழிப்பாணத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை அனுதாபத்துடன் நோக்கும் கதாசிரியர், அவர்களை அந்த இருண்ட அந்தகாரத்திலிருந்து வெளிக்கொணர மேற்கொள்ளும் பிரயத்தனத்தைப் பிரத்தி யட்சமாகத் தரிசிக்க முடிகிறது. சாதியபிமானத்தால் சிந்தனை தடம்புரண்ட தொழிலாளியான கவாமிநாதனின் உயிர் காக்க இரத்ததானஞ் செய்வது கவாமிநாதனால் பரிதாப நிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட அவனது வர்க்கத்தைச் சார்ந்த ரிக்ஷா ஒட்டி பண்டாரியே.

வடக்கிலுள்ள சாதிமான்களுக்கு மரண அடி கொடுப்ப தாய் அமைந்த இச் சிறுக்கையானது வடக்கிலுள்ள ஒடுக்கப் பட்டவர்கள் மத்தியில் இருக்க வேண்டிய வர்க்காபிமானத்தை வலியுறுத்துகிறது. டொமினிக் ஜீவா ஒரு ‘பிறவி எழுத்தாளன்’ என்ற வகையில், தனது படைப்புக்கள் மற்றும் விமர்சனங்கள் மூலம் வாய்க்கப்பெற்ற பள்முக அறி வுத்திறணைத் துளை கொண்டு ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகையை தமிழ்ப் புத்திஜீவிகளின் காத்திரமானதொரு களமாக ஆக்கியுள்ளார். எல்லா இனத்தவரும் சுயநிர்ணயம் எனப்பட்ட தர்மநியாயமான உரிமைப் பேறுடன் ஜக்கிய இலங்கையில் வாழ-

வேண்டும் என உரத்த குரவில் எப்போதும் முழங்கி வந்த ஜீவா, தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்கான போராட்டத்தில் இனவாத 'வேஷ்டத்தை' எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் கட்டிய தில்லை, சிங்கள முதலாளித்துவ ஆட்சியாளர்களுடன் கை கோத்து நின்ற தமிழ் முதலாளித்துவ சக்திகள் பால் கிண்டு சித்தேனும் அனுதாபம் காட்டாத ஜீவா தமிழ் ஏழத்தாளர்கள் மற்றும் கலீஞர்கள் மத்தியில் மிகச் சிறப்பான அந்தஸ்தை ஈட்டிக் கொண்டதற்கான காரணம் யாதெனில், அவர் சர்வதேசிய விஞ்ஞான பூர்வ நெறியான மார்க்ஸிய—வெண்ணியத்தை அடியத்திவாரமாகக் கொண்டு தனது அறிவைப் பட்டை தீட்டிக் கொண்டமையும் அப்பழுக்கற்ற ஆப்த நேசனும் திகழ்ந்தமையும் ஒடுக்கப்பட்ட சிங்கள மக்களின் வாழ்க்கையுடன் பரிச்சயப்பட்டுக் கொள்ள ஆத்மார்த்தமான முறையில் விழைந்தமையுமே.

தனது உழைப்பாலும் தான் பாடுபட்டுச் சேமிக்கும் பணத்தாலும் தனது உயிரென நேரிக்கும் 'மல்லினை'யை ஜீவா தொடர்ந்து நடாத்தி வருகின்ற சாதனை மூலம் நாட்டுக்கு அவர் வழக்கியுள்ள பேராதர்ஸ்த்தைப் பின்பற்ற எம்மால் இன்னும் இயலாதிருப்பது பற்றி நான் மனச் சங்கடப்படவே செய்கிறேன். அவர் எமது சிங்கள எழுத்தாளர் பலரைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்திருந்த பொழுதிறும், தமிழ் மக்கள் முகம் கொடுக்கும் பிரச்சணைகளுக்குத் திருவ்காண அயராது போராடுகின்றார்; ஒரு தாய்மையான தேச தரிசனத்துக்காகச் சேவை புரிகிறார்.

யாழிப்பானைத் தமிழ் மக்களின் சோதர உணர்வினைத் தனது 'மல்லினை'யில் 'சிறைப்பிடித்து'க் கொண்டு கொழும் புக்கு வருகின்ற ஜீவா சிங்கள—தமிழ்த் தோழர்களின் கூட்டுறவுக்கு டெதிர்காலத்திலும் உழைப்பார் என உறுதியுடன் நம்புகின்றேன்.

டொமினிக் ஜீவா குழந்தையுள்ளம் வெற்றியின் இரகசியம்

— கே. எஸ். சிவகுமாரன்

டொமினிக் ஜீவா முறைப்படி படித்துப் பட்டம் பெற்ற வர் அல்லர். அதே சமயம் நிறையப் படித்தவர். சுயமாகப் படித்துச் சிந்தித்து, விவாதித்துத் தகவல்களைக் கிரகித்துப் பகுத்தாராயப் பழகிக்கொண்டவர். தமிழ் மொழி மூலம் உலக அறிவை வளர்த்துக்கொண்டவர். நாட்செல்ல, நாட்செல்ல வரட்டுத்தனங்களை விலக்கி, பன்முகப் பார்வையை விருத்திசெய்து கொண்டவர். தமிழுடன் பழகப்பழக, தமிழ் மொழி அவருக்கு இலகு கருவியாக அமையத் தொடங்கி யிருக்கிறது. நன்றாகவே, பொருத்தமாகவே அவர் வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியிருக்கிறார்.

டொமினிக் ஜீவா சிறு மட்ட வாழ்க்கை அனுபவங்களை இளமையிலேயே எதிர்கொண்டவர். சுய நம்பிக்கை, விடா முயற்சி, அறிவுத்தாகம், பிரயாசச கடன் உறைப்பு, ஜீவ காருண்யம், சிறுமைகள்கு வெகுண்டெழும் தார்மீகக் கோபம், வரித்துக்கொண்ட அரசியல் தத்துவார்த்தக் கோட்டு போன்றவை அவர் தளத்தை உயர்த்தியிருக்கிறது.

டொமினிக் ஜீவா, இன்று பல மட்டங்களிலும் பரிச்சய மூன்றாவர் — சமுதாய மட்டங்களில் மாத்திரமல்ல, வாழ்க்கையின் இதர மட்டங்களிலும், தளங்களிலும் பழகியும் பரிச்சயமுங் கொண்டவர்.

டொமினிக் ஜீவா, ஏனையோரைப் போலவே, பலவீனங்களும் கொண்ட ஒரு மனிதர், கோபம், சீற்றம், துமிரான பேச்சு போன்ற கரடு முரடான வெளிப் பூச்சுக்குள் உள்ளே, இதயத் துடிப்பாள், மனிதாபிமானமுள்ள, சாவிரக்கமான மனிதன் ஒருவனும் அவர்டம் குடிகொள்ளிடருக்கிறார்.

டொமினிக் ஜீவா வாழ்க்கை என்ற பல்கலைக் கழகத் திலே சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற ஒரு பேராசிரியர். அவர் கல்வித் தலைமைச் சாஸ்நிதந் தோக்கிலே எதுவாயிருந்தாலும் அறிவுத் தலைமையும் பணிவும், பல்கலைக் கழகத்தினரைக் கவராமல் போயிராது. டொமினிக் ஜீவா போன்ற பொதுநல் சேவையாளரைக் கொரவிக்கும் கடப்பாடு சூயர் கல்விக் கழகங்களுக்கு உண்டு,

டொமினிக் ஜீவாவின் பொதுநலச் சேவை பலவாக இருக்கலாம். அவற்றுள்ளே ஒன்று எழுத்துப்பணி. சிறகதை எழுத்தாளருக் கூரம்பித்து, இலக்கிய ஏடொன்றின் ஆசிரியனுக் கூர்ந்து, இன்று நூல் வெளியிட்டாளருக்கும் பரினை மித்திருக்கிறார் டொமினிக் ஜீவா. இந்த விதமான எழுத்துப் பணியிலே கய நலத்தைவிடப் பொது நலத்தையே நாம் கண முடிகிறது. பரந்த மனப்பாள்ளும்யையே பார்க்க முடிகிறது.

இவருடைய நூல்கள் சிலகுடைய நரிசனத்தின் விளக்கம்கள். இவருடைய சிறகதைத் தொகுதிகள் தொடரபாகத் திறனும்யானர் தமது மதிப்பீடுகளை வெளிப்படுத்தி யுள்ளனர். இவருடைய ஏணை நூல்களும், இவரையும், இவருடைய எண்ணங்களையும் பிரபல்யப்படுத்தியுள்ளன. தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மாத்திரமன்றி, சிங்கள உயர் பண்பாட்டு குழாத்தினரிடையேயும் இவர் நன்கு அறிமுகமான வர். ஒரு எழுத்தாளருக் கொமினிக் ஜீவா ஈழத்து உடனிகழ்கால இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுவிடுகிறார்.

டொமினிக் ஜீவா வெளியிட்டுவரும் ‘மல்லினக்’ ஏடுவிலே, அனேகமாக, எல்லாவிதமான போக்குடைய எழுத்தாளர்களின் பகடப்புகளும் வெளிவந்துள்ளன. முக்கியமான எழுத்தாளர்களும், கலைஞர்களும் (அவர்கள் எத்தகைய சார்புடையவராய் இருப்பினும்) கொரவிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். வெளிப்படையாகப் பிரகடனம் செய்யாத போதிலும், டொமினிக் ஜீவாவும், ‘மல்லினக்’யில் எழுதும் பெரும்பாலானவர்களும் சோனியத் சார்புடைய முற்போக்காளர் என்பது வெளிப்படை. ஆயினும் டொமினிக் ஜீவாவின் கலை இலக்கியப் பரிமாணம், அகன்று விரிந்தது. தி. ஜானகிராமன் ஓர் அற்புதமான எழுத்தாளர் என்பதைப் பல தட்டவை ‘மல்லினக்’யில் எழுதியிருப்பது ஓர் உதாரணம்.

'மல்லிகை', அவைப்பிலும், தரத்திலும் இன்னுள்ள சிறப்பாக வெளியிடக் கூடிய ஒர் ஏடாசினும் ஈழத்துச் சிறு சஞ்சிகை களிலே, பஸ்லாண்டுகளாகத் தொடர்ச்சியாக வந்துகொள்ள டிருப்பது பாராட்டுக்கும், வியப்பிற்குமுறியது. ஆசிரியரின் முயற்சி, கடின உழைப்பு, தரமான விஷயங்கள் ஆகியன, எழுத்தாளர்கள் மத்தியிலும், ஆய்வுறவாளர் மத்தியிலும் 'மல்லிகை'க்கு உரிய இடத்தை அளித்துள்ளன.

பொமினிக் ஜீவாவின் 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடுகள் பரந்த வாசகர் கூட்டத்தையும், கவனத்தையும் பெற வைத்துள்ளமையால், 'மல்லிகை'யும், பொமினிக் ஜீவாவும் மேலும் பிரபல்யமும், மதிப்பும் பெற வாய்ப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பொமினிக் ஜீவா என்ற பெயரே தமிழிற்குப் புதுமையானதொரு பெயர். 'கதந்திரன்' வார இதழிலே இவருடைய கதைகளை முதலில் நான் படிக்க நேர்ந்தது. ஸ்பானிய மொழிச் சாயலுடைய 'பொமினிக்' என்ற பெயர், இவருடைய எழுத்துக்களைப் படிக்க ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியது. இவர் ஒரு கத்தோலிக்கத் தமிழர் என்றும், சிகையலங்காரத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர் என்றும், ஒர் இடதுசாரி என்றும் கேள்விப்பட்டபோது, இவரைச் சந்தித்துப் பேசவேண்டுமென்று ஆவல் கொண்டேன்.

இவருடைய 'பாதுகை' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தபோது, கொழும்பிலே நடைபெற்ற ஒரு பாராட்டுக் கூட்டத்திலே முதலில் நான் இவரைச் சந்தித்து உரையாடினேன். அழகாகவும், உள்ளம் திறந்து பேசுபவராகவும், கலகலப்பாகவும் இவர் தோற்றமளித்தார். கவர்ச்சியாக இருந்தது. இருபதுக்கும் மேற்பட்ட வருஷங்களாக பொமினிக் ஜீவாவுடன் நான் பழகி வருகிறேன்.

பொமினிக் ஜீவாவிலே குழந்தைத் தன்மை இயல்பாய் அமைந்திருக்கிறது. இதுவே இவருடைய வெற்றியின் இரகசியம்.

ஜீவா ஒரு சீரிய பண்பாளர்

— கோ. மா. கோதண்டன்

இலங்கை நாட்டில் ஒரு மலர் மலர்ந்தது. அது தமிழகம் எங்கும் மணம் பரப்பியது, ஏன் உலக அரங்கில் பரப்பியது. ஆம்! என்றால் வாடாத இலக்கிய மலர். அதுதான் தமிழ் இலக்கிய வாசகர்களில் ‘மல்லினை’யின் மணம் நுகராதார் யாருமில்லை என்ற அளவுக்கு பிரபலமான இலக்கிய இது அது. ‘மல்லினை’ இதற்கொண்டு இலட்சிய தாக்கத்துடன் நடத்தி வருபவர் டோமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

கூர்ந்த திறனுயிவு நோக்கத்துடன் விருப்பு வெறுப்பின்றி விமர்சிக்கும் ஆற்றலுடைய அவர், இலங்கைத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும், இந்திய தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் ஓர் உறவுப்பாலமாக மினிர்கிளின்றூர். நவீன இலக்கியத்தின் கூறுகளை நன்கற்றின்து சரியான மதிப்பீடுகளுடன் துல்லியமாக வீமர்சிக்கும் திறன் அவருக்குண்டு. எல்லோருடனும் எவ்விதாக வும், இனிமையாகவும் பழகும் அவரது தொண்டுள்ளம் இந்திய எழுத்தாளர்கள் அணிவரையும் கவர்ந்தது. தமது கொள்கையில் அணைக்க முடியாத ஆஸித்தரமான பற்றும் தெளிவும் அவருக்குண்டு. அதேசமயம் மாற்றுக் கருத்தின சரயும் மதித்துப் பழகும் மனப் பரிபஞ்சுவழும் உண்டு.

இருபத்து மூன்று ஆண்டுகளாகவும், வெள்ளி விழாவை நோக்கியும் சென்றுகொண்டிருக்கும் இந்த இலக்கிய இது; ஏழை விவசாயிகளுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் தொண்டாற்றி வருகின்றது. சாாசரி வாசகர்களை இலக்கிய தரத் திற்கு உயர்த்தும் பணியைச் செய்து வருகின்றது. இன விரோதம், சாதி உணர்வுகளற்ற சமுதாயப் பணிகளோடு உலகாளவிய நோக்கங்களை இலை ஞா ஞார்களுக்கு உணர்த்தி வருகின்றது.

ஒரு தனி மனிதன் இவ்வளவு தரமுடனும் சிறப்புடனும் நடத்தும் இலக்கிய இதழ் தமிழில் வேறு இல்லை எனும் அளவுக்கு மல்லினையின் பெருமை உயர்ந்திருக்கின்றது. இன்றுள்ள காசித விளையேற்றம், பொருளாதாரச் சிக்கல் மற்றும் பலவிதமான சிக்கல்களுக்கிணையே காபு நோக்க மின்றி இதழ் நடத்துவதோடு, தலையங்கம் ஏழுதுவது முதற் கொண்டு அச்சுக் கோரப்படுவதையில் பங்கெடுத்து ஆக்க பூர்வமான பணிகளைச் செய்து வருகின்றார் டொமிலிக் ஜிவா அவர்கள்.

எத்தனை எழுத்தாளர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு ஏனி யாகத் திகழ்ந்து வருகிறார். இன்று சிறந்த தமிழ் எழுத் தாளராகத் திகழ்பவர்கள் பலர் அவரால் வளர்ந்து விடப் பட்டவர்களில் அடங்குவர்.

ஜிவா அவர்களின் படைப்புகள், மல்லினையில் வந்த பிற படைப்புகள், மல்லினையில் ஜிவா அவர்களின் தலையங்களுக்கு ஆகிய இலவசகளை தமிழக பல்கலைக் கழகங்கள் ஆய்வுக்காகத் தற்போது எடுத்துக் கொண்டுள்ளன.

ஜிவா அன்பே உருவானவர், அவர் முகத்தில் ஈப்போதும் அன்பு மலர்ந்திருக்கும், அவர் ஆர்வம், உழைப்பு இவற்றின் இருப்பிடம். நேர்மை, ஒழுக்கம் ஜிவந்தின் உறைவிடம். அவர் தனி மனிதர்கள் ஒரு இயக்கம்! பல்கலைக் கழகம் செய்வேண்டிய செயல்களைச் செயல் திறனுடன் செய்து வருகின்ற பெரியவர். அவர் தமிழகம் வரும்போதெல்லாம் இராஜபாளையம் வந்து இங்குள்ள இலக்கிய அங்பாக்கிடம் அளவளாவி விட்டுச் செய்வார்.

பங்கமொழிப் புலவர் மு. கு. ஜகந்தாதாராஜா, த.பி. செல்லம், பு. ஆ. ஆராஜா, அமரர் கோ. ச. பலராமன் ஆகியோரிடம் மிக நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் ஒரு பஞ்சாகில் தொழிலாளியாகவும் இருந்து, இலக்கியவாதியாகவும் இருப்பதால், என்னைப்பற்றி மற்றையவர்களிடம் பேசும்போது கோ. மா. கோதண்டம் என்றுமிர்த் தோழர் என்று கூறுவார்.

இராஜபாளையம் மனிமேகலை மன்ற இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு இரு தடவை சொற்பொழிவுகள் செய்துள்ளார். முதல் தடவை அவர் பேசியதை இராஜபாளையம் இளைஞர்கள் இன்றும் நினைவுபடுத்திச் சொல்கிறார்கள்:

‘ஒவ்வொரு இளைஞனும் தன் நாட்கூட்டாற்றியும், மொழி இலக்கியம் பற்றியும் தெரிந்து வைத்துக்கொள்ள

வேண்டும். ஆனால் இன்றைய இளைஞர்களின் உள்ளம் சினி மாக்காரிகளின் பின்னால் சுற்றித் திரிகின்றன. - இது மாற வேண்டும். அறிவினைப் பெறும் தேடல் முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டும். ஞான தாகம் கொண்டு அஸைய-வேண்டும். புதிய வற்றைக் கற்பதிலும், செய்வதிலும் ஆர்வத்துடன் செயல் பட வேண்டும். ஓர் உருசிய இளைஞரிடம் ‘உன் எதிர்காலத் திட்டம் என்ன?’ என்று கேட்டால் ‘அண்டத்தை அன்ப பது’ என்பான். ஒரு அமெரிக்க இளைஞர் ‘உலகத்தைக் கட்டி ஆளவேண்டும்’ என்பான். ஆனால் ஒரு தயிழ் இளைஞர் ‘ஒரு சினிமா நடிகராக வரவேண்டும்’ என்று கூறுவான். அல்லது ‘ஒரு நடிகையின் ரசிகர் மன்ற தலைவராக வரவேண்டும்’ என்பான்.

இந்த அழுகு எண்ணாக்களை இன்றைய தயிழ்ப் பதி தினைகள் தாங் வார்த்தை வருகின்றன. விஞ்ஞானத்தின் புதிய பரிமாணங்களை உலக பத்திரிகைகள் அலதிக் கொள்ள டிருக்கும் காலக் கட்டடத்தில் தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் இந்த நடிகையின் முக்கைப்பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை ஏழுதி இரீதார்களைத் தினச திருப்புகிறன.

சினிமா விஞ்ஞானத்தின் அருமையான கண்டுபிடிப்பு. ஆனால் தமிழ்ச் சினிமா? சினிமா உலகின் அவமானச் சினிமா. இதனை இன்றைய இளைஞர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஜோ அவர்களின் இந்த ஆவேசப் பேசு இங்கே ஒரிகு இளைஞர்களை மனமாற்றி செய்து உணர வைத்துள்ளது என்பதை நான் அறிவேன்; இதுபற்றி நாங்கள் அடிக்கடி பேசிக் கொள்வோம்.

84 மார்ச் மல்லிகை இதழில் (முல்லைச் சிறப்பிதழி) இராஜபாளையத்தில் ஓர் இலக்கியக் குடும்பம் என்ற கட்டுரை வெளியிட்டார். அதில் ‘இலங்கையிலிருந்து தமிழகம் போகும் எழுத்தாளர்களுக்கு நுழை வாயிலிலே இராஜபாளை யம் தான். பயணக் களைப்பு அந்த ஊரின் உபசரிப்பால் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிடும். இலக்கியவாதிகள் என்றால் ‘அந்த ஊர் என்னமாய் குதுகவித்து விடுகிறது என்று தொடர்கிறது’.

84 ஜூன் இதழில் தூண்டில் பகுதியில் ஒரு கேள்விக்கு பதில் தூங்கும்போது மல்லிகை இராஜபாளையம் சிறப்பிதழி கொண்டுவரும் முயற்சி பற்றி ஏழுதியிருந்தார். (இடையில் ஏழுந்த சிக்கால் காரணமாக அம்முயற்சி இன்னும் நிறைவேறவில்லை.)

இவைகளிலிருந்து இராஜபாளையம் இலக்கிய நண்பர்களின் பால் அவர் எவ்வளவு பாசமும், அன்பும் வைத்திருக்கிறார் என்பது தெளிவாகிறதல்லவா!

மதுரையில் நடந்த ஐந்தாவது உவகத் தமிழ் மாநாடு சமயத்தில் பேராளராக ஜீவா வந்திருந்தார். ராஜபாளையம் நண்பர்களும், இலங்கை நண்பர்களும், சோனியத் ஏழுத்தாளர்களுமாக ஒருநாள் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டோம். மாநாட்டில் கலந்துகொண்ட பேராளர்களுக்குச் சிறப்பான உணவு வகைகள் தயாரித்து அளித்தார்கள். ஆனால் அன்று 'அங்கு சாப்பிட வர இயலாதென்று' என்னிடம் ஜீவா கூறி ஞாகள். 'எதற்கு' என காரணம் கேட்டேன்.

'ஈரமில்லாமல் நாலு நாளாய்ச் சாப்பிட்டு நாக்கு செத்துவிட்டதெதயா' என்று கூறிவிட்டு மதுரை வண்ணலூரால் போட்டில் உள்ள இலங்கை-இந்திய ஹோட்ட லுக்குச் சாப்பிடச் சென்று விட்டார்.

'இலங்கைக்காரர்களுக்கு அதிக காரம் வேண்டும்போலிருக்கிறது' என்று நான் நினைத்துக்கொண்டேன்.

அடுத்த முறை ராஜபாயையும் வந்திருந்தபோது மதியம் என் வீட்டில் சாப்பிட வேண்டுமென்ற எனது வேண்டுகோளை ஒப்புக்கொண்டார்கள். நானும் வீட்டில் எல்லாவற்றிலும் காரம் அதிகமாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டேன்.

ஜீவா உணவு அருந்திக்கொண்டிருந்தபோது 'இது என்ன?' என்று இலையிலிருந்த ஒரு அபிட்டத்தைச் சுட்டிக் காட்டிக் கேட்டார்.

'அது வெறும் மின்காய், அப்படியே அரைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளது' எனக் கூறியதும் அவர் கலகலவெண்டிரித்துவிட்டார்.

'என்னய்யா இது. இலங்கைக்காரர்கள் அதிகமாகக் காரம் சாப்பிடுவார்கள் என்பதற்காக வெறும் பச்சை மின்காயையுமா அரைத்து வைப்பது?' என்று அவர் கூறியதும் நாங்கள் அளைவரும் சிரித்துவிட்டோம்.

ஜீவா அவர்கள் என்னுடன் பேசும்போதெல்லாம் உழைப்பின் சிறப்பையும், தொழிலாளர்கள் படும் இன்னள் களையும், வர்க்க உணர்வு பற்றியும் தெளிவாக எடுத்துரைப்பார். இலக்கியவாதிகள் படைப்பத்திற்கு எவ்வாறு அமைய வேண்டும், சிறுக்கைகளுக்கான கருக்களையும், களங்களையும், கதா பாத்திரங்களையும் எவ்வெவ்வாறெல்லாம் தேர்வு

செய்யலாம் என்று கூறுவதோடு, நல்லவற்றைத் தேடும்படி வாசகர்களுக்கு எவ்வாறு ஊக்கம் கொடுக்கலாம் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு எப்படியெல்லாம் உற்சாகம், தந்து வழி காட்டலாம் என்றெல்லாம் ஆழமான சிந்தனையுடன் கூடிய கருத்துக்களை மிக எளிமையாகக் கூறுவார்கள்.

அந்தச் சமயத்தில் அவரைப் பார்க்கும்போது மிகப் பிரமாண்டமான விஸ்வரூபக் காட்சிதான் நினைவுக்கு வரும். முதலில் மல்லிகை இதழ்களைச் சிறிதுகாலம் யாழிப்பார்ணம் நன்பர் சட்டக் கல்லூரி மாணவர் தேவன் ரெங்கன் எனக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். அந்த இதழ்களைப் படிக்கும் போது எனக்குப் பொற்குவியலைக் கண்ட உற்சாகம் தான் ஏற்படும். எனது சோவியத் எழுத்தாள நன்பர் வீத்தாவி ஃபூர்ணீக்கா அவர்களின் கடிதங்கள் அப்போது அதில் வந்திருந்தன.

ஜீவா அவர்களின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுக்கைத்தொகுதியிலிருந்து சில கதைகள் உருசிய மொழியில் வர இருப்பதாக அறிந்து பெரிதும் மகிழ்ந்தேன். பூர்ணீக்கா, ‘ஜீவா அவர்கள் நவீன தமிழ் வசன நடையில் வஸ்வவரே’ என்று கூறுவார்.

‘ஓவ்வொரு மல்லிகை இதழ் வெளிவந்த உடனே ஒரு அழிய குழந்தை பெற்றெடுத்த தாயின் உணர்வு எனக்கு ஏற்படுகிறது’ என்பார் ஜீவா.

ஒரு குழந்தையைப் பார்த்ததும் அதன் ஆரோக்கியம், உடல்வாரு, உடைகள் இவைகளைக் கண்டு தாயின் வளர்ப்புத்திறனை உணர்வதுபோல மல்லிகையைப் படிக்கும்போது ஜீவாவின் கைவண்ணம் என்னை மெய்சிலிர்க்க வைக்கும்.

எங்கள் சந்திப்பிற்குப் பின்னர் தயிக சந்தாதாரர்களுக்கு இதழ்கள் அனுப்புவதிலுள்ள சிரமங்களை அவர் என்னிடம் கூறினார், ‘நீங்கள் மொத்தமாக எனக்கு அனுப்பி விடுங்கள். நான் ஓவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியே அனுப்பி விடுகிறேன்’ என்றேன். கிறிதுகாலம் அப்படியே நடந்தது. பின்னர் கப்பல் சாவில் நிறுத்தப்பட்டதும், இதழ்கள் வருவதும் நின்றுவிட்டது.

இப்போதும் மல்லிகை இதழ் பற்றியும், ஜீவா அவர்களைப்பற்றியும் எங்காவது சிலர் கடிப் பேசினார்கள் என்றால் அங்கு எனது பெயரும் குறிப்பிடப்படுகிறது. எனக்குக் கடிதங்கள் வருகின்றன. இப்படி வாசக, எழுத்தாள, ஆராய்ச்சி

நண்பர்களை மல்லிகை அதிகமாகவே எனக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது.

தற்போதுகூட ‘டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு மணி விழா நடக்க இருக்கிறது’ என சில நண்பர்களுக்கு நான் கடிதம் எழுத, இது பரவி ‘மல்லிகைக்குச் சந்தாதாரராகச் சேரவேண்டும், ‘மணிவிழா மலர்களைப் பெற்றுத்தரவேண்டும்’ என்று கடிதங்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன.

தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த மு. செல்வராச என்ற நண்பர் ஜீவாவின் படைப்புகள் பற்றிய பல்கலை ஆய்வுக்காக என்னைப் பார்க்க வர விரும்புவதாகக் கடிதம் எழுதியுள்ளார்.

13 - 2 - 81 முதல் 4 - 3 - 81 முடிய நானும் ஆசான், பன்மொழிப் புலவர் மு. கு. ஐகந்தாதராஜா அவர்களும் இலங்கை நாட்டில் ஒரு இலக்கியச் சுற்றுலா மேற்கொண்டோம். ஜீவா அவர்கள் கொழும்பிலும், யாழ்ப்பாணத்திலும் மல்லிகைப் பந்தல் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்து சிறப்பளித்ததோடு பல்வேறு இடங்களுக்கும் எம்மை அழைத்துச் சென்று பெருமைப் படுத்தினார்கள்.

81 மார்ச் மல்லிகை இதழில் ‘இலக்கிய ராஜாக்கள்’ என்ற கட்டுரையும் வெளியிட்டுச் சிறப்பித்தார்கள். இவைகள் நாங்கள் என்றும் மறக்க முடியாத சம்பவங்கள்.

ராஜானையத்தில் 81 ஏப்பிரலில் வரவேற்பு விழாவில் நான் பேசினேன். ‘தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் தனித்துவமுள்ள இதழ் ‘மல்லிகை’ தமிழ் எழுத்தாளர்களில் மிக உயர்ந்த பண்பாடுகளை உடையவர் டொமினிக் ஜீவா.....

எழுத்து இனைஞர்கள் தமிழக இனைஞர்களைக் காட்டிலும் பொறுப்புளர்ச்சி வாய்ந்த தெளிந்த குறிக்கோள் உடையவர்கள். ஈழத்து எழுத்தாளர்களில் தமிழகத்தைப் போல காசுக்கு எதை வேண்டுமானாலும் எழுதும் ஷ்ரிசடைத்தனம் இல்லை. இதழ்கள் சினிமாத்தனமே குறிக்கோளாய்க் கொண்ட அநாகரிம் இல்லை.

அந்த மக்கள்-விருந்தோம்பவில் வளருவத்தை நினைப் பட்டுபவர்கள், நட்பு, இவைகளின் இலக்கணமாகத் திகழ் பவர்கள்.’

எனது அன்புக்கும் வணக்கத்திற்கும் மரியாதைக்கும் உரிய பெரியவர் அருமைத் தோழர் ஜீவா அவர்கள்.

ஜீவாவின் ஜீவன்

— ச. முருகானந்தன்

மணிவிழாக் கானும் டொமினிக் ஜீவாவை ஒரு பொது வுடமைவாதியாக, எழுத்தாளருக், மேடைப் பேச்சாளருக், இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆசிரியருகை, சீர்திருத்தவாதியாக, நல்ல நண்பனுக்பி பலரும் அறிந்திருக்கின்றனர். ஆனால் நான் அவரை ஒரு குருவாக, வழிகாட்டியாகத் தான் முதலில் இனம் கண்டேன்.

எழுத்துவகில் காலடி எடுத்துவைத்து அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக, சிறு கடை கடன் எழுதிக்கொண்டிருந்த காலம். மல்லிகையில் எனது பட்டைப்பு ஒன்று வெளிவந்தால் தான் எனது இலக்கிய உலகப் பிரவேசம் முழுமையைடையும் என்று எனக்குள்ளேயே ஒரு எண்ணம்; ஈழத்து அனைத்துப் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் எழுதிய பின்னரும், பல பரிசுகள் பெற்ற பின்னரும், தீபம், கணையாழி, சிகரம், இதயம் முதலான பத்திரிகைகளில் எனது ஆக்கங்கள் வெளிவந்த பின்னரும், சென்னை இலக்கிய சிந்தனையினரின் பரிசுலைப் பெற்ற பின்னரும், தெலுங்கு, ஹிந்தி மொழிகளில் எனது கடைகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட பின்னரும், கைலாசபதி, சிவகுமாரன் முதலான விமர்சகர்களின் கவனிப்பைப் பெற்ற பின்னரும், மல்லிகையில் எனக்கு இடம் கிடைக்கவில்லை என்பதில் எனக்குப் பெரிய ஏமாற்றம். நான்கைந்து எழுத்தாக்கங்கள் நிராகரிக்கப்பட்ட பின்னரை எனது சமகால அதிவேக எழுத்தாள நண்பரிடம் எனது மனக்குறையைச் சொல்லி அழுதேன். ‘தொடர்ந்தும் நீ எழுதவேண்டும், ஜீவாவுடன் அறிமுகமாகவேண்டும்’ என்று அமரராகிவிட்ட அந்த நண்பர் ஆலோசனை கூறினார். ஆனால் ஏனோ என்னால் அது முடியவில்லை. எனினும் எனது முயற்சியில் சுற்றும் மனம் தளராத விக்கிரமாதித்தன் போல் மல்லிகைக்கு எனது ஆக்கங்களை அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியில் உருவான எனது தலைமுறை எழுத்தாளர்களில் பலரும் இனப்பிரச்சினையைத் தமது படைப்புகளில் அணுகி, சமகாலப் பேரராட்டமாக இனம் காட்டி எழுதி முறைக்கெதிரான ஒரு போராட்டமாக இனம் காட்டி எழுதி வந்தோம். அந்த நிலைப்பாடு சரியாகப் பட்டதால் சுன் தொடர்ந்து அதே ரீதியில் எழுதிவந்தேன். எனினும் அப் போதைய சூழ்நிலையில் பலதையும் இலைமுறை காய் ளாக எழுத முடிந்தது. அப்படியானாற்றுண் பத்திரிகைகளுடைய பிரசரிக்கும்.

மல்லிகை எழுத்தின் தலைசிறந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையாக இருந்தாலும், அதன் அபிமான வாசகன் என்பதாலும், ஜீவாவின் மீது ஏற்பட்டிருந்த துரோணர் - ஏகலைவன் போன்ற குருபக்தியினாலும் எனது மனக்குறைகளை எல்லாம் கடிதமாக வடித்து, ஜீவா ஒரு அணியைச் சேர்ந்தவர்களைத் தான் வளர்க்கிறார் என்றும், இளைய தலைமுறையினரை முகம் கொடுத்தும் பார்ப்பதில்லை என்றும் ஒருபாட்டம் அழுது, அத்துடன் எனது சிறுக்கை ஒன்றையும் அனுப்பி வைத்தேன். கடிதம் அடுத்த மல்லிகையில் பிரசரமானது, கதை அதோகதிதான்! பின்னர் யாழ் பல்கலைக் கழக மருத் துவபீட மாணவருக இருந்தபோது, அதாவது எழுத்துலகில் பிரவேசித்து ஜந்து வருடங்களின் பின்னர், மல்லிகையில் எனது கலை ஒன்று பிரசரமானபோது எனது மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அடுத்த வருடமும் மல்லிகை ஆண்டு மலரில் ஒரு சிறுக்கை பிரசரமானது. ஜீவாவைச் சந்திக்க வேண்டும் என்ற அவா. அதனையும் மீறி ஒரு தயக்கம்; தாழ்வுச் சிக்கல்! இலக்கியக் கூட்டங்களில் தமிசிப்பதோடு சரி.

அப்படியான ஒரு இலக்கியக் கூட்டத்தில் தான் ஜீவாவுடன் ஏற்பட்ட கருத்து மோதலோடு எனது அறிமுகம் ஆரம்பமானது. அதற்குப் பின்னர்தான் ஜீவாவின் ஆத்மசுத்தியை என்னால் முழுமையாக அறிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. மல்லிகையில் ஏற்பட்ட மாருக்காத வினால் நானும் மல்லிகையின் நிரந்தர எழுத்தாளர்களில் ஒருவனுகி மனநிறைவு பெற்றேன். என்னையும் வளர்த்துக் கொண்டேன்.

இலங்கையில் எத்தனையோ தரமான இலக்கியச் சஞ்சி கைகள் வெளிவந்தபோதிலும் அவையைத்தும் காலத்தில் அடிப்பட்டுப் போக, மல்லிகை மட்டும் இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக நறுமணம் பரப்பிக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், ஜீவானின் தனிமனித முயற்சியும், அயராத உழைப்பும் தான் காரணம் எனலாம். இலங்கையின் தமிழ் சிறு கதைக்கான முதலாவது சாகித்திய மண்டலப் பரிசீலிப் பெற்ற எழுத் தாளரான ஜீவா ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’, ‘பாதுகை’, ‘சாலையின் திருப்பம்’, ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ ஆகிய சிறு கதைக் தொகுதிகளையும், அனுபவ முத்திரைகள், ஈழத்தி விருந்து ஒர் இலக்கியக் குரல் ஆகிய சுவையான நூல்களையும் படைத்துள்ளார்.

நாறிப்போன சாதிவெறி மிக உக்கிரமமாக வடபகுதி யில் தலைவரித்தாடிய காலகட்டத்தில் தனது பேணவையும், பேச்சையும் அதற்கெட்கிராகச் ‘சாதுரியமாகப் பாவித்ததோடு ஒரு போராளியாகவும் செயற்பட்ட ஜீவா எப்பொழுதுமே தனக்குச் சரி என்று படுவதைச் செயற்படுத்தத் தயங்கிய கில்லை. 1984-ம் ஆண்டு மல்லிகையில் எனது ஒரு தட்டுரை யில் மல்லிகையும், முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட எழுத் தாளர்களும் தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற போர்வைக்குள் இனப்பிராக்சினீயின் உண்மை நிலையை எழுதத் தவறிவிடுவதாகக் குற்றம் சாட்டினேன். ஜீவா அத்தக் கட்டுரையைப் பிரசரித்துக்கண் மூலம் என் மனதில் இன்னும் ஒருபடி உயர்ந்தார். இரண்டு வகுடங்களின் பின்னர் மல்லிகையும் இன ஒடுக்கலை எதிர்க்கும் ஒரு சஞ்சிகையாக, இன்றைய போராட்டத்தினைச் சரிவரப் புரிந்து கொண்ட ஒரு சஞ்சிகையாக, அதே சமயம் இனத்துவேஷமோ, இனவெறியோ அற்ற ஒரு சஞ்சிகையாக, 1986-ம் ஆண்டின் ஆண்டு மலர் மூலம் தன்னை இனம் காட்டிக்கொண்டது. காலத்தின் தேவையை ஓட்டிய அரோக்கியமான இம்மாற்றத்தைச் ஜீரணாக்க முடியாத சிலர் ஜீவாமீதும், மல்லிகைமீதும், இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் மீதும் கண்டனக் குரல் எழுப்பினார்கள் ஆனால் ஜீவா பெருந்தன்மையாக நடந்துகொண்டார்.

தனது அணியைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் சரி, பிறரா யினும் சரி, இலக்கிய நேர்மையுடன் செயற்பட்டால் ஜீவா அவர்களுக்கு உரிய இடத்தைத் தந்து அண்புடன் பழகும் இயல்பு கொண்டவர். பல சந்தர்ப்பங்களில் வீரர்ச்சர்களி னதும், பிறரினதும் கடும் வீரர்சனங்களுக்கும் கண்டனங்களுக்கும் ஜீவா ஆளாகியபோதிலும், அவர், தனிமனித வசைபாடும் போட்டியில் இறங்கியதில்லை. தனது இலக்கிய நேர்மையின் மூலம் காலப்போக்கில் தன்னைப் புரிந்துகொள்ள வைத்து விடுகிறார்.

இன்று ஜீவா என்றதும் மல்லிகை தான் நினைவுக்கு வரும். அவ்வளவுதாரம் மல்லிகையோடு சங்கமமாகிவிட்ட வர் ஜீவா. அவரது முழு உழைப்பும் மல்லிகைக்காகத்தான் என்றால் அது மிகையாகாது. இன்று மல்லிகைப் பெண்ணான் ‘மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு’ என்ற ஆரோக்கியமான குழந்தையையும் ஈன்று விட்டாள். ஈழத்து ஏழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சிக்கு இது ஒரு வரப்பீரசாதம்! பிரசர வாய்ப் புக்களின்றித் தவிக்கும் ஏழுத்தாளர்கள் இதனால் அதிக பயண எதிர்காலத்தில் பெறமுடியும் என்று நம்புகிறேன்.

இன்று வேரோடிக் கிளைவிட்டுப் படர்ந்து பந்தலாகிப் பூத்து மனம் சொரியும் மல்லிகை இன்னும் பல ஆண்டுகள் பூத்துச் சொரியும் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

ஜீவாவின் பேச்சு, மூச்சு, உழைப்பு எல்லாமே மல்லிகை தான்; ஜீவாவின் ஜீவன், ஜீவிதம், எல்லாமே மல்லிகைதான்! டொமினிக் ஜீவாவின் மல்லிகைக் குழந்தைக்கு ‘வெள்ளி விழா’ நெருங்கி வருகிறது.

ஓரு சாதனையாளருக்கு மனிவிழா!

— வரதர்

நண்பர் ‘ஜீவா’வுக்கு மனி விழா நடத்தப் போகிறார் கன் என்று அறிந்ததும் மிகவும் மசிழ்ந்துபோனேன்.

ஜீவா பாராட்டுக்குரியவர் — நிச்சயமாகப் பாராட்டப் பட வேண்டியவர்.

ஜீவா என்ற நல்ல மனிதனைப் பாராட்டலாம்.

ஜீவா என்ற சிறந்த எழுத்தாளனைப் பாராட்டலாம்.

ஜீவா என்ற நேர்மையான அரசியல்வாதியைப் பாராட்டலாம்.

இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, ஜீவா என்ற சாதனையாளனைப் பாராட்ட வேண்டும்!

சான்டூர்களால் பழித்துரைக்கப்பட்ட கெட்ட பழக்கங்களிலிருந்து விடுபட்டு நிற்பவர் ஜீவா.

அதனால் அவருடைய உள்ளம் பரிசுத்தமானது.

அந்தப் பரிசுத்தமான உள்ளத்திலிருந்து வரும் எழுத்துக்கள் ஒளியிக்கலை. ‘உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளி உண்டாகும்’.

தம்மால் சரியென்று உணரப்பட்ட ஒரு அரசியல் கருத்தைத் தமது இளமைக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை நெறி பிறளாமல் கடைப்பிடித்து வரும் ஒரு நேர்மையான அரசியல்வாதி ஜீவா. இந்தக் காலத்தில் இது பெரிய சாதனையென்றே சொல்ல வேண்டும். பல்வேறு விதப்பட்ட கார

ணங்களுக்காகத் தமது அரசியல் கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்பவர்களே பலராயிருக்கையில் நேர்மைத் திறமிக்க ஒரு சிலரில் ஜீவாவும் ஒருவராக விளங்குகிறார். இது அவருடைய சிந்தனைத் தெளிவையும், சந்தர்ப்பங்களால் அடிப்பட்டுப் போகாத அவரது நெஞ்சுரத்தையும் காட்டி நிற்கிறது.

சமுத்தில் நல்ல எழுத்தாளர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள். நேர்மையான அரசியல்வாதிகளும் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால், ஜீவாவைப்போன்ற அருமையான இலக்கியப் புரவலர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? — தேடியும் கண்டு பீடித் தல் அரிது.

சமுத்து இலக்கிய நண்பர்களிடையே ‘மல்லிகை’ சஞ்சிகை ஒரு தனிக் கவனிபுக்குரியதாக விளங்குகிறது;

மல்லிகையும் அதன் ஆசிரியர் ஜீவாவும் பிரிக்க முடியாதவை, ‘டொமினிக் ஜீவா’வை விட. ‘மல்லிகை ஜீவா’ வெகு பிரசித்தம்.

சமுத்தில் ஒரு இலக்கிய சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து நடத்துவது எவ்வளவு சிரமமான வேலை என்பதை நிருபிக்க இங்கே பல அனுபவசாலிகள் இருக்கிறார்கள். — அவர்களில் நானும் ஒருவன்.

சொந்த வாழ்க்கையையும் தொழிலை மட்டுமன்றி முழு வாழ்க்கையையுமே தியாகம் செய்தால்தான் இங்கே ஒரு சஞ்சிகையை நிலை நிறுத்த முடியாதென்பதே அனுபவம்.

வருவாய்க்குரிய தனது தொழிலை மட்டுமன்றி முழு வாழ்க்கையையுமே தியாகம் செய்தால்தான் இங்கே ஒரு சஞ்சிகையை நிலை நிறுத்த முடியும்.

இந்த உண்மையை நன்கு உணர்ந்து, அந்தத் தியாகத்தைச் செய்து வெற்றி கண்டு கொண்டிருப்பவர் ஜீவா.

இது ஒரு மகத்தான சாதனை!

சென்ற நூற்றுண்டில் ஆறுமுக நாவலர் பெருமான் தனித்து நின்று சைவத்துக்கும், தமிழகத்துக்கும் தமது வாழ்நாளைத் தியாகம் செய்து அவற்றைக் காத்து நின்றார்.

ஒரளவு அதே போன்று, இந்த நூற்றுண்டில் மல்லிகை ஜீவா நமது வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்து ஈழத்து இலக்கியத்தை வளர்த்து வருகிறார்.

அன்று நாவலரை விட்டால் இந்தப் பணிக்கு வேறு ஆளில்லை.

இன்று ஜீவாவை விட்டால் இந்தப் பணிக்கு வேறு ஆளில்லை.

நாவலரை ஈழமும் தமிழகமும் அறிந்திருந்தது. ஜீவா வையும் ஈழமும் தமிழகமும் அறிந்து வருகிறது.

கடந்த இருபத்தியிரண்டு ஆண்டுகளாக மல்லிகை மூலம் ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு ஜீவா செய்துவரும் சேவை அளப்பரியது.

மல்லிகை தோற்றுவித்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர்.

மல்லிகை வளர்த்துவிட்ட ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர்.

மல்லிகை ஊக்குவித்த ஈழத்து பழைய எழுத்தாளர்களும் பலர்.

மல்லிகையை நுகர்ந்து பயன்பெறும் ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்கள் அணைவரும் சேர்ந்து ஜீவாவைக் கொரவிக்க விரும்பினார்கள்.

அதுவே ஜீவாவுக்கு எடுக்கப்படும் ‘மணி வி மா !’

தொமினிக் ஜீவாவின் தமிழகத் தொடர்புகளும் அதன் விளைவுகளும்

— தெணியான்

தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளர்களின் ஜயப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் ஈழத்து பூதந்தேவனுர் என்னும் சங்கப் புலவரே தமிழ் நாட்டுக்கும் ஈழத்துக்குமிடையேயுள்ள இலக்கியத் தொடர்பு — ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பவற் றின் முதல்வராகப் பெருமையுடன் கொள்ளப்படுவது இன்று எமது இலக்கிய மரபாகி விட்டது. ஆயினும் இலக்கியம் என்னும் பற்றுணர்வின் வித்தானது பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் பிறபகுதியிலேயே ஈழத்தவர்கள் மத்தியில் முளை விட ஆரம்பித்ததெனலாம். இவ்வணர்வானது இருபதாம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதியிற்குள் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் தோற்றத்துடனேயே மிக உறுதி யாகச் செழித்து வளர்ந்து பரவத் தொடங்கியது. இக்கால காலகட்டத்தில் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தின் முக்கிய உறுப்பினர்களாக இருந்து வெகு வீச்சுடன் மேலெழுந்து வந்த ஒருசில படைப்பாளிகளுள்ளே தமிழ் நாட்டுடன் மிக நெருக்கமான தொடர்பின் வளர்த்துக் கொண்ட ஒருவராகச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடத் தகுந்தவர் தொமினிக் ஜீவா அவர்கள். ஜீவா அவர்களின் தமிழக இலக்கியத் தொடர்பின் மலர் ச. சி, அத்தொடர்பின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கான காரணிகள், அவற்றின் அடிப்படையில் உண்டான விளைவுகள் என்பன பற்றிச் சருக்கமாக நோக்குவோம்:

ஜீவா அவர்களின் தமிழகத் தொடர்பின் கால் கோளாச 1948-ம் ஆண்டு அமைந்ததெனலாம். இவ்வாண்டிலேயே ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள் தலைமறைவு வாழ்வின் பொருட்டு

யாழிப்பாணத்துக்கு வந்திருந்தார் : அசீசமயம் ஜீவா, பொன்னுத்துரை போன்ற அன்றைய இணைஞர்கள் ப. ஜீவா எந்தம் அவர்களைச் சந்தித்து, அவர்களால் ஆகர்சிக்கப்பட்டு தமது இலக்கிய சமூக அரசியல் நோக்கினையும், வாழ்வினையும் மிகச் சரியான திசைவறியில் நெறிப்படுத்திக் கொண்டார்கள் என்பதைச் சீவா அவர்களே பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'1948-ல் தலைமறைவு வர்ம்க்கையை மேற்கொண்ட தோழர் ப. ஜீவானந்தத்தை நான் இலங்கையில் சந்தித்தேன். அப்போது அவரால் நாங்கள் நெறிப்படுத்தப் பட்டோம். சமூகக் கொடுமைகளுக்கு வெறும் சாதிய உணர்வு காரணமல்ல என்பதை உணர்ந்தோம். மார்க்சியக் கொள்கையை ஆதாரமாக்கொண்டு இலங்கையில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவானது'.

(‘ஜனசக்தி’)

1948-ம் ஆண்டு ஜீவா அவர்களின் வாழ்வில் மிக முக்கியமான ஒர் ஆண்டாகும். இவ்வாண்டிற் ப. ஜீவா எந்தம் அவர்களைச் சந்தித்தது மாத்திரமன்றி, எழுத்துலகிற்காலடி ஏதெந்துவைத்த அண்டும் இதுவே ஆகும். இதன் பின்னர் ஜீவா அவர்களின் தமிழ் நாட்டு உறவின் நுழைவாயிலாக அமைந்தது. விஜயபாஸ்கரனின் ‘சரஸ்வதி’ என்னும் இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆகும். ஜீவா அவர்களின் தோழமை உணர்வினைப் புரிந்துகொண்டு ஜீவா அவர்களின் சிறுகைதகளுக்கு இச் சஞ்சிகையே பெருமளவு களம் அமைத்துக் கொடுத்தது. ஜெயகாந்தனுக்கு அடுத்தபடியாக ஜீவா அவர்களின் படைப்புக்களை நிறையவும் நிறைவாகவும் சரஸ்வதி வெளியிட்டு வந்தது. உண்மையில் ஜீவா அவர்கள் ‘சரஸ்வதி’யினால் வளர்த்தெடுக்கப்பெற்ற ‘சரஸ்வதி மைந்தன்’ என்று குறிப்பிடுவது மிகையாகாது. சரஸ்வதி யைத் தொடர்ந்து தோழமைக்குரிய ‘தாமரை’ ஜீவா அவர்களின் சிருஷ்டிகளை உவந்தேற்றுப் பிரசரித்து வந்தது. சரஸ்வதி 10 - 11 - 58 இதழில் ஜீவா அவர்களின் நிழற் படத்தினை அட்டையில் பதித்துப் பெருமைப்படுத்தியது. 1968 ஜூலையில் வெளிவந்த ‘தாமரை’யின் சிறுகதை மலர் சமூத்து எழுத்தாளரான ஜீவா அவர்களின் உருவத்தை அட்டையிலே தாங்கி வந்ததன்றும் ஜீவா அவர்களை மாத்திரமன்றி சமூத்து எழுத்தாளர்களையும் உழைப்பாளி வர்க்கப்

படைப்பாளிகளையும் கொரவித்து எழுத்துலகில் முதன்மைப் படுத்தியது. இலங்கை சாஹித்திய மன்றலைப் பரிசினைப் பெற்ற ஜீவா அவர்களின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறு கதைத் தொகுதியும் சரஸ்வதி வெளியீடாகவே “60 ஜூலையில் வெளிவந்ததெதன்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதானும்.

ஜீவா அவர்கள் தமிழகச் சஞ்சிகைகளான ‘சரஸ்வதி’, ‘தாமரை’ என்பவற்றில் எழுதிக்கொண்டிருந்த காலகட்டத் திலும் அதற்கு முன்னரும் ‘கலைமகள்’ போன்ற தமிழகச் சஞ்சிகைகளில் கடைகள் எழுதிக்கொண்டிருந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்த எழுத்தாளர்கள் எவருக்கும் கிடைக்காத ஆழமானதும் உறுதியானதுமான தமிழகத் தொடர்பு ஜீவா அவர்களுக்குக் கிடைத் தமைக்கு ஜீவா அவர்களின் படைப்பாற்றல் மாத்திரம் காரணமல்ல. ‘கலைமகள்’ போன்ற சஞ்சிகைகளில் எழுதிக் கொண்டிருந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களாக மட்டுமே விளங்கின. அவை ஈழத்து மக்களின் வாழ்வைப் பிரதிபலிக்கும் ஈழத்து இலக்கியங்களாக அமைந்தனவென்று பெரும்பாலும் குறிப்பிட முடியாது. ஆனால் ஜீவாவும், ஜீவாவைப் போன்ற முற்போக்கு அணியைச் சார்ந்தவர்களினதும் படைப்புக்கள் ஈழத்தில் வாழும் அடக்கி ஒழிக்கப்பட்ட அடிநிலை மக்களின் வாழ்வின் சித்திரங்களாகக் கூர்மையான வர்க்கப் பார்வையுடன் அவர்கள் பேருவிலிருந்து பிறக்கன. மனித நேயம் மிக்க ஈழத்து மன்னாசனை கமழும் சிருஷ்டிகளாக மிரிச்ந்தன. குறப்பம் ஏதுமற்ற தெளிவான அரசியற் கொள்கைப் பற்றுறுதியுடன் விளங்கின. இதனால் இப்படைப்புக்களுக்கூடாக தமிழ் நாட்டு இலக்கிய வாசகர்களும், தமிழ் நாட்டுக்கு வெளியீடு வாழ்ந்த ஈழத்து மக்களின் வாழ்வினையும், வாழ்க்கைப் போராட்டங்களையும் அறிய முடிந்ததோடல் வாரமல், சிறந்த இலக்கியச் சிருஷ்டிப்புக்களையும் படிக்கும் வாய்ப்பினையும் அக்கால கட்டத்திற் பெற்றார்கள்.

‘சரஸ்வதி’, ‘தாமரை’க் கூடாக ஜீவா அவர்களின் தமிழக இலக்கியத் தொடர்பு அருமபி வந்தபோதும் அதன் மலர்ச்சிக்கான பிரதான காரணிகளில் ஒன்று ஜீவா அவர்களின் அரசியற் கோட்பாடென்றே கூறலாம். மார்க்கள் ஸிட்டான ஜீவா அவர்களைத் தமிழ் நாட்டு முற்போக்குச் சக்திகள் மிகச் சரியாக இனங்கண்டு கொண்டதால் நெருக்கமான உறவுக்குரியவராகவும் கொள்ளப்பட்டார். இத் தோழுமையையும், இதன் வலிமையையும் சரிவரப் புரிந்து

கொண்ட ஜீவா அவர்கள் பல ஆயிரம் பிரதிகள் வெளி யிடும் தமிழ்நாட்டுப் பிரபல சஞ்சிகைகளில் அன்று முதல் இன்று வரை எழுதாது, ‘சரஸ்வதி’ ‘தாமரை’ ஆகிய சஞ்சிகைகளுடன் மாத்திரமே தமது தொடர்பினை வைத் துக்கொண்டார். ஜீவா அவர்களைப்போன்றே ‘சரஸ்வதி’, ‘தாமரை’, போன்ற தோழமைக்குரிய சஞ்சிகைகளுக்கூடாக வளர்ந்து, பின்னர் தம்மைச் சீரழித்துக் கொண்டவர்கள் போவல்லாமல், ஜீவா அவர்கள் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். அரசியற் கொள்கை சார்ந்த இந்த உறுதியே தமிழ்நாட்டில் ஜீவாவின் நன்பர் குழாத்தினை இற்றைவரை பேணி வளர்த்து வந்திருக்கின்றது.

ப. ஜீவானந்தம் அவர்களின் சந்திப்பின் பின்னர் சரஸ்வதி வழிவந்த தமிழக அறிமுகமானது கொள்கை சார்ந்த தோழமையின் பின்னனியில் மலர்ந்து அதன் பின் னர் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சியைப் பெற்றமைக்கான காரணிகளாக ஜீவா அவர்கள் தமது நால்களைத் தமிழ் நாட்டுப் பிரசராலயங்களுக்கூடாக வெளியிட்டுமை, தமிழ் நாட்டுக்குப் பலதடவைகள் பிரயாணங்கென்று படைப்பாளி களுடனும், தோழர்களுடனும் நேரடியாகத் தொடர்பு கொண்டுமை, மல்லிகையின் ஆசிரியராக மலர்ந்துமை என் பவற்றைக் குறிப்பிடலாம். ஜீவா அவர்களின் நூல்கள் யாவுமே (முதற் பதிப்பு இலங்கையில் வெளிவந்த நாலும்) தமிழகத்துப் பிரசராலயங்கள் மூலம் வெளிவரும் வாய்ப் பினைப் பெற்றுக்கொண்டன.

‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’, ‘பாதுகை’, ‘சாலையின் திருப்பம்’, ‘வாழ்வின் தரிசனங்கள்’ அகிய நான்கு சிறகதைத் தொகுகிகளும், ‘அனுபவ முத்திரைகள்’ என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியும், ‘ஏமத்திலிருந்து ஒர் இலக்கியக் கரல்’ என்னும் பேட்டிகள் கட்டுரைகள் அடங்கிய கொடுதியும் தமிழகத் திலேயே வெளிவந்தவையாகும். தமிழகம் கனது நாட்டு எழுத்தாளனுக்கு வழங்கும் வாய்ப்பினையும் கௌரவத்தினையும் கடல் கடந்த இன்னேர் நாட்டு எழுத்தாளரான ஜீவா அவர்களுக்கு வழங்கி இருக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு வாய்ப்பு ஜீவா தவிர்ந்த இன்னேர் எழுத்தாளருக்கு இன்று வரை கிடைக்கவில்லை என்பதே பெரும் உண்மை. பிசு அதிகமான மறுபதிப்புக்களாக வெளிவந்த ஈழத்து நூல்களும் ஜீவா அவர்களின் நூல்களே. இவற்றால் நீண்ட காலத்துக்கு

முன்னரே தமிழகத்தில் மிகப் பிரபலியம் படைத்த ஒரு சமுத்திப் படைப்பாளியாக விளங்குகின்றவரும் ஜீவா அவர்கள் தான்.

சமுத்து எழுத்தாளர்களுக்குள்ளே தமிழகத்துக்குப் பல தடவைகள் சென்றகண்மூலம் தமது உறவினை நெருக்கமாக வளர்த்துப் பலப்படுத்திக் கொள்வதற்கும் ஜீவா அவர்கள் தவறவில்லை. பிரபல எழுத்தாளான ஷைய்காந்தகேணும், தமிழ் நாட்டில் வாழக்கூடிய கொள்கை சார்ந்த தோமர்களோடும் தமது உறவினை வைத்துக்கொண்டிருந்த ஜீவா அவர்கள் பல தடவைகள் அங்கு போய் வந்ததன்மூலம் சென்னை, மதுரை, திருச்சி, கோவை, இராஜபௌளையம் போன்ற இடங்களுக்கும் சென்று அங்கு வாழும் எழுத்தாளர்களுடனும், லெக்கிய அர்வலர்களுடனும், கொள்கை சார்ந்த தோழர்களுடனும் நேரிட்கள்கூட பழகிக் குமது உறவினை மேலும் விரிவுபடுத்தி வந்திருக்கின்றார். கோளக்கிணத்தை நகரான திருவண்ணந்தபூம் வரை சென்று நீல பக்மநாயன், அ. மாகவன், சுந்தரராமசாமி, பொன்னீலன் போன்ற படைப்பாளிகளை நேரிற் சந்தித்துப் பேசிக் கருத்துப் பரிமாறி இருக்கின்றார் என்னும்போது ஜீவா அவர்களின் எழுத்தாளர்களோடு உறவை வளர்த்துக்கொள்ளும் மனப் பாங்கும் புலப்படுத்தின்றதல்லவா?

இன்னும் இரண்டு அண்டுகளில் வெள்ளி விழாக் காணப் போகும் ‘மல்லிகை’யின் ஆசிரியாக ஜீவா அவர்கள் இருந்துவரவுகும், தமிழ் நாட்டோடு அவர்களுள் தொடர்பானது மேலும் வளருவதற்குரிய வெளிரூ காரணமின்ஸாம். மல்லிகை தமிழ் நாட்டு லெக்கிய வாசகர்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைத்துவரும் ஒரு சஞ்சிகையல்ல. அயினும் பரவலாகக் தமிழ் நாட்டு வாசகர்களால் அறியப்பட்ட ஒரு சஞ்சிகையாக இருந்து வருகின்றது. குறிப்பிட்ட சில தமிழக எழுத்தாளர்களும் லெக்கிய அர்வலர்களும் ‘மல்லிகை’யைத் தொடர்ந்து படித்து வருகின்றனர். தமிழ் நாட்டுப் படைப்பாளிகளான மேக்தா, வானமாமலை, வங்கிக்கண்ணன், தி. ச. சி., சமுத்திரம், அசோகமிக்திரன், நீல பத்மநாபன் ஆகியோர் ‘மல்லிகை’யில் அவ்வப்போது எழுதியும் வந்திருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர் பலரின் உருவங்களை அட்டையில் தாங்கி மல்லிகை இதழ்கள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன.

ஜீவா அவர்கள் தமிழ் நாட்டுடன் வளர்த்துக்கொண்ட உறவின் காரணமாக உண்டான விளைவுகள் பல என்னாம். தமிழகத் தொடர்பின் வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் போதே, இவ் விளைவுகள் இன்னெனுரு புறம் உருவாக ஆரம்பித்துவிட்டன. 1960-ம் ஆண்டிலேயே இதன் வெளிப்பாட்டினைக் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. அவ்வாண்டில் ‘சரஸ்வதி’ வெளி யீடாகத் தமிழகத்தில் வெளிவந்த ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுக்கதை தத் தொகுதியின் முதற் பிரதியில் கா. ந. ச., வா. ச. ரா., தி. ஜ. ர., உட்பட நூற்றுக்கணக்கான தமிழகத்துப் பிரபல எழுந்தாளர்கள் தமது கைச்சாத்தினை மிக்க கெளரவத்துடன் இட்டுப் பெருமைப்படுத்தியுள்ளார்கள்.

ஜெயகாந்தன் ஜீவா அவர்களின் நெருக்கமான நட்புக் குரியவர். இருவரும் இலக்கியத்துறைக்கு வந்து சேர்ந்த வழிமுறைகளிலும் குறிப்பிடத் தகுந்த பெரும் ஒற்றுமைகள் பல உண்டு. ஜீவா அவர்களின் மூன்றாவது சிறுக்கதைத் தொகுப்பு நூலான ‘சாலையின் திருப்பம்’ ஜெயகாந்தனின் மூன்றாவது மேற்கொண்ட வெளிவந்திருக்கிறது. முதற்கெருகுதி யான ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ தொகுதியில் பின்வருமாறு எழுதி (25 - 11 - 61) – ஜெயகாந்தன் கைச்சாத்திட்டுள்ளார்.

‘எழுத்து ஒரு தொழிலோ பிழைப்போ அல்ல, நமக்கு அது ஒரு யோகம்; அந்த யோகமே நமது ஜீவிதம். நண்பர் ஜீவாவுக்குள் மனமார்ந்த வாழ்த்துக்கள்’.

அமரர் ப. ஜீவாண்தம் அவர்கள் அத் தொகுதியில் 27 - 11 - 61-ல் தமது கைச்சாத்தினை ஓடும்போது:

‘நண்பர் டொமினிக் ஜீவாவுடன் உரையாடிக் கொண்டேன். அவரும் அவர்போன்ற இலங்கைத் தமிழ் எழுதி தான் நண்பர்களும் தக்க திசைவழியில் உறுதியாகச் செல்வதை நன்கு அறிந்துகொள்ள வாய்ப்புக் கிடைத்தது. எனது கலை இலக்கிய உடம்பிலும் புது இரத்தம் பாயும் பேறு பெற்றேன். வாழ்க அவர் பணி, வளர்க அவர் தம் கலைத்திறன்’ எனக் குறிப்பிட்டு வாழ்த்தியுள்ளார்.

இன்று மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் எம்.ஏ. பட்டப் படிப்புக்கான நூல்களுள் ஜீவா அவர்களின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுக்கதைத் தொகுதியும் ஒன்றுக் கூடிய இடம்

பெற்றுள்ளது. 1981 ஜூவரி 17, 18-ம் திகதிகளில் தமிழ் நாட்டில், வறுமையும் சாதியமும்' என்ற பொருளில் இடம் பெற்ற கருத்தரங்கில் 'சிறுக்கையும் சாதியமும்' என்னும் பொருளில் உரையாற்றுவதற்கு அழைப்புப் பெற்றவர் ஜீவா அவர்கள். அக் கருத்தரங்கு உரைகள் இன்று நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத் தகுந்ததாகும்.

'மல்லிகையின் 16-வது ஆண்டு மலரின் வெளியீட்டு விழா தமிழகத்திலே நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் குமரி அனந்தன், வல்லிக் கண்ணன், ரகுநாதன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டு, மல்லிகையின் காத்திரமான இலக்கியப் பங்களிப் பினையும், ஜீவா அவர்களின் அயராத இலக்கியப் பணியினையும் பாராட்டிப் பேசினர். மதுரைப் பல்கலைக் கழகம் ஒரு தடவை ஜீவா அவர்களைக் கொரவ விருந்தினராக அழைத்துப் பெருமைப்படுத்தி இருக்கிறது. சென்னை வாரைஞரி ஜீவா அவர்களை அழைத்து பேட்டி கண்டு ஒவிபரப்பி இருக்கிறது. 'இதயம் பேசுகிறது' சார்பில் குமரி அனந்தனுடன் நடைபெற்ற பேட்டியின் உள்ளட்டைப் படங்களுடன் ஆச்சஞ்சிகை வெளியிட்டிருக்கிறது. ஈழத்து எழுத்தாளர்களுக்கு மாத்திரமன்றி தமிழ் நாட்டு எழுத்தாளர்களுக்கே வழங்காத பெரும் வாய்ப்பினை தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் ஜீவா அவர்களுக்கு வழங்கி இருக்கின்றன.

தாமரை (மூன்று தடவைகள்), சமூக நிழல், கண்ணயாழி, கல்கி, மக்கள் செய்தி, ஜனசக்தி (இருதடவைகள்), இந்தியன் எக்ஸ் பிரஸ், சிகரம் (இருதடவைகள்), தீபம், சுகாப்தம், ஜீவா, தீக்கதிர், இதயம் பேசுகிறது, சாவி ஆகியவை ஜீவா அவர்களின் கருத்துக்களையும், பேட்டிகளையும் அவ்வப்போது வெளியீட்டு வந்திருக்கின்றன.

'குழுதம்' போன்ற ஜனரஞ்சக் சஞ்சிகைகள்கூட ஜீவா அவர்களின் பக்கம் தமது பார்வையைத் திருப்புவதற்குத் தவறவில்லை. 'குழுதம்' தீபா வளி ச் சிறப்பிதழுடன் (6 - 11 - 80) ஜீவா அவர்களின் 'அனுபவ முத்திரைகள்' என்ற நூலின் ஒரு பகுதியினை 'அனுபவங்கள் விசித்திரமானது' என்ற மகுடமிட்டு அநுபந்தமாக வெளியிட்டுள்ளது.

ஜீவா அவர்களிடத்தில் ஒரு தனிச் சிறப்புண்டு. தாம் மாத்திரம் வளர்ந்தாற் போதாது, தமது சகோதர எழுத்

தாளர்களும் வளரவேண்டுமென்ற பரந்த மனப்பாங்கே அது. இத்தகைய மஜப்பாங்கின் வெளிப்பாடாகவே தமிழ் நாட்டில் தமக்கிருக்கும் தொடர்பினையும் செல்வாக்கினையும் தகுந்த வாய்ப்பாகக் கொண்டு, தெனியான், மேமன்கவி, திக்வல்லைக் கமால், சாந்தன், செங்கையாழியான், கே. ஜிய திலக் ஆகியோர்களின் நூல்கள் தமிழ் நாட்டுப் பிரசராலயங்களுக்கூடாக வெளிவரத் தகுந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்திருக்கின்றார்.

இவ்வாறெல்லாம் தமிழகத்துடன் தமது தொடர்பினை ஏற்றதாழ முப்பது ஆண்டு காலம் ஈழத்தின் இலக்கியக் குரலாக ஒவித்துவரும் ஜீவா அவர்கள் அதன் பேரூக நல்ல விளைவுகள் பலவற்றைப் பெற்று, இன்று வலிமையாக வேறுன்றி நிற்பதற்கான நியாயப்பாட்டினை ஜீவா அவர்களின் ஆணித்தரமான கருத்துக்களிலேயே காணலாம்.

ஆரோக்கியமான கருத்துக்கள் மக்களிடம் சென்றடைவது சற்றுச் சிரமந்தான். அக் கருத்துக்களின் அடிப்படை வித்துக்கள் மக்கள் மனதில் வேறுன்றி விட்டால் இறுதியில் அது மாபெரும் சக்தியாக உருவெடுத்துவிடும்.

(முன்னுரை: '�ழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்')

�ழத்தின் இன்றைய நெருக்கடிகள் காரணமாக இலங்கை எழுத்தாளர்கள் சிலர் தமிழகத்தினைத் தமது புகவிடமாகக் கொண்டுள்ள போதிலும், இரு நாடுகளுக்குமிடையுள்ள இலக்கியப் பாலமாக இன்றும் விளங்குகின்றவர் ஜீவா அவர்கள்தான். தமிழக—�ழத்து இலக்கியத் தொடர்பின் வரலாறே மிகத் தெளிவானதும், உறுதியானதுமாகும்.

மல்லிகையும் ஆசிய முறைமையும்

— சபா. ஜெயராசா

மல்லிகையின் பெளதீக ஆக்கம், அதன் உள்ளடக்கம், ஆகியவற்றுக்கும், ‘ஆசிய முறைமை’ என்று சமூகவியலாளர் குறிப்பிடும் ஒழுங்கமைப்புக்கு மிடையே நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு.

சமூகக் கட்டமைப்புக்களின்படி மர்ச்சியில் ஒரு சமூகக் கட்டமைப்பு முற்றுக நிர்மலமாகி, அடுத்த கட்டமைப்பு வளர்ச்சி கொள்ளாத நிலையை ‘ஆசிய முறைமை’ எடுத்துக் காட்டும். இதனை மேலும் விளக்கலாம். அடிமை முறைச் சமூக அமைப்பிலிருந்து, நிலமானிய சமூக அமைப்பு, முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு என்றவாறு ஒன்று முற்றுக அழிந்து மற்றையது பூரணமாகத் தோன்றிய நிலையினை ஆசிய முறைமையிலே காண முடியாது. முன்னை சமூக அமைப்புக்களின் ஏச்சங்கள் வலுவடன் தொழிற்பட்டு வருவதன் காரணமாகப் பலவேறு தாக்கங்களை அவதானிக்க முடியும்.

காதி முறைமை பல்வேறு தளங்களிலே தொழிற்படுதல், குடும்ப உறவுகள் தனிநபர் நடத்தைகளிலே அதீத தாக்கங்களை விளைவித்தல், விஞ்ஞானமும் கல்வியும் ஊடுருவிப் பரவுகின்ற பொழுதிலும் காலத்துக்கொவ்வாத கருத்துக்கள் நீறு டித்த நெருப்பாகச் சுடர்விடல், முதலிய பலவேறு பண்புகளை ஆசிய முறைமையிலே காணலாம்.

மேற்கூறிய ஆசிய முறைமையின் பின்னனியில் மல்லிகையின் இலக்கிய உற்பத்தி முறைமையை நோக்கவேண்டியுள்ளது. இலக்கிய உற்பத்தி முறைமைக்குரிய வறு, பொருள் உற்பத்தி முறைமையிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

பொருள் உற்பக்கியின் எதிரெதிர் வலுக்கஞ்சன் இலக்கிய உற்பக்கி முறையை இணைந்து செயற்படும். பெரும் மூலதளச் சுடன் யெக்கப்பெறும் பாரிய சங்கிளக்கன் இந்காட்டில் வளர்ச்சி கொள்ளாமையும், சிறு சங்கிளக்கன் இடர்களின் மத்தியிலே இயக்கங் கொள்வதும், நோக்குதற் குரியனவை. சங்கிளக்களின் பெளதீகவாக்கம் பின்தங்கிய அச்சுவசதிகளின், அதாவது பொறிகளின் நிப் பெருமளவு உடல் உழைப்பிலே சம்பந்தப் பட்டதாய்க் காணப்படுதலும் ஆசிய முறையின் பிரசர வெளிப்பாடுகளாயுள்ளன.

சங்கை வளர்ச்சியின் காரணமாக இலக்கியம் ஒரு நுகர் பொருளாக மாற்றப்படுகின்றது. இலக்கியம் நுகர் பொருளாக மாற்றப்பட, மேலே நாடுகளிற் கேள்வி — நிர்மபல் என்ற இரு வலுக்களினதும் செயற்பாடுகள் பகுத்தாரயப் படுகின்றன. கேள்வி நிரப்பவும், இலாப நோக்கமும் ஒன்றிணைந்து 'வெசுசன்' இலக்கியவாக்கத்தை மேலைப் புலத்திலே தோற்றுவித்துன்னன.

வெசுசன் இலக்கியம் என்பது வெகுவாக மலினமாடந்த ஆக்கந்தைக் குறிப்பிடும். நன்றான் உணர்ச்சிகளைத் தாண்டிதல், அபாசக்ஞதயம், கிகிலையும் மன்வைத்தல், குறித்த சில வாய்பாடுகளுக்கு அமைந்து எழுதுதல் முகவியலை வெசுசன் இலக்கியப் பண்பாடுகளும். மல்லிகைபோன்ற சிறு சங்கிளக்கன் மேற் கூறிய மலினப்போக்கை முறியடக்கும் எதிர் நீட்சிலை மேற்கொண்டிருள்ளன. அயினும் அறிந்தோ அறியாமலோ சந்தைச் செயற்பாடுகளுக்கும் இடமில்லித்தல், புரட்சி, எதிர்ப் புரட்சி என்பவற்றுக்கு டையே சமாதானம் காணல், என்பவற்றையும் எதிர் கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

சமாதானம் காண முனையும் இரு முனைகளை மேலும் விளக்கலாம். பொருளாதார சமூக அனுசூ முறைகளிலிருந்து இலக்கிய அனுசூ முறை வேறுபட்டது என்றும், தனிச்சிறப்பான விதிகளுக்கு அது உட்டாடுகின்றது என்றும் நவமார்க்கிய வாசிகளும், எதிர்ப் புரட்சியாளரும் கருதி தின்றனர். மார்க்கிய அனுசூமுறை இந்தக் கந்தை அடியோடு நிராகரிக்கின்றது. மார்க்கியவாகிகளுக்கு ஒரு தளமும், ஒரு வரையறையும், — சிலர் குறிப்பிடுவதுபோல ஒரு 'பிறேமும்' இருக்குமென்றால் மார்க்கியத்தை நிராகரிக்க

கும் எழுத்தாக்கங்களைத் தருவோருக்கும் ஒரு தளமும், வரையறையும் 'பிறேழும்' உண்டு. மல்லிகை போன்ற சிறு சஞ்சிகைகள் — அதுவும் ஜீவா போன்ற சமூக அடுக்கு நிரையாற் கரண்டப்பெற்ற ஓர் உழைப்பாளியின் உதிரத்தில் உருவாகிய சிறு சஞ்சிகைகள் தொடர்ந்தும் மேற்கூறிய இருக்குத்து முனைகளுக்குமிடையே சமாதானம் காணவேண்டுமா என்பதும் ஆய்வுக்குரியது.

ஆசிய முறைமையோடு பெருமளவிலே தொடர்பு கொண்ட இலக்கிய வாதங்களாக தொல்சீர் வாதமும், புணை நிலை வாதமும் விளங்கும். இவ்விரு வாதங்களும் மேற்குலகின் குறித்த வரலாற்றுச் சூழல்களிலே தோன்றினாலும், இந்நாட்டு எழுத்தாக்கங்களிற் பெரும்பால்மையானவை மேற் குறிப்பிட்ட கோட்பாடுகளுக் குட்பட்டவையாகவே விளங்கும். 'தொல் சீர்வாதம்' பாரம்பரியங்களை வழுவாது பின்பற்ற முயல்வது, பொதுப் பண்புகளைக் காட்டும் ததாபாத்திரப் புணைவுகளையும் தருவது 'புணை நிலை வாதம்' பொதுவியல்புகளைக் கடந்த தனிமனிதப் பண்புகளுக்கும், தனிமனித மனவெழுச்சிகளுக்கும், நுண்ணுணர்ச்சிகளுக்கும், முதன்மையளிக்கின்றது.

எமது எழுத்தாக்கங்களின் வளர்ச்சி தொல்சீர் வாதத்திலிருந்து புணைவுநிலைவாதப் பண்புகளை கோக்கிய பெயர்ச்சியாகவே காணப்பட்டது. சோசலிச் யதார்த்த வாதப் பாங்கைக் கொண்ட கலை இலக்கிய அக்க முயற்சிகளுக்குரிய தவிர்க்க முடியாத சமூகத் தேவை, மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்க்கும் பொழுது அவசியமற்றது போலத் தொன்றவாம். ஆயினும் சமூக முரண்பாடுகள் குறிசூடுவன போன்று செயற் பட்டவண்ணமுள்ளன. இந்நிலையில் நவிவடையாத ஒரு சமூக நிருமானத்திற் பங்கு கொள்ள வேண்டிய ஓர் இலக்கியப் பணியை மல்லிகை நம்பிக்கையுடன் நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டியுள்ளது.

படிமங்கள் வாயிலான சிந்தனையை உள்ளடக்கிய நுண்மதிச் செயற்பாடுகள் கலீச் சிரஷ்ட்டிச் செயல் முறையிலே சிறப்பிடம் பெறுகின்றன: புறவுலக் நிகழ்ச்சிகளை சிந்தனைப் பரப்பிலே படிமங்களை உருவாக்கத் துணைநிற்கின்றன.

மெய்ம்மையே நேரடியாகப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துவது கலையாக மாட்டாது, மெய்ம்மையிலிருந்து கயாதீஸப் படும் செயற்பாடாகவும் கலையாக்கம் நிகழ்வதுண்டு. கலையாக்கத்துக்குரிய தனித்துவமும், சுய செயற்பாடுகளும் உள். இவ்வாறு கறும்பொழுது மெய்ம்மையே நிராகரித்து வீடிவதாகக் கொள்ள முடியாது. எவ்வளசைப் படிமங்கள் தோன்றுவதற்கும் மெய்ம்மையே அடிப்படையாகவள்ளது என்பதை மனங் தொள்ளவேண்டியுள்ளது. மெய்ம்மையோடு இணைப்புக் கொண்ட எண்ணக் கருவின்றிச் சொற்கள் வாழ முடியாது.

வரலாற்றாக் காலம் கொடக்கம் கலைகள் மனிதரின் நம்பிக்கைக்குரிய தோழமையைக் கொண்டிருந்தன. மனிதமனச்சை வளர்ப்பதற்கும், பண் படுத்துவதற்கும் அவை துணைசெய்து வந்துள்ளன. இந்நிலையில் கலையின் பண்புகளை வெறும் பொழுது போக்குப் பணியாக மட்டும் கருக்கிவிட முடியாது.

கலை இலக்கியங்களின் பணிகள் இருமைக் தன்மைகள் கொண்டவை. அறிகையும் அழகும் என அவை குறிப்பிடப் படும்; அறிகையும் அழகும் பிரிக்க முடியாக ஒன்றாடன் ஒன்று பின்னிப் பின்னர்துள்ளன. மனித விருக்கிக் கூர்முனைகளின் நண்ணொர்க்கள் கலை இலக்கியங்களின் வழியாக வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன.

ஆளைடான் — அழைமை முறைச் சாரக்கிளின் கொடர்ஸ்கியாக விளங்கிய சாதி ஒடிக்க முறையின் சோக சிகம்ப்சிகின் முற்றாக்கத் தளர்ந்து விடாக நிலையைக் குறிப்பிடும் அசியமுறையின் மூன்பாடுள்ள தீவிர கவனத்தை ஒரு காலகட்டத்திலே ஈர்த்து நின்றன.

வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளிலோடாகத் தோன்றிய மனிதருண்மை விருத்தி ‘யதார்த்தம்’ என்ற முறையிலைக் கண்டறிந்தார்த்து. நெருக்கிடைகளையும், அவலங்களையும் உய்த்துணர்ந்து கொள்ள மீழாறை வலவான ஒரு கருவியாயிற்று. சமூகச் செயல் முறை பற்றிய ஒரு தெளிவைக் கலை இலக்கியங்களிலே காட்டுவதற்கும் இது உறுதுணையாயிற்று.

ஆனால், யதார்த்த வாதம் ஆசிய நாடுகளிலே தீவிர எதிர்ப்பை முகம் கொடுக்க நேரிட்டது. சமூகத்தைப் பகுத்

தாராய மற்பட்டமை குடும்ப வழியாக அனுகூலம் பெற ரேருக்குக் கசப்பானதாகவும் விளங்கிற்று.

இந்திலையில், சமூகத்தின் நிலை மாற்றத்துக்கும் புதிய சவால்களுக்கும் மல்லிகை எவ்வாறு முகம் கொடுத்தது என்பது நோக்கப்படல் வேண்டும்.

‘சுதந்திரமான எழுத்தாக்கம்’ ‘அனைத்துக் கருத்துக் களுக்கும் சந்தர்ப்பம் அளித்தல்’ என்பவை முதற்கண் முனைப்படைகின்றன. மேற்கு நாடுகளின் யதார்த்த இலக்கியங்களுக்கு எதிரான கோஷங்கள் ‘மனிதன் சுதந்திரமாகப் பிறக்கின்றான்; ஆனால் அவன்மீது அடிமைச் சங்கிலி கள் எங்கும் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன’ என்ற குரல்களுடன் எழுத்து வடிவில் எழுச்சி கொண்டன, ஆசிய முறையையில் ஒருவன் பிறக்கும் பொழுதே பிணைப்புக்களுடன் பிறக்கின்றன.

தனிமனித சுதந்திரக்கின் வற்புஸுத்தல், ஓன்றுபட்ட கூட்டுமூப்பினிருந்து விடுபட்ட மனித உதிரி நிலைகளைப் புலப்படுத்தின. எவ்விக்கிலும் அடாத்துச் செய்ய முடியாத ஒரு சமூக அமைப்பின் வழியாகவே தனிமனித சுதந்திரம் சட்டாப்பட முடியுமென்ற யதார்த்த அனுகமுறை பிரதியீடுகள் அற்றது. தனிமனித சுதந்திரம் பற்றிய எழுத்தாக்கங்கள் தனிமனிதச் சொக்கதுரிமையின் எழுச்சியோடு தொடர்புபட்டிருந்தன. தனிமனித ஆக்கம் வாயிலாகவே சமூக ஆக்கம் என்பதை இக் கொள்கைகள் வலியுறுத்தின. இக்கருத்து ஆசிய முறையையின் அறைமுக்கங்கள் வாயிலாகவும் சமய இலக்கியங்களினுரடாகவும் வற்புறுத்தப்பட்டது. இவை பற்றிய தெளிவும் தேடலும் மல்லிகை போன்ற சஞ்சிகைகளுக்கு அவசியமானவை.

டொமினிக் ஜீவா

— முற்போக்கு முகாமில் ஒரு முன்னேடி

— ஐ. ஆர். அரியரத்தினம்

இந்த 88-ம் ஆண்டு ஜான் மாதம் அறுபது வயதை முடிக்கின்ற டொமினிக் ஜீவா, இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டவர்கள் மத்தியிலும், தமிழ் இலக்கியத்தைப் புதிய வழியில் மறுமலர்த்துவதற்கு ஆற்றிய பங்களிப்பு மிகக் கணிசமான அளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தொன்றுகும்.

பலவேறு அந்திய ஏகாதிபத்தியங்களின் அடக்கமுறை காரணமாக தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் இந்திய உபகண்டத்திலுள்ள பெரும்பான்மையோரும் பல நூற்றுண்டு களாகத் தமது புராதன கலை மற்றும் இலக்கியங்களுடன் தொடர்பறுத்த நிலையிலிருந்தனர். கடந்த நூற்றுண்டின் கண்டசிப் பகுதியிலேயே ஏறத்தாழ இங்கிடங்கள் எல்லா வற்றிலுமே மறுமலர்ச்சி முகிழ்க்கத் தலைப்பட்டது. இவ்வாறுதான் யாழ்ப்பாணத்தில் தோன்றிய ஆறுமுகநாவலர் இங்குள்ள தமிழ் மக்களை மட்டுமன்றி தென்னிந்தியாலி லூள்ள தமிழ் மக்களையும் தட்டியெழுப்பிவைத்தார். ஏத் தாழ் இதே காலகட்டத்தில்தான் தெற்கில் தோன்றிய அங்காரிக தர்மபாலா இவ்வாரை பணியைத் தெற்கில் மேற்கொண்டார். ஆனால் பிரிட்டிஷாரின் ஆதிக்கம் இன்னும் இலங்கைத் தீவில் நிலைத்திருக்கும் போதே இவர்களின் வாழ்வு முடிந்து விட்டது. எனவே இவர்களின் மறுமலர்ச்சிப் பிரயத்தனங்கள் இடைநின்று போயின. வாஸ்தவத் தில் இவர்கள் காலமாகிப் பல காலத்தின் பின்னரேயே மறுமலர்ச்சிக்கு இவர்கள் ஆற்றிய பங்குப் பணியை மக்கள் புரிந்து கொள்ளத் தலைப்பட்டனர்.

கதந்திரத்தையடைந்த நாள் முதல், தமிழ் மொழியில்
 சிருஷ்டி எழுத்து முயற்சிகளுக்குப் புத்துயிரளிக்க வேண்டு
 மென்ற ஒரு முனைப்பான ஆர்வம் தமிழ் அறிஞர்கள் மத்தி
 யில் இருந்து வந்தது. தமிழ் நாட்டில், ஒரு பாரிய சமூக
 அரசியல் சக்தியாக அண்ணுத்துரை தலைமையில் திராவிட
 முன்னேற்றக் கழகம் தலையெடுத்தமை எமது நாட்டிலும்
 அதன் பாதிப்பை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. முதல் தடவை
 யாக, இங்குள்ளவர்களும் சொந்த மற்றும் மக்களின் அனு
 பவங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இலக்கியம் படைப்
 பது பற்றிச் சிந்திக்க ஆரம்பித்தனர். அம் முயற்சிகளின்
 போது கடந்த காலப் பிடியிலிருந்து விடுபட வேண்டிய
 நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கிருந்தது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின்
 கீழஞ்சரி, அதற்குப் பின்னருஞ் சரி நீண்டகாலமாக கடந்த
 காலத்தை ஏற்றிப் போற்றுவதும், மாணவர்கள் மத்தியில்
 தமக்கெனச் சொந்த இலக்கியமொன்றினைச் சிருஷ்டிக்கும்
 உணர்வை ஊட்டாமல், கடந்த கால இலக்கிய விற்பன்னர்
 களின் நூல்களை மட்டும் வியாக்கியானித்து விளக்காக
 இருந்தது.

இலக்கியம் எனப்படுவது வாசகர்களின் கருத்தைக்
 கவரும் விதத்தில் வாழ்க்கை அனுபவத்துக்கு எழுத்தாளர்
 கள் புனர் சிருஷ்டி அளிக்கின்ற ஒரு பிரயத்தனமே. வர
 லாற்றின் எல்லாக் காலகட்டங்களுமே அக் காலகட்டங்க
 ளில் வாழ்ந்த சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் ஆக்க இலக்கியத்
 தால் சிறப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு கிரேக்க
 சகாப்தம், அதனது சக்கரவர்த்திகள் மற்றும் மன்னர்களின்
 பெயர்களாலன்றி கோத்திரமல், பிளட்டோ, அரிஸ்ரோட்
 டில் போன்ற அக்கால கலாசார, தத்துவத்துறை மேஜை
 களாலேயே நினைவுகூரப்படுகின்றது. அதே போலத்தான்
 தென்னிந்தியாவில் தமிழ் செழித்து வளர்ந்த காலகட்டமும்,
 அக்கால மன்னர்களின் வீரதீரச் செயல்களாலன்றி. அத்
 தருணம் ஆக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை மேற்கோள் காட்டியே
 நினைவுகூரப்படுகின்றது. இந்த வெளிச்சத்தில்தான் தமிழ்
 மக்கள் மத்தியில் சிருஷ்டி இலக்கியத்தின் தோற்றம் மற்றும்
 வளர்ச்சிக்கு டொமினிக் ஜீவா ஆற்றிய பங்குப்பணியை
 நாம் ஆராய வேண்டும்.

டோமினிக் ஜீவா ஒரு மிக வறிய குடும்பத்தில் பிறந்த
 வர் என்பதை எவருமறிவர். ஒரு சலாணில் வேலைசெய்து
 பெற்ற சிறு வருமானமே அவர்களது ஜீவஞ்சோய்யாக
 இருந்தது. சமூகர்தியில் பாகுபாட்டுக்குட்படுத்தப்பட்ட
 ஒரு மக்கள் சமூகத்தையும் சார்ந்தவர் ஜீவா. இந்தச் சூழ
 நிலைமைகள் அவர் ஒரு ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவாக உரு
 மலருவதற்கு முட்டுக்கட்டைகளாக இருந்தன. சிலசமயம்
 இந்த அனுபவங்களே அவர்து சாதனைகளுக்கான பலத்தை
 யும், பணித் திறத்தையும் கொடுத்திருக்கக்கூடும். பாகுபாடு
 காட்டப்பட்ட ஒரு சமூகத்தைச் சார்ந்தவரென்பதனால்
 அவர் இயல்பாக இந்தக் கேடுகெட்ட நடைமுறைகளுக்கு
 எதிராகக் கிளர்ந்ததுடன் இந்த ஏற்றத்தாழ்வுகளை இல்லா
 தொழில்பதற்கான வழி மார்க்கங்களையும் கண்டறியப்
 பாடுப்பட்டார். இது அவரை அரசியல் வழிப்பட்ட கிளர்ச்
 சிக்கு இட்டுச் சென்றதுடன், இறுதியில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி
 அங்கத்தவராயும் ஆக்கியது. இன்று, தமிழ் ஆக்க இலக்கிய
 கர்த்தாக்கள் மத்தியில் குறிப்பாக அவதானிக்கப்படக் கூடிய
 அம்சம் என்னவெனில், இவர்களிற் பெரும்பாலானோர்
 கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு அல்லது ஏதோ ஒரு அழுவிலான
 இடதுகாரி அரசியல் இயக்கத்துக்குச் சார்பானவர்களாக
 இருப்பதுதான். இதற்கான காரணத்தைக் கண்டறிவது
 இருப்பதுதான். இதற்கான காரணத்தைக் கண்டறிவது
 இலகுவானது. சமுதாயத்தில் தவறைங்கொடுப்பதைச் சரி
 செய்யவும், மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை மேம்படுத்தவு
 மென மேற்கொள்ளப்படும் பிரக்ஞா பூர்வமான முயற்சி
 களிலிருந்துதான் சிருஷ்டி முகிழ்கிறது. தீமைகளுக்கும்
 அடக்கு முறைக்கும் எதிராகப் போராடுவதற்கான ஒரு
 மார்க்கம் என்னவெனில், மக்களின் அனுபவங்களுக்கு நேரடி
 அரசியல் கிளர்ச்சியைக் காட்டிலும் மேம்பட்ட வகையில் -
 குறிப்பிட்ட பிரச்சினையைத் தார்ப்பரியத்தை வாசகர்கள்
 புரிந்து கொள்ளும் விதத்தில் கலை வடிவங் கொடுப்பதே.
 சுப்பிரமணிய பாரதியின் பாடல்களைப் பாடுகின்ற ஒருவர்
 இந்திய விடுதலைக்கும், சமூக நீதிக்குமான கோவுத்தின்
 தர்ம நியாயப் பாங்கினை உடனடியாகவே புரிந்து உணர்
 கூட்டம் பெற்றுவிடுகிறார். இதனால்தான், சமுதாயத்தில்
 முற்போக்கான மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதில் முற்போக்கு
 எழுத்தாளர்களின் பங்குப்பணி அளப்பரியதாக உள்ளது.
 இவ்வாறுதான், பிரச்சிப் புரட்சியிலேபட வாஸ்டயர்,

ரூஸோ போன்றவர்களின் எழுத்துக்கள் மக்களுக்கு உத்வேகமளித்தன; மாபெரும் ருஷ்ய அக்டோபர் புரட்சிக்காலத்திலும், மாக்ஸிம் கார்க்கி, மிஹாயில் ஷூலோகோவ் போன்றேரின் படைப்புக்கள் ருஷ்ய மக்களுக்கு உள்ளுணர்வும் உதவேகமும் அளித்தன.

மற்றைய எழுத்தாளர்கள் பலரைப் போலவே டொமினிக் ஜீவாவும் மிக இளம் வயதிலேயே எழுத்துலகில் பிரவேசித்தவர். சலுகை மறுக்கப்பட்ட சமூகங்களைச் சார்ந்தவர்களாயிருந்தும், இதே காலத்தில் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இவரது சமகாலச் சகோக்கள் பலர். நவீன தமிழிலக்கியத்தில் ஆர்வமுள்ளவர்களுக்கு இளக்கிரன், டானியல் போன்ற பெயர்கள் மிகவும் பரிச்சயமானவை. இவர்களுக்கும் ஐம் பதுக்களின் இறுதியிலும் அறுபதுக்களின் ஆரம்பத்திலும் எழுதிய வேறு பலருக்கும் பொதுவான அம்சமாக இருந்தது. என்னவெனில் அவர்கள் அக்காலத்தில் ‘கம்யூனிஸ்ட்’ கட்சியின் அங்கத்தவர்களாக இருந்தமைதான். இதன் முக்கியத்துவத்தை எவரும் உதாசீனஞ்செய்ய முடியாது. 1930-களின் நடுப்பகுதியிலிருந்து தமிழ் இனத்தைப் பேணுவதற்குத் தாம் மட்டுமே போராடுவதாக ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும், தமிழ் காங்கிரஸினரும் உரிமை பாராட்டி வந்தனர். 1948-ல் பொன்னம்பலம் இழைத்த துரோகத்தைத் தொடர்ந்து, தாமே இப் போராட்டத்தைத் தொடர்ந்து நடாத்துவதாக சமஸ்திக் கட்சி உரிமை பாராட்டி வந்தது. ஆனால், கடந்த ஐந்து தலைப்பதங்களில் ஒரு ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவையும் நாம் உருவாக்கினாலும் என இக் கட்சிகளால் பெருமை பீற்றிக்கொள்ள முடியவில்லை. இவையிரண்டாலுமே ‘சிங்க எக் கட்சி’ என வர்ணிக்கப்பட்ட கம்யூனிஸ்ட் கட்சி தனது அணிகளில் பல ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களை உருவாக்கியது. இதற்கான காரணத்தையும் ஏவராலும் உதாசீனஞ்செய்துவிட முடியாது. சமுதாயத்தில் புரட்சிகர மாற்றங்களை உருவாக்க விழைப்பவர்கள் கம்யூனிஸ்ட்டுகள். சமுதாயத்திலுள்ள முனைப்பான முரண்பாடுகள் மற்றும் அநீதிகளின்பால் அவர்கள் மக்களின் கவனத்தை ஈர்க்கிறார்கள். அவ்வாறு செய்யும்போது அவர்கள் தமது நிலைபாட்டின் பிசுகின்மையை உணர்ந்து கொள்ளும் சிந்தனை வளமுள்ளோரைத் தம்பால் ஆகர்ஷித்துக் கொள்கிறார்கள். பின்னர், தமது ஆக்க இலக்கியங்களின் மூலமாகப் பாடுபடும்

மகிகளின் அபிலாணஷுகர்களுக்கு இவர்கள் வாயிலாகப் புனர் வடிவம் கொடுக்கிறார்கள். இவ்வாறுதான் ஜீவாவும் அவரது சமகாலச் சகாக்கள் பலரும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் களாக மாறினர். காங்கிரஸ் மற்றும் சமஸ்திக் கட்சிகளினது அணிகளில் பலரூறு மக்கள் இருந்த போதிலும், அவற்றை எந்த ஒரு ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவையும் ஏன் உருவாக்க முடியாது போயிற்று என்பதை இதிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடியும். சமுதாயத்தில் எதுவித மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை யும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. அக்காலத்திலிருந்து வர்க்க வழிப்பட்ட சமநிலையைத் தொடர்ந்து பேணவே அவர்கள் முயன்றனர். இதனால் பொது மனினைது அபிலாணஷுகளால் கிளர்த்தப்பட்ட சிந்தனையாளர்கள் இவர்கள் பக்கம் திரும்ப வில்லை.

ஜீவானினதும் அவரது சமகால சகாக்களினதும் எழுத்துக்களின் பிரதான தொணிப்பொருட்களில் ஒன்று தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பிரபுத்துவத்தின் எச்சகொச்சங்களை இல்லா தொழில்பதுதான். அன்னைக் காலம்வரை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பிரபுத்துவம் ஏறத்தாழக் கொடர்ந்து பேணப்பட்டு வந்தது. பிரபுத்துவத்தை இல்லாதொழில்பதற்குப் போர்த் துக்கேய, டச்சு ஆட்சியாளர்கள் எதுவும் செய்யவில்லை. பிரிட்டிஷுார் கூடத் தகர்ந்து விழும் நிலையினிருந்த பிரபுத்துவ சமுதாய அமைப்பின் மீதே தமது ஆட்சியதிகாரத்தை நிறுவினர். பிரபுத்துவம் பல பொருளாதாரக் காரணிகளை அதிகம் ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. சாதியமைப்பும் ஒரு பகுதி மக்கள் மீதான சமூக ஏற்றத்தாழ்வுத் திணிப்புமே தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பிரபுத்துவத்துக்கு மின்னு கொடுக்கும் காரணிகளாக இருந்தன. ஜீவாவைப் போன்ற முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பிரபுத்துவத்துக்கு எதிராகப் போராடி வந்த அதே வேளையில் சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை போன்ற ஸ்தாபனங்கள் சமூகப் பாகுபாட்டுக்கும் அந்திக்கும் எதிராக நேரடியாகப் போராட்டம் நடத்தினார். (இ-ம் ஆலயப் பிரவேசம் மற்றும் தெநிர்க்கடைப் பிரவேசப் போராட்டங்கள்). மற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இதே போராட்டத்தைப் பிரிதொரு பரிமாணத்தில் தொடர்ந்து நடாத்தி வந்தனர். கிராமப்புற வாழ்வின் காட்சிகளைக் கருத்தும் கவர்ச்சியும் மிக்க கடைகளாக வடித்ததன் மூலம் காலா வசியாகிப்போன நடைமுறைகளையும் பாகுபாடுகளையும் விட்டொழில்பதற்குக் காலம் வந்துவிட்டது என்ற உண்

மையைச் சமுதாயத்திலுள்ள பலவேறு தரப்பினருக்கும் உணர வைப்பது அவர்களுக்குச் சாத்தியமானது.

பிரபுத்துவ சமுதாயத்துக்கு மின்டு கொடுக்கும் இன்னு மொரு தானையிருந்தது பெண்கள் இரண்டாந்தரப் பிரஜை களாக நடாத்தப்பட்ட இழிமுறையே. நீண்ட காலமாகப் பெண்களுக்குக் கல்வி கற்கும் வசதி மறுக்கப்பட்டிருந்தது. தொழில் செய்யும் உரிமை அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டிருந்தது. இளம் வயதில் குறிப்பாக, பெண்களுக்குத் திருமணங்கூடியதைவைக்கும் முறைமை, அவர்கள் தமது சொந்தத் துணைவர்களைத் தேடிக்கொள்ளும் சுதந்திரத்தையும் நிராகரித்திருந்தது. இதுவும் பிரபுத்துவ சமுதாயம் ஆதாரமாகக் கொண்டிருந்த பிறிதொரு அத்திவாரமாகும். இந்த முறைமைக்கு எதிராகவும் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் போராட்டினர்; இன்றும் அவர்களின் போராட்டம் தொடருகிறது. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் பல பெண்களும் ஆக்க இலக்கியப் பரப்பில் அடியெடுத்து எக்க அவர்களுக்கு உதவேகம் அளித்தன.

1960-களின் ஆரம்பத்தில், முற்போக்கு, இடதுசாரிச் சிந்தனைப் போக்கினைக் கொண்ட பல இளம் சிறுவர்களைக் கியங்களுடன் தோன்றினர். தமது புதிய ஆக்க இலக்கியங்களுடன் மக்களைப் பரிச்சயப்படுத்திக்கொள்ள அவர்களுக்குப் போதுமான உதவி கிடைக்கவில்லை. ஒரு சில தினசரிப் பத்திரிகைகளே இவர்களின் சிறு கடைகளுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தன. அத்தகைய ஒரு அற்றல் மிக்க ஆக்க இலக்கியக்காரர்களுக்கு அன்று சிறு வாய்ப்புகள் மட்டுமே வழங்கப்பட்டன. இக் கால கட்டத்தில்தான் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் என்றெரு ஸ்தாபனம் உதயமாகியது. இந்த ஸ்தாபனத்தை உருவாக்குவதில் ஜீவா பிக் முக்கிய பாத்திரம் வகித்தார். சில தாலமாக, இந்த ஸ்தாபனம் வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களைப் போற்றி வரவேற்றவர்கள் மத்தியில் மட்டுமன்றி, போதுமக்கள் மத்தியிலும் பெரும் மனப்பதிவை ஏற்படுத்தி யது. அண்மையான கடந்த காலத்தில் சக்திவாய்ந்த ஒரு புதிய வழுவான ஸ்தாபனமாக இது பரினமிக்கத்து. தமிழ் பேசும் பிரதேசங்களில் மட்டுமன்றி, கொழும்பில் கூட இது பல கருத்தரங்களையும் மாநாடுகளையும் நடாத்தியது. சமுதாய விவகாரங்களிலும் முன்னேற்றத்திலும் ஒரு

எழுத்தாளின் வகிக்கக்கூடிய பாத்திரத்தை இது தமிழ் பேசும் மக்களுக்கு பிரக்ஞங்கூரவமாக உணர்த்தியது. இது தெற்கிலுள்ள சிங்கள எழுத்தாளர்களுடன் பல பயனுள்ள தொடர்புகளை ஸ்காபித்துக் கொண்டதுடன் இத்தொடர்பு கள் வாயிலாக இந்நாட்டிலுள்ள தமிழர்களுக்கு ஒரு சொந்தமான, பிரத்தியேகமான கலாசாரமும், வேறுபட்ட நடையும் உள்ளடக்கமும் கொண்ட ஒர் இலக்கியமும் உண்டென் பதையும் இவை சுயாதீனமாக வளர்ச்சி பெற வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட வேண்டுமென்பதையும் உணர்த்தியது. இது திருமதி பண்டாரநாபக்காவின் கூட்டரசாங்கத்துக்கும் தமிழ் மக்களில் சில பகுதியினருக்குமிடையில் ஒரு பரஸ்பர நல்லினப்பத்தை ஏற்படுத்தும் துணிச்சலான முயற்சியிலும் இறங்கியது. ஆனால் இம்முயற்சிகள் எதிர்பார்த்த அளவு பவிதமாகவில்லை. இந்த ஸ்தாபனத்தினது உருவாக்கத்தில் கம்யூனிஸ்ட்டுகள் முக்கிய பங்கு வகித்த காரணத்தினால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஒரு சித்தாந்த வழிப்பட்ட பிளவு ஏற்பட்ட தருணத்தில் அது மற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தினையும் பாதிக்கவே செய்தது. ஆனால், செயற்பாடுமந்திருங்க சில காலத்தின் பின்னர், இந்த ஸ்தாபனம் மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று இயங்கக் கொடங்கி, தொடர்ந்து தமிழ் மக்களினது விவகாரங்களில் ஒரு முக்கிய பாத்திரத்தை வகித்து வருகிறது. ஜீவா தொடர்ந்தும் இதன் முக்கிய தூணை நின்று பணியாற்றி வருகிறார்.

ஜீவா தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய மிக முக்கிய பங்குப் பணி யாதெனில் ‘மல்லிகை’ என்ற மாத சங்க சிகிசையை அராம்பித்து அதைக் கடந்த இரு தலைப்பதங்களாகத் தொடர்ந்து நடாத்தி வருவதுதான். குறிப்பிடத்தக்க நிதி வசதிகள் ஏதுமற்ற ஜீவா, தமிழ் நாட்டிலிருந்து வருகின்ற சஞ்சிகைகள் தொடுக்கும் போட்டிகளின் மத்தியிலும் இத்துணை நீண்டகாலமாக இச் சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து நடாத்தி வருகின்றிரண்டின், அது அவரது அசாத்திய ஆற்றலையும் தளரா முயற்சியையுமே காட்டுகின்றது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக இச் சஞ்சிகை வெளியிடுவதில் ஜீவா பெரும் கஷ்ட நஷ்டங்களுக்கு முகம் கொடுத்தபொழுதிலும், அவர்படிப்படியாகத் தமது வாசகர் தொகையையும் ஏஜன்டுகளின் எண்ணிக்கையையும் திறமையாகக் கட்டி வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறார். நாட்டின் எட்டுத் திக்குகளும் இன்று

'மல்லிகை'யையும் ஜீவாவையும் நன்கறியும். தமிழ் நாட்டிலும் 'மல்லிகை'க்கென ஒரு வாசகர் கூட்டமும், ஜீவாவுக்கென ஒரு ரசிகர் கூட்டமும் உண்டு. ஜீவா அங்கு நடைபெற்ற பல இலக்கிய மகாநாடுகளில் கலந்து கொண்டுள்ளார்.

தமிழ் ஆக்க இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு 'மல்லிகை' ஆற்றியுள்ள மகத்தான பங்களிப்பு என்னவெனில் வளரும் இளம் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களுக்குத் தனது பக்கங்களில் களம் அமைத்துக் கொடுத்து அவர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தமைதான். மூன்று தசாப்தங்களுக்கு முன் னர் நிலவிய சூழ்நிலைமைகளில் எமது தமிழ் வாசகர்கள் தமிழ் நாட்டிலிருந்தே வரும் சஞ்சிகைகளின் தயவிலேயே தங்கியிருக்க வேண்டியிருந்தது. இச் சஞ்சிகைகளை வாசித்து மகிழ்ந்தவர்கள் இத்துறையில் தமது சொந்தக்காலை ஊன்றி நிற்கப் போராடிய ஒரு ஆசிரியரப்பற்றிச் சுந்திக்கவில்லை; தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும்ள்ள வாழ்க்கை நிலைமைகள் வேறுபட்டவை; இரக்குமதியாகும் இச் சஞ்சிகைகளை வாசிப்பதன் மூலம் இங்குள்ள ஒருவர் தம்மைச் சூழவுள்ள வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கு ஆக்கபூர்வமான இலக்கியத்தைப் படைப்பதற்கான உள்ளுணர்வோ உதவேகமோ பெற்றிருக்க மாட்டார்கள். உள்நாட்டில் பிரசராமாகும் ஒரு சஞ்சிகையாலேயே இக்கதையை ஒரு வாய்ப்பினை நல்கியிருக்க முடியும். 'மல்லிகை' இப்பணியைத் திறம்படச் செய்தது; செய்து வருகிறது. 'மல்லிகை' வாயிலாகப் பலப்பல இளம் ஆண், பெண் எழுத்தாளர்கள் தங்களைப் பரஸ்பரம் பரிச்சயம் பண்ணிக் கொண்டின்னனர். 'மல்லிகை' முற்போக்கு எழுத்தாளர்களை ஓரணியில் அரவணைத்து நிற்கிறது; அவர்களின் சங்கத்தை வலுப்படுத்துகிறது.

இஜீவா தனது அறுபதாவது வயது பூர்த்தி தினத்தைக் கொண்டாடுகிறார். அவரது எழுத்துக்களைப் படித்து மகிழ்ந்தவர்களும், மூன்று தசாப்தங்களுக்கும் மேலாகத்தனது சக்திகளைத்தையும் மனித மேம்பாட்டுக்கென்ற பணிக்கு அர்ப்பணித்த அவரது அசாதாரண ஆற்றலை அறிந்து கொண்ட வர்களும் அவரை என்றும் போற்றுவார்.

மணிவிழாக் கானும் ‘மஸ்லிகை ஜீவா’வும் மலையக இலக்கியமும்

— தெளிவத்தை ஜோசப்

சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை அதிலும் குறிப்பாக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை அறியப் படுத்துவதும் அதற்காக உழைப்பதையுமே குறிக்கோளாகக் கொண்டு இயங்கிவரும் மஸ்லிகையின் ஆசிரியர் ஜீவா தனது இலக்கியப் பயணத்தில் மலையக இலக்கியத்துக்கு ஆற்றி யுள்ள பங்களிப்பைப் பற்றி நோக்கு முன் மலையக இலக்கியம் பற்றிய ஒரு சிறு முன்னேட்டமும் அவசியமானதெனவே கருதுகிறேன்.

சமுத்து இலக்கிய உலகில் மலையக இலக்கியம் என்னும் பதம் சற்று அழுத்தமாக விழுந்தது 1960-க்குப் பின்னர் தான், அறுபதுக்குப் பின் எழுந்த இந்தப் புது உத்வேகத் துக்குக் காலாய் நின்ற முத்த தலைமுறை எழுத்தாளர்களும் இதை மனப்பூர்வமாகவே ஒத்துக்கொள்வர். 1820-க்குப் பிறகே ஆரம்பித்த மலையக சரித்திரத்தில் 1920-க்குப் பிறகே, கோ. நடைசெய்யர்; ‘அப்துல் காதிருப் புலவர்’ போன்ற ஓரிருவர் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டனர். அதன் பின், 1930-க்குச் சற்று முன் பின்னாக திருவாளர்கள் கே. கணேஷ்; சி. வி. வேலுப்பிள்ளை; டி. எம். பீர்முகம்மது, சிதம்பர நாத பாவவர் போன்றவர்கள் மலையக மக்களைப்பற்றி எழுதத் தொடங்கினர். இவர்களுக்குப் பிறகு மலையக எழுத்தாளர்கள் என்று சமுத்து இலக்கிய உலகில் கணிப்பும் கவனிப்பும் பெற்றவர்கள் அணைவருமே 1960-க்குப் பின் வந்தவர்களே.

அதாவது இலக்கியச் சிற்றேடான் மஸ்லிகை சமுத்து இலக்கிய உலகில் பயணம் செய்யத் தொடங்கியதற்கு ஒரு நாள்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக.

ஈழத்து இலக்கியம் என்பது மலையக இலக்கியத்தையும் உள்ளடக்கியதுதான். என்றாலும் மலையகம் என்பது மற்ற தமிழ்ப் பிரதேசங்களைப் போலவ்வாது தன்னளவில் தனித் துவமான மக்களின் வாழ் நிலைகளையும், தனக்கெனத் தனித் துவமாக நோக்கும் பிரச்சினைகளையும் கொண்டது.

ஆரம்பகாலக் கோப்பித் தேயிலைத் தோட்டங்களில் கூலிகளாக வேலை செய்வதற்கெனத் தென்னிந்தியாவின் தஞ்சாவூர், மதுரை, திருநெல்வேலி போன்ற இடங்களில் இருந்து இரக்குமதி செய்யப்பட்ட ஒரு மக்கள் கூட்டத்தின் சரித்திரமே மலையகத்தின் சரித்திரம். இந்தியாவின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் இருந்து வந்து இங்கு குடியேறிய இவர்களைப் பற்றிய இலக்கியம் ஈழத்தின் மற்றைய தமிழ்ப் பிரதேச இலக்கியத்திலிருந்து இயல்பாகவே வேறுபடுகின்றது. இந்த மக்களின் ஆசை அவலங்கள்; வேதனை விம்மல்கள்; கோப தாபங்கள்; பிரச்சினைகள் விடிவுகள்; மகிழ்ச்சிகள் ஆகியவற்றை இரத்தமும் சதையுமாக எழுதிக் காட்ட இவர்கள் மத்தியில் இருந்தே படைப்பாளிகள் தோன்றி உருவாக ஒன்றரை நூற்றுண்டுகள் பிடித்ததற்கு, இவர்களுக்குக் கல்வி வசதி மறுக்கப்பட்டு வந்ததே காரணமாகும். எத்தனை தலைமுறைகளானாலும் தோட்டத் தொழிலாளியின் மகன் தோட்டத் தொழிலாளியாகவே இருக்கவேண்டும் என்று தாங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட. நியதியைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக ஆங்கிலேயர்கள் என்னவெல்லாமோ செய்தார்கள். அதில் முதன்மையானது கல்வி. பாடசாலைக்குச் சென்று எழுதக் கற்றுக்கொண்டான் ஒரு மாணவன் என்பதற்காக அம்மாணவனுக்குக் கற்பித்த ஆசிரியரைத் தண்டிக்கவும் அவர்கள் தயங்கவில்லை. மலையகத் துக்குப் பொதுவாகக் கல்வி வசதி ஏற்பட்டதே 1930-க்குப் பிறகுதான் என்பதையும் கவனத்தில் கொண்டு பார்த்தால் 1940-ல் ஏற்பட்ட இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி அத்தனை தாமத மானதல்ல என்பதையும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளலாம்.

மலையகம்; மலைநாடு என்ற சொற்பதங்கள் எல்லாம் 1940-க்குப் பிறகே புழக்கத்துக்கு வந்தன. அதற்கு முன் பெல்லாம் இந்தப் பிரதேசம் ‘தோட்டக்காடு’ என்றும், இம்மக்கள் ‘தோட்டக்காட்டான்’ அல்லது ‘வடக்கத்தியான்’ என்றுமே மற்றப் பிரதேசத் தமிழ் மக்களால் கூறப்பட்டு

வந்தமே மறக்க முடியாத ஓன்று. இலங்கைக்கு வடக்கே உள்ள தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்து தேயிலை, நப்பர் தோட்டங்களில் கூவிகளாக அமர்த்தப்பட்ட 'இப்பாவப்பட்ட' மக்கள் கூட்டத்தை இலங்கையின் பூர்வகுடித் தமிழர்கள் 'வடக்கத்தியான்கள்' — 'தோட்டக்காட்டான்கள்' என்றே வழங்கினர். தாங்கள் இந்த நாட்டின் தமிழர்கள்; இவர்கள் கொண்டு வரப்பட்ட அடிமைத் தமிழர்கள் என்னும் எண்ணம் பெரும்பான்மையான மற்றப் பிரதேசத் தமிழ் மக்கள் மனதில் ஆழமாகவே இருந்தது.

'தோட்டக்காட்டான்கள்' என்னும் இந்த அலட்சியப் போக்கே அதுவும் குறிப்பாக இந்தத் தமிழ் மக்கள்மீது மற்றப் பிரதேசத் தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதிகள்கூட்டகண்டப்பிடித்த இந்த அலட்சியப் போக்கே, இந்தத் தோட்டத்துக் கூட்டத்தை, அரசியல், பொருளாதாரம், கல்வி ஆகிய சகல துறைகளிலும் அனுதைகளாகவே ஆக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்தது!

பரம்பரைத் தமிழர்; பதிவுத் தமிழர்; படித்தவர்கள் படியாதவர்கள்; உத்தியோகத்தர்கள்; சூவிக்காரர்கள் என்று இவ்விரு சாராரிடையே இருந்துவந்த பேதம் இலக்கியம் என்று வந்தபோதும் வேறொரு உருவில் தலைகாட்டத் தவறவில்லை.

ஸமுத்தின் பெரிய ஏடுகளில் தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களின் ஆதிக்கமே இருந்து வந்த நாட்கள் அவை, (தென்னிந்திய எழுத்தாளர்கள் என்றால், 'மணிக்கொடி' 'சரஸ்வதி' 'எழுதது'க்காரர்கள் அல்ல.) அந்த ஆதிக்கத்தை முறியடித்து எங்கள் பத்திரிகைகளில், எங்கள் மன்வாசனையிலிரும் எங்கள் எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களே வெளிவர வேண்டும் என்று போராடி வெற்றி பெற்றவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து எழுத்தாளர்களே. அவர்களின் அப்போதைய இந்த எழுச்சி மிகக் போராட்டத்தினால்தான் ஸமுத்துப் படைப்புகளுக்குக் களம் கிடைத்தது. புதுப்புது எழுத்தாளர்கள் தோன்றினார்கள். ஸமுத்து எழுத்துக்கு ஒரு விடுதலையே கிடைத்தது. ஸமுத்து இலக்கிய வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டுள்ள எவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் உண்மை இது.

ஸமுத்து எழுத்துக்குக் கிடைத்த இந்த விடுதலையே ஸமுத்தின் ஒரு பிரதேசமாகிய மலையக எழுத்துக்கு ஒரு விதத்

தில் விலக்காகவும் சில காலம் விளங்கியது, மாயாவி ரக இந்திய எழுத்தாளர்களின் பிடியிலிருந்து படைப்பிலக்கியம் அப்போதுதான் விடுதலை பெற்றிருக்கிறது. உரைநடைக்கு வலுச்சேர்க்கும் பிரதேச பேச்சுமொழிப் பாவணக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது.

இவை அனைத்தும் 1950-க்கும் 60-க்கும் இடைப்பட்ட காலத்து நிகழ்ச்சிகள், மலையகத்திலிருந்து, செந்தாரன், என். எஸ். எம். ராமையா, தெவிவத்தை ஜோசப், சாரல் நாடன், தமிழோலியன் என்று இளைஞர் கூட்டம் படைப்பிலக்கியத்துக்குள் நுழைந்த காலம் அது. படைப்புக்கவின் எண்ணிக்கைக்கு ஈடுகொடுக்கப் பத்திரிகைகள் இல்லாத காரணத்தால் இருக்கும் பத்திரிகைகள் கூடுமானவரை சில படைப்புக்களை ஒதுக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளாகின.

மலையகத்துப் பேச்சுமொழி ஈழத்தின் மற்றைய பிரதேசப் பேச்சு மொழிகளிலிருந்து வேறுபட்டிருந்தாலும் இந்தியத் தமிழின் ஓலியையே கொண்டிருந்தது. மலையகத் தமிழின் இந்த சப்த ஒற்றுமை பத்திரிகை ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு மருட்சியை ஏற்படுத்தியது. தென்னிந்திய ஆக்கிரமிப்பிலிருந்த மீட்டெடுக்கப்பட்ட களம் அதே மொழியில் எழுதும் இன்னொரு சாராருக்குக் கொடுபட வேண்டுமா எனபதை அந்த மருட்சி.

‘அது வேறு இது வேறு, மலையகத்து மன் இந்த நாட்டின் மன், அந்த மன்னின் மனம் இந்த நாட்டு மன்னின் மனம். மலைநாட்டு இலக்கியம் இந்த மன்னின் இலக்கியம்’ என்பது பத்திரிகைகள் மட்டத்தில் நிலை நாட்டப்பட சிறிது காலம் பிடித்தது. இந்த நிலைநாட்டலுக்கு முதற் குரல் கொடுத்தவர்கள் எஸ், பொ.வும் களக செந்தி அவர்களும், ‘சமூத்து இலக்கியத்துக்குப் புது இரத்தம் பாய்ச்சுகிறவர்கள் மலைநாட்டு எழுத்தாளர்கள்’ என்று மேடையேறிக் கூறியவர் எஸ், பொ. அவர்கள்தான்.

‘வடக்கத்தியான்கள் படியாதவன்கள், கலிக்காரன்கள்’ என்று ஒருசிலர் மலையக எழுத்தாளர்களை மாசு படுத்தியதும் நான் அறிந்ததே.

இத்தகைய இடிபாடுகளுக்கும் மத்தியில் வளர்ந்துவரும் மலையக இலக்கியத்தை ஒரு படைப்பாளி என்னும் நேசத்

துடனும், ஒரு இலக்கியச் சிற்றேட்டின் ஆசிரியர் என்ற அக்கறையடனும் கவனித்து வந்தவர், முற்போக்கு அணி யினைச் சார்ந்தவரும், முற்போக்கு இலக்கிய ஏடான் ‘மல்லி கையின் ஆசிரியரும், படைப்பிலக்கியத்துக்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசை முதன் முதலாக 1960-ல் பெற்றவருமான திரு. டொமினிக் ஜீவா அவர்கள்.

1964 ஆகஸ்டில் ‘மல்லிகை’ இலக்கிய மணம் பறப்பத் தொடங்கியது. முற்றிலும் ஒரு முற்போக்கு இலக்கிய ஏடாகவே தோன்றி வளர்ந்த மல்லிகையில் முற்போக்கு இலக்கிய அணையினைச் சார்ந்தவர்களே கூடுதலாக எழுதினர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் துணையுடன், முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முத்தாளர்களுக்காக, முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முத்தாளர்களில் ஒருவரான திரு. டொமினிக் ஜீவாவை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்த ‘மல்லிகை’ ‘முற்போக்கு மாத இதழ்’ என்று பொறித்துக் கொண்டேதான் வந்தது.

அதனும், மல்லிகையின் ஜீவாநாடியாகத் திகழ்ந்த திரு. டொமினிக் ஜீவா ஏறு சில முற்போக்குவாகம் கொண்டிருந்த முக்கிய்தர்களைப் போல்லாது. மனித வளர்ச்சிக்கு உருவாமைக்கும் சகல எழுத்துக்களையும், எழுத்தாளர்களையும் அரவணைக்குத்தகையானும் நேர்மை, ஒரு தைரியம் கொண்ட வராய் இருந்தார்.

மலையக எழுத்துவகின் முன்னேரைகளில் ஒருவரான திரு. கே. கணேஷ் அந்தக் காலத்திலேயே கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் மக்கிய உறுப்பினர். 1946-லேயே பிரேம்சந்த போன்னேரூடன் பெண்டது முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தை உருவாக்கியவர். கர்ண்சூரி ஆசிரியல் யெக்கமே மக்களிடையே பராவாமல் இருந்த அந்த நாட்களில், எழுத்தாளர் சங்கம் எப்படி விருத்தியடையும்? அரம்பிக்கப்பட்டது போவால் இருந்தது. 1954-ல் ஆசிரியல் விழிப்புணர்வுடன் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தனது பண்ணை துறிகப்படுக்கியும், விரிவுபடுத்தியும் கொண்டபோது கே. கணேஷத்துக் காணவில்லை. முற்போக்கு இலக்கியத்துக் கென்றே அவர் நடத்திய ‘பாரதி’ பற்றி ஒன்றையும் காணவில்லை.

5. கனகராசா, J. P

91

• மையாளம்
மிஸ்ராயற் தொழிலகம்
யாற்பாணம்

ஆனால் இன்று மணிவிழாக் கானும் ஜீவாவே திரு. கே. கணேசனின் படத்தை அட்டையில் பிரகரித்துக் கொரவம் பண்ணியதுடன் அவரைப் பற்றிய கட்டுரையில் பின்வரு மாறு குறித்துள்ளார். ‘1918-ல் மலையகம் தந்த கலைப் புதல் வர்களுள் ஒருவரான திரு. கே. கணேசன் யாத்பொனப் பட டினத்தில் முன்று மாதகாலம் தங்கி இருந்தார். அப்போது பல இளைஞர்கள் இவரை இவர் தங்கியிருந்த இல்லத்தில் சந்திப்பார்கள். இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றிய கலந்துரை யாடல் நடைபெறும். பல புதிய இலக்கியக் கருத்துக்களை இவர் எடுத்து விளக்குவார். அடிப்படையில் ஆக்கருத்துக் கள் அத்தனையும் முற்போக்கு அம்சம் மிகுந்ததாகவே இருக்கும். தன்னுடைய கவிதைகளை வாசித்துக் காட்டுவார். விமர்சனம் நடைபெறும். அப்படி ஆக்காவத்தில் இவருடன் தொடர்பு கொண்டு இலக்கியப் பிரச்சினைகள் பற்றி கலந்துரையாடித் தெளிவு பெற்றதுடன் சரியான பாதையை இனம் கண்டு கொண்டவர்களில் நானும் ஒருவன். திரு. கே. ராமநாதனும் இவரும் இன்னும் சிலரும் சேர்ந்து ‘பாரதி’ என்றெரு முற்போக்குச் சங்கிலையை வெளியிட்டார்கள். இம்மாசிலையில் பல புதுமைகளைச் செய்ததுடன் ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கிய பரம்பரைக்கு வித்திட்டு வைத்த பெருமையும் இதையே சாரும்.....’ (ரப்பிரல், 1971)’

இப்படி மனம் திறந்து கூறுவதற்கும் ஒரு துணிவும் இலக்கிய நேர்மையும் வேண்டும். அது மனிகை ஜீவாவிடம் இருந்திருக்கிறது.

மலையகத்தின் மூத்த எழுத்தாளர் முன்னேடியாகத் திகழ்ந்தவர், தனது ஆங்கில எழுத்துக்கள் மூலம் மலையகத்தை வெளியிடுகிறார்க்காட்டிய கவிஞர். தனது கட்டுரைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் மூலமும், அரசியல், தொழிற் சங்கப் பணிகள் மூலமும், மலையக சமுதாயத்துக்காக உழைத்த பெருந்தகை அமரர் சி. வி. வேலுப்பிள்ளை. மல்லிகை அவரையும் அட்டையில் போட்டுக் கணம் பண்ணியுள்ளது. இது சி. வி. என்ற தனி மனிதனைக் கணம் பண்ணுவதல்ல. மலையகம் என்று மற்றவர்களால் கவனிக்கப்படா மலிருந்த ஒரு சமூகத்தைக் கணம் பண்ணியதாகிறது.

1961-ல் தனது ஒரு கடைக் கொழுந்து-யலம் படைப் பிலக்கியத்துள் பிராவேசித்தவர் என். எஸ். எம். ராமையா. குறைவாக எழுதி கூடுதலாளவர்களின் கவனிப்பைப் பெற்ற வர் ராமையா. எழுதிக் குவிக்கத் தெரியாத — எழுத்தை வியாபாரமாக்கத் தெரியாத இந்த இலக்கியவாதியைப் பற்றி முற்போக்கு விமர்சகர்கள் முச்சே காட்டவில்லை. கேட்டால் ‘உதிரியாக ஓன்றியாண்டை வாசித்துள்ளேன், சரியாக ‘எடை’போட முடியவில்லை’ என்று கூறி விடவார்கள். இந்த இலக்கிய மகலாளிகள் ‘எடை’ போடாமலே மலையக எழுத்தாளர்களின் வளர்ச்சியை ‘ஜீவா’ கவனித்ததை நான் நினைய நேரங்களில் உணர்ந்துள்ளேன்.

வாசகர் வட்டத்தினர் 1969-ல் ‘அக்கரை இலக்கியம்’ என்ற நூலை வெளியிட்டனர். அதில் இலங்கை — மலையிய சிறு கதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியன டெம் பெற்றுள்ளன. இபக்கதி ஏழு இலங்கை எழுத்தாளர்களில் மலையக எழுத்தாளர்கள் மூவர். அதில் என். எஸ். எம். ராமையாவும் ஒருவர். இந்த அக்கரை இலக்கியம் நூல் பற்றி ‘மஞ்சளி’ (மார்ச், 1969) இப்படி எழுதியுள்ளது.

‘இலங்கையிலும் மலையாளிலும் உள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் அந்தப் பிரதேசங்களின் மண் மணம் வீசும் அரிய சிறு கதைகளையும், கட்டுரைகளையும் படைத்து வருகின்றார்கள். அவற்றில் தமிழ்ப் பண்பாடு பளிச்சென்ற பிரதிபலிக் கிறது. நாம் அவற்றைப் பற்றிப் பெரிதும் அறியாதிருப்பது எவ்வளவு பெரிய நஷ்டம். அதை ஈடு செய்யும் வகையில் அக்கரை இலக்கியம் என்ற தலைப்பில் வாசகர் வட்டத்தி னர் ஒரு நூல் வெளியிட்டுள்ளனர். அதிலிருந்து மாதிரிக் காக ஒரு சிறு கதையை எடுத்து இங்கே தந்திருக்கின்றோம்’ என்று கூறி ராமையாவின் ‘வேட்கை’யை மறு பிரசரம் செய்துள்ளனர்’.

இது மதலாவதாக ஈழத்து இலக்கியத்துக்குக் கிடைத்துள்ள பெருமை. அடுத்ததாக மலையகத்துக்கு, கடைசியாகத்தான் ராமையா என்ற தனிமனிதனுக்கு.

இதை நான் பெருமையாகவே நினைத்தேன். ராமையாவை விடக் கூடுதலாக நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எனலைச் சந்தித்த, அல்லது நான் சந்தித்த எல்லா இலக்கியக்காரர்களிடமும் இதுபற்றிக் கூறினேன். முற்போக்கு

எழுத்தாளர்களின் கொடுமுடியாகக் கருதப்பட்ட ஒருவரிடமும் கூறினேன். ‘அப்படியா?’ என்றால் அவர் கூறவில்லை. தான் அதைக் கவனிக்காததுபோல் இகந்துவிட்டார். ஏன்? ராமையா அவருடைய அணியைச் சேராதவர்! அப்படி அவ்வெவ்வன்றுள் அந்த அலட்சியத்தைக்கான காரணம்தான் என்ன? இதே மஞ்சரி விஷயத்தை நான் ஜீவாவிடமும் கூறினேன். தெனியாளின் லிட்டவை நோக்கி வெளியீட்டு விழா நீர் கொழும் சில நடந்தபோது இதைக் கூறியதாக ஞாபகம். ஆனால் அதே மற்போக்கு இயக்க முக்கியஸ்க ராண் ஜீவா அதைப்பற்றி அறிக்கொந்தார். பாராட்டினர், மதிழ்ச்சி தெரிவித்தார். ராமையாவைப் பற்றி— மலையக இலக்கியம் பற்றி அக்கறையுடன் பேசினார். 1971 டிசம்பர் மல்லிகையின் அட்டையை அவங்கரித்தவர் என். எஸ். எம். ராமையா.

‘தன்னை ஒரு சூறகிய வட்டக்குக்குள் முடக்கிட்ட கொள்ளாமல் பரந்துபட்ட கேபிய இலக்கியப் பார்வையுடன் வளர்ந்து வருபவர்’ என்று ராமையாவைப் பற்றிக் குறித்துள்ளார் ஜீவா. கெத்தனைக்கும் என். எஸ். எம். மின் ஒரு படைப்புச்சூடு மல்லிகையில் இடம் பெற்றதில்லை. எங்கள் சங்கத்தில் இல்லாதவன், என்னுடைய ஏட்டுக்கு எழுகாத வன் என்னும் சூறகிய என்னைக்களற்றா, ஒரு லெக்கிய வாகியை அவனுடைய சிறமைகளுக்காக மதிக்கும் ஜீவாவின் வெகுந்தனமையையும் மலையக இலக்கியத்தை அதன் கவனிப்பிற்கு ஒரு உந்து சக்கியாக விளங்கியிட்டனர்.

ராமையாவைத் தொடர்ந்து மலையக எழுத்துவகைப் பிராவேசிக்க சிலநாள் நானும் (கெளிவத்தை) ஏற்றவன். 1967-ல் மலைநாட்டு எழுத்தாளர் மன்றம் வீராகேசரியின் தோட்ட மஞ்சரி மூலம் நடாத்திய சிறுகளைப் போட்டியில் மாதல் பரிசு பெற்று அறிமுகமானவன் நான். வீராகேசரியில் தொடர்ந்து எழுதினேன். மலையகத்துக் கல்வி நிலைப்பற்றியாத்துப்பாணத்து வாக்கிமார்கள் தோட்டக்கில் உத்தியோகம் செய்யும் முறைப்பற்றி— சோதனை— என்றாரூர் கதை எழுதியிருந்தேன். எல்லாப் பத்திரிகைகளும் திருப்பித் தந்து விட்டன. ஜீவா அவர்கள் என்னைக் காணும்போதெல்லாம்

‘கதை’ தரும்படி கேட்பார். ‘சோதனை’ கையில் இருக்கும் போதும் கேட்டார். கொடுத்துவிட்டேன். போடமாட்டார் என்றே எண்ணினேன். ஆனால் ஜீவாவோ தனது இலக்கிய நேர்மையை, துணி ச் சலைக் காட்டிவிட்டார். இதே கதை எனது ‘நாமிருக்கும் நாடே...’ தொகுதியில் வந்திருந்தது. விமர்சனம் செய்ய வந்திருந்த முறபோக்குப் பெரியவர்கள் இந்தக் கதையை வெருவாக விமர்சித்து ‘மலைநாட்டுத் தெளிவத்தை யாழ்ப்பாணத்து வாத்தியை வில்லனுக்கியிருக்கும் விதத்தைப் பெரிதுபடுத்தி, எனக்கு ஒரு புது நிறம் பூச எத்தனைக்குமவேளை ஜீவா எழுந்து தனக்கே உரித்தான் ஆக்ரோஷத்துடன் ‘யாழ்ப்பாண சாதிமான் வாத்திமலையகத் தில் மட்டுமேல்ல இங்கும் வில்லன்தான். கல்வி இவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு முதுசச் சொத்து. அந்தச் சொத்து உழைப்பாளிகளுக்கும், ஏழைகளுக்கும், தாழ்ந்தவர்களுக்கும் போய் விடாமல் பார்த்துக் கொள்வதில் சில யாழ்ப்பாணச் சட்டமியார்கள் கெட்டிக்காரர்கள்’ என்று பதில்தி கொடுத்தார். 79, டிசம்பரில் நடந்து இது. இன்றும் கூட ஜீவாவின் குரல் என் காதுகளில் ஓவிக்கிறது. 1973, ஏப்பிரல் இதழின் அட்டைப் படம் என்னுடையது.

ஆசிரியர் ஜீவா தனது குறிப்புரையில் ‘தகழி’ என்ற கேரளத்துக் கிராமத்துப் பெயர் கேட்டவுடன் சிவசஸ்கரப்பிள்ளை ஞாபகம் வருவதுபோல, ‘தெளிவத்தை என்ற மலையகத்துப் பெயரைக் கேட்டதும் ஜோசப்பின் ஞாபகம் வரச் செய்யும். இனியவர், பண்பாளர், இலக்கியத்துடன் எழுதுபவனையும் நேசிப்பவர். கருத்தாழம் மிக்கவர். மலையகப் படைப்பாளர் வரிசையில் மதிக்கத் தக்க இடத்தை வகிப்பவர்’ என்றெழுது கிறார்.

கலைச் செல்வியில் எழுதினேன். தேனருவியில் எழுதி னேன். எம். ஏ. ரஹ்மான் வெளியிட்ட காந்தியக் கதைகளில் ஒரு கதை வந்தது, எஸ். பொ. பாராட்டுகிறூர் போன்ற காரணங்களுக்காகப் பெரியவர்களால் ஒதுக்கப்பட்டுவிட்ட என்னைப்பற்றி ஜீவா எழுதியுள்ள இக்குறிப்பு அவரைப் பற்றிய எனது கணிப்பை மேலும் உயர்த்தியது. அவர் மேவிருந்த மதிப்பைக் கூட்டியது.

மலையக முன்னேடிகளில் ஒருவரான மாத்தனை அருணே
சரையும், மல்லிகை கெளரவித்துள்ளது. (பெப்ரவரி 85 அட்டையில்) இது தவிரவும் மல்லிகை, மலையகத்து இளம் எழுத்
தாளர்களுக்குக் களம் அமைக்கவும் தவறவில்லை. மல்லிகை
சி. குமார், நூரணை சண்முகநாதன், பரிபூரணன், நாவல்
நகர் மகாவிங்கம், ராம்ஜி உலக நாதன் என்று நிறையவே
மலையக எழுத்தாளர்கள் மல்லிகையில் எழுதுகின்றனர்.

ஜீவா ஒரு மலைநாட்டு மலரும் வெளியிட்டுள்ளார் மல்லிகை வெளியிட்டுத்துறைக்குள் நுழைந்துள்ளதை அறி
விக்கும் முதல் நூலான ‘அட்டைப்பட ஓவியங்களில்’ முப்
பத்தைந்து எழுத்தாளர்களைப் பற்றிய தகவல் குறிப்புகள்
இடம் பெறுகின்றன. நூற்றுக்கு மேலான அட்டைப்பட
எழுத்தாளர்களிலிருந்து முப்பத்தைந்து பேரைத் தெரிவு
செய்யும்போதுகூட திரு. ஜீவா மலையக எழுத்தாளர் நால்
வரை அந்த முப்பத்தைந்துக்குள் தெரிவு செய்து கொண்
டுள்ளார்.

குறுகிய எண்ணங்களற்ற விரிவான மனம், தெரியம்,
இலக்கிய நேரமையாகியன திரு. டொமினிக் ஜீவாவின்
சிறப்பியல்புகளாக எப்போதுமே போற்றப்படும்.

மெய்யான ஒரு இலக்கிய நெஞ்சம்

— பிரேமஜி

நண்பர் ஜீவா ஈழத்துத் தயிழ் இலக்கியத்தின், குறிப் பாக முற்போக்கு இலக்கியத்தின் ஜீவ வலுவாகவும் கடந்த ஐஞ்சு சகாப்தங்களுக்கு மேலாகத் திகழ்ந்து வருகிறார்.

இலக்கியம் - சமூகத்தின் கண்ணடி, வரலாற்றின் பிரதி பலிப்பு. ஆத்மாவின் வெளிப்பாடு, மனச் சாட்சியின் குரல் என்ற வரையறுப்புகளின் ஒட்டுமொத்தமான உருவகமாக ஜீவாவின் இலக்கியப் படைப்புகளும், தனிமனிதனை ஜீவா வின் — ஒரு இலக்கிய நிறுவனமான ஜீவாவின் இலக்கியப் பணிகளும் ஓளிர்விடுகின்றன என்று துணிந்தும் நிதானித தும் கூறலாம்.

சமூகத்தின் ஒடுக்கப்பட்ட, நசுக்கப்பட்ட, வஞ்சிகப் பட்ட ஒரு பகுதியின் விழுடுண்களை ஏந்திய மைந்தனைகப் பிறந்த ஜீவா, அடக்கப்பட்ட எந்தவொரு மக்களுக்கும் இருக்கும், இருக்கவேண்டிய தர்மாவேசத்தை, அக்கிரமத்தை எதிர்த்து எரிசரமாகச் சாடும் ஆத்மாவின் கொதிப்பை, தனி மனிதனுக்கும் சமூகத்திற்கும், எதிரான அனைத்துக் கொடுமைகளையும் எரித்துப் பொசுக்கத் துடிக்கும் உள்ளக் குறைலை, புதிய புரட்சிகர வீறு முழுமையையும் தண்ணுள் மூர்த்திகரித்து நிற்பது தற்செயலானதல்ல.

ஜீவாவின் முச்சின் ஒவ்வொரு துளி சவாசத்திலும் அவரது படைப்பின் ஒவ்வொரு எழுத்திலும் இந்த அனல், அக்கினி, சுவாலை முன்னடெரிவதை எவராலும் உணர முடியும், காணமுடியும், அதே தர்மாக்கினியால் வசப்படுத் தப்பட்டு அதில் சங்கமமாக முடியும்.

ஜீவா தன்னை அறிந்த நாள் முதல், தனது மக்களையும் சமூகத்தையும் அறிந்த நாள் முதல், தன்னை மக்களுள் ஒரு வனுகப் பிணைத்துக்கொண்டு, அந்த மக்களின் துண்பங்கள், துயரங்கள், வேதனைகள், அவலங்கள் அனைத்தையும் தன தாக்கியதோடு இந்தப் பீடைகளிலிருந்து மக்களின் மெய்விடுதலையைக் காணப்பதற்கான தேடலில் ஈடுபட்டார்.

இந்தத் தேடல்தான் அவரை தன்னைச்சேர்ந்த மற்ற வர்களிலிந்து மாறுபட்டவராக மாற்றி, ஒரு ஒடுக்கப்பட்ட மக்களினது மட்டுமல்ல, சுரண்டப்படும், நசக்கப்படும், அடிமைப்படுத்தப்படும் மானுடம் முழுவதினதும் மெய்யான விமோசனத்திற்கு வழிகாட்டிய ஒரு சத்தியத்தின் பக்கம், சமூக தர்மத்தின் பக்கம், சமுதாய விஞானத்தின் பக்கம் அவரை அணிவகுத்து நிற்கச் செப்தது.

அன்று முதல் இன்று வரை எத்தனையோ சோதனைகள் விஷப் பரீட்சைகள், மோதுதல்கள், வெடிப்புகளுக்கு மத்தி யிலும் ஜீவா தன்னை ஆட்கொண்ட, தன்னை ஒரு படைப் பாளியாக வரித்துக்கொண்ட அந்த உலகளாவிய மகாசக்திக்கு மெய் விசுவசிப்புடன் நின்றுள்ளார், பணி செய்துள்ளார். இதில்தான் அவரது ஆத்மாவின் சத்தமும், அவரது வெற்றிகளின் — சாதனைகளின் சூட்சமமும் உள்ளது.

இந்தச் சித்தாந்தத்தின் வழி நின்று இலக்கியம் படைக்க ஆரம்பித்த ஜீவா, இதே சத்திய தரிசனத்தை இலக்கிய அரங்கில் பாய்ச்சிய இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் உருவான காலம் முதல் அதன் அணியில் ஒருவராக நின்று இலக்கியப் பணியும், இயக்கப் பணியும் புரிந்துள்ளார். இ. மு. எ. ச. வின் யாழ். கிளைச் செயலாளராக உத்வேகத்துடனும் ஆக்கபூர்வமாகவும் நண்பர் ஜீவா இயங்கிய வீச்சை, செயற்பட்ட பாங்கை இ.மு.ச. என்றும் நன்றிப் பெருக்குடன் பார்க்கிறது.

இ.மு.ச. சில அகற்றிலைக் காரணிகளால் தன் செயற் பாட்டை நிறுத்திவைத்த காலப் பகுதியிலும் அதன் பின் ஏரும் முற்போக்கு இலக்கியப் பதாகையை நண்பர் ஜீவா தனது ‘மல்லிகை’ மூலம் முன்னெடுத்துச் சென்றுள்ளார். முற்போக்கு இலக்கியக்காரர்களினதும், ஏனைய எல்லா எழுத்தாளர்களினதும் பொது அரங்கமாக அவர் ‘மல்லிகை’யை

பொதுமைப் படுத்திய பக்குவம் இலக்கிய முதிர்ச்சியினால் ஆக்ம நிறைவிள் சக்திய வெளிப்பாடாகும். வர்க்கப் பகை வர்களைத் தலிர எனைய அணைத்து எழுத தாளர்களையும் இலக்கியக்காரர்களையும் அவர்களின் கருத்து நிலை வேறுபாடு களைப் பொருட்படுத்தாது ஜக்கியப்படுத்தும் இ.ஏ.எ.கு.வின் உண்ணத மரபுக்கும் இலக்கிய தர்மத்துக்கும் 'மல்லிகை' மூலம் ஜீவா வலிமையூட்டியுள்ளார்.

இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக ஒரு இலக்கிய சஞ்சி கையை தவாங்க வெளியிட்டு, சொல்லொன்ன இடர்ப்பாடு களுக்கு மத்தியிலும் இடைவிடாக வெளிக்கொண்டுவந்த இலக்கிய உலகில் ஒரு வரலாற்றைச் சாதித்த கர்மவீரனாக அவர் தன்னை உயர்த்திக் கொண்டுள்ளார்.

சஞ்சிகை அமைப்பின் புதிய உத்திகள், விஷயத் தெளி வும் கேடுதலும், நிறுவன முகாமைத்துவத் திறன், தரக்காத்திரம் ஆகிய நலீன சஞ்சிகை நடப்பங்கள் உரிய பிராக்ஞன் யுடன் கையாளப்படாக பலவீனங்களுக்கு மத்தியிலும் தன்னேரில்லா அர்ப்பணிப்பை, அயராத உழைப்பை, நேர் நிகாற்ற சங்கவ்பத்தைத் தனது பலமாகக் கொண்டு ஜீவா 'மல்லிகை'யை ஒரு வேள்ளியாக — சக்திய சோதனையாக நடத்திவருவது ஒரு புன்னீய கைங்கரியம்தான்.

'தனிமரம் தோப்பாகாது' என்ற சக்தியத்தை அடிக்கடி வலியுறுத்தும் ஜீவா தனிமனிக உழைப்பை, ஊக்கத்தை 'மல்லிகை'யின் பசுளையாக, தனது சாதனைகளின் அடிச் சரடாகக் கொண்டு வெற்றிகண்டு வருவதை கூட்டுத்துவம் தனிமனிக முயற்சியுடன் ஒத்திசைவாக இணக்கப்படும் புதிய சிந்தனையின் மெய்த் தோற்றமாகக் கொள்ளலாம் எனத் தோன்றுகிறது. எனினும் இந்த சாதனைகளுக்கு சாஸ்வதத்துவம் வழங்கக் கூட்டு முயற்சியும் நிறுவன ஸ்கிரப்பாடும் அவசியம் என்ற உண்மையை உதாசினப் படுத்த முடியாது.

இலக்கியத்தை சமூக தர்மத்திற்கான போராட்டத்தின் ஒரு போர்க் கருவியாக எல்லா எழுத்தாளர்களையும் போலவே ஜீவாவும் கருதிய போதிலும், கையாண்ட போதிலும் இலக்கியத்தைப் பவித்திரமாக நேசிக்கும் ஒரு இலக்கிய நெஞ்சம் அவருக்கு இருக்கிறது. இது அணத்து எழுத்தாளர்களுக்கும்

ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும் என்பதுடன், இலக்கியம் பற்றிய சமூகப் போராளிகளின் ஒரு புதிய பாரிவையின் — அனுசூ முறையின் நவவெளிப்பாடுமாகும்.

ஜீவாவின் இலக்கியப் பணிகள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது சமகால இலக்கியத்தில், சிந்தனைப் போக்கில் அவை ஏற்படுத்திய, ஏற்படுத்திவரும் தாக்கங்கள் பற்றிய தனித்தனி ஆய்வுகளை நடத்துவது கவாரஸ்யமாகவும், பயன்பாடுள்ள தாகவும், ஒரு இலக்கியத் தேவையாகவும் இருக்கும்,

மானுடத்தை அதன் எல்லாப் பெறுமதிகளுடனும் விழுமியங்களுடனும் நெஞ்சார நேசிக்கும் ஜீவா அதே சமயம் சில மானுடப் பலவீனங்களைக் கடந்தவருமால். எனினும் காலமுதிர்வோடு, ஆத்மப் பக்குவத்தோடு இந்த ஆவேசங்கள் அவசரங்கள் இசூபிசகான் சச்சரவுகள், தன்னிலைப் புலப் பாடுகள் அகன்று அமைகியும், நிதானிப்பும், சிர்ச்சலனமும் ஆத்மா முழுவதும் வியாபித்துச் செல்வது மேலும் முழுமையையும் மேலும் கண்தியையும் வழங்கும்.

‘என்னை உருவாக்கியது, நெறிப்படுத்தியது நான் சார்ந்து நிற்கும் சித்தாந்தமும் இலக்கிய இயக்கமான இ.மு. எ.ச.வும்தான்’ என்று நண்பர் ஜீவா தனது ஆத்மாவின் அடிநிலையிலிருந்து அடிக்கடி கூறும் மெய்வாக்கு வளர்ந்தோங்கும் எழுத்தாளர்களின் புதிய தலைமுறைக்கு. ஜீவாவால் உரும் ஊட்டமும் அளித்து போடுக்கப்படும் தலைமுறைக்கு ஒரு சத்திய தரிசனமாகும்,

ஜீவா அற்புகமான மனிதர். சத்தமான ஒரு ஆத்மா. மெய்யான ஒரு இலக்கிய நெஞ்சம். மனிதனுக்காக, இலக்கியத்திற்காக ஓயாது துடிக்கும் அவரது இதயம் பல்லாண்டு பல்லாண்டுகளாகத் தனது இயக்கத்தை நிறுத்தாது. மாணிதத்தின் வெற்றிக்காகச் சதா துடித்துக் கொண்டேயிருக்கட்டும். அந்த உங்னமும் குழுமையும் கொண்ட ஜீவ மூச்சுபுதுப்புது இலக்கியங்களை, இலக்கிய சாதனைகளை புஷ்பிக்கட்டும்.

தொழிலாள வர்க்க இலக்கியத்தின் மீகாமன்

— சி. வண்ணியகுலம்

20-ம் நூற்றுண்டின், பின் அரை நூற்றுண்டு காலத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே டொமினிக் ஜீவாலினதும் மல் விகையினதும் தோற்றப்படும் வளர்ச்சியும், விகந்து போற் றப்பாடுவதற்குரியவை. தமிழிலக்கிய வரலாற்றிலே ஜீவாவி னதும் மல்விகையினதும் பங்களிப்பு ஒரு நாணையத்தின் இருபக்கக்களைப் போன்றது; ஒன்றிலிருந்து ஒன்று பிரிந்து நிற்க முடியாதது; ஒன்றன் வளர்ச்சியிலே மற்றது சார்ந்து நிற்பது.

சமத்திற்கெனத் தனித்துவமான இலக்கியப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கி அகணைப் பேணிப் பாதுகாத்து வளம் பெறச் செய்வகிலே மல்விகையினாடாக ஜீவா அசா மயற்கியடன் செயலாற்றி வருகின்ற என்றாக புகிட்டுக் கூத்தன்று. இந்த அரிய மயற்கி கனிமானிக் சொற்றிறங்குக் கூப்பாற் பட்டகேயெனினும் காரியிலக்கிய உள்ளில் அவர்க்குக் கிடைக்கும் அமோக வரவேற்பு, ஒத்துழைப்புக் காரணமாகவே அது தொடர மயகிறது. சமத்தின் தொழிலாள வர்க்கத் தின் சுரலாக விலித்துவரும் மல்விகையின் சாதனைகளைத் தமிழிலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியில் வைத்து ஆராயும் போதே துவியமாக விளக்கமுறும்.

தமிழிலக்கிய வரலாற்றை அராயவும் எழுதவும் முனைந்து பல்வேறு ஆய்வாளர்களும், இக்காலத்தில் எமது கைகளுக்கு எட்டும் இலக்கியங்களை மட்டுமே அகாமாநக்கொள்கின்றனர். தற்போது எமது கைக்குக் கிட்டும் இலக்கியங்கள் மட்டுமே சமதாயத்தில் தோற்றும் பெற்றவையான்ற வினா இங்கு தவிர்க்கவியலாது எழுகின்றது. இந்த வினாவுக்குக் கிடைக்கும் இரண்டுவிதமான விடைகளுக்குமே

எமது இலக்கிய வரலாற்றை மறுபரிசீலனை செய்யத் தூண்டு பவையாக அமைந்துள்ளும். ஆமேன்ற பகிலில், சங்ககாலத்து விருந்தே எமது இலக்கியங்கள் நிலமானிய சமூக அமைப்பை அடிச்சரடாகக் கொண்டு விட்டன என்ற பெரிவு தொக்கி நிற்கும். இக்காலத்து மறுக்கப்படின் அது எல்லையர்ற ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு எம்மை இட்டுச் சென்றுவிடும். இவை மட்டுமே கோற்றம்பெற்ற இலக்கியங்கள் அன்று எனின், ஏனைய இலக்கியங்கள் யாவை? அவை என் உயிர்வாழில்லை? அவற்றாக்கு நேர்ந்த கதி யாது போன்ற விளக்கள் விரியும்; இவையே கழிநிலக்கிய வரலாற்றில் இன்று மேற்கிளர்த்தப்படவேண்டிய வினாக்களுமாகும்.

நிலமானிய சமூக அமைப்பின் தவிர்க்கலீயலாத ஒரு வர்க்க நிறுவனமாகப் பண்ணை அடிமைமுறை அமைந்து விடுகிறது. எங்கு சைகங்கர்க்குக் கிடைப்பவை அரசு நிறுவனங்களின் அபிலாசைகளைப் பலப்படுத்தும் இலக்கியங்களே. அவை அடிமை நிறுவனங்களின் போராட்டங்களையும் புனர்மையான வாழ்வியலின் யதார்க்தங்களையும் புலப்படுத்துவனவன்று. நிலமானிய சமூக அமைப்பில், அச்சமூக அமைப்பை உடைத்துக்கொண்டு மேற்கிளப்பும் இன்னொரு சமூகமும். அகற்குச் சார்பான இலக்கியக் கோற்றப்பாடும் தவிர்க்க யிலாதவை. ஆதிக்கம் வாய்ந்த அரசு நிறுவனங்களுக்கெதிரான சம்கழும் அதன் இலக்கியங்களும் அக்காலக்கில் கொடுராமாக அடக்கி ஏடுக்கப்பட்டன; அவ்வகை இலக்கியங்கள் ஏடுகளில்கூட இடம்பெற முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைகளில்லையின. வெக்கியத்தைப் படைப்பவனே அடிமையாக நிலக்துடன் பினி ப்புண்டு உழவும்போது அவன் சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும்கூட அடக்கப்பட்டு விடுகின்றன:

இந்தப் பண்ணை அடிமைகளின் இலக்கியங்கள் வயல் வெளிகளிலும், ஏண்டியோடும் காட்டுப் பிரகேசங்களிலும் இதர தொழில் நிலையங்களிலும் காற்றேநு காற்றாகக் கலந்து விட்டன. ஏட்டிலெழுகாத வரய்மொழி இலக்கியங்களாகி விட்டன. வரய்மொழியாகவே வழங்கி வந்த ‘கண்ணகியின் கதையைக் காணியமாக்கும்படி, சேரன் செங்குட்டுவன் பணிக்க, தமிழ் இளங்கோவடிகள் சிலப்பதிகாரத்தைப் பாடியது’ போல, இந்தப் பண்ணை அடிமைகளின் வாழ்க்கையை

இலக்கியமாக்கும்படி எந்த அரசனும் பணிக்கவில்கீ, ஏந்தப் புலவனும் பாடவுமில்லை. அவ்வாறன்றித் தற்செயலாக வேனும் ஏட்டில் இடம்பெற்றுவிட்ட இப்பண்ணை அடிமை களின் இலக்கியங்கள் பிற்காலத்திலே ‘அகநானூறு, புறநானூறு’ போன்ற தொகை நூல் கணித தொகுப்பித்த, அரச நிறுவனங்களாலும், அறிஞர்களாலும் தூக்கியெறியப் பட்டன. அவர்களின் வர்க்க நலன் காப்பவையே இலக்கிய அந்தஸ்தைப் பெற்றன.

ஜீவாயினதும், மல்லிகையினதும் இலக்கியப் பங்களிப் புப்பற்றி ஆராயும்போது, இந்தப் பட்டறிவினையும் மனங்கொள்ளல் அவசியமாகிறது. சங்க காலத்திலிருந்து, பாட்டாளி வர்க்க நலன்பேணும் ஒரு சமூக நிறுவனம் இல்லாமையே அவ்வர்க்க இலக்கியம் முனைப்புடன் திகழு முடியாது போனமைக்கும், பேணப்படாது அழிக்கப்பட்டமைக்கும் காரணமாகிறது. ஏட்டறிவும் எழுத்தறிவும் இன்மை, இந்த ‘ஒதுக்கு’ மனப்பான்மைக்கு மேலும் சாதகமாகி விட்டது. இந்தநிலை 20-ம் நூற்றுண்டின் நடுப்பகுதிவரை நீடித்தேவே வந்துள்ளது. இக்காலம் பகுதிவரை பாட்டாளிவர்க்க இலக்கியங்கள் திரைமறைவு இலக்கியங்களாகவே திகழுவேண்டி நேர்ந்தது.

ஆரம்பகாலத்து ஈழத்து நாவல்களும் (1885) சிறுகதைகளும்; அவற்றைப் படைத்தோரின் வதிவிடங் காரணமாக ஈழத்துக்குரியவையன்றிப் பொருள் நோக்கில் அவை எவ்வகையிலும் ஈழத்தால் உரிமை கோரப்பட முடியாதவை. ஈழத்தின் மன்வாசனையை மணம் பெறச் செய்யவேண்டுமென்ற நோக்கில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஈழப்பிக்காரி, மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் எழுதியோரும், இந்திய மண்ணில் மலர்ந்த கலைமகளையும், ஆனந்த விகடங்களையும் இலக்கியப் பத்திரிகைகளாகக் கொண்டுவிட்டனர். ‘கலைமகளையும், ஆனந்த விகடங்களையும் இலட்சியப் பத்திரிகைகளாக வைத்துக்கொண்டு எழுதிய தன்மையைக் கவனிக்க முடிகிறது. யதார்த்த இலக்கியகாரரின் பொருளாகிவிட்ட பசி, முதலாளி, தொழிலாளிப் போராட்டங்கள் சூசகமாகவே கையாளப்பட்டன. பிரசாரத்தின் வேகம் கலைக்குள் மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றது. என ஈழத்து முன்னேடி எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் பற்றி கணக் கெந்திநாதன் குறிப்பிடுவது கவனத்துக்குரியது.

இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தொற்றத் துடன் இந்த நிலையில் மாற்றங்கள் நிகழ்வதை அவதானிக் கலாம். வர்க்க அடிப்படையில் அல்லது உற்பத்திக்கும் சமூ தாய உறவுகளுக்கும் இடையேயான தொடர்புகளின் அடிப்படையில் சமூகப் பிரச்சனைகள் அனுகப்படவேண்டியதன் அவசியம் இச்சங்கத்துடன் இணைந்த எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களில் துலகம் பெறுவதை அவதானிக்கலாம் இந்த மாற்றத்திற்கு யார் காரணமென்பது பிரச்சனையன்று. இந்த மாற்றத்தின் தூண்டு விசையாக டொமினிக் ஜீவா திகழ்ந்தாரெனபதே முக்கியமானது.. 1961-ல் டொமினிக் ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுகதைத் தொகுதிக் குச்-சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தமை அதகாலப் பின்னணியில் வைத்து நோக்குகையில், ஒரு பெரும சாதனையாகவும் இலக்கிய ஒட்டத்துல்லார் திருப்பு முனையாகவும் கொள்ளப்படவேண்டும். அது ஜீவாவுக்குக் கிடைத்த கொரவும் மட்டுமன்று, தொழிலாள வர்க்கத்தினரின் இலக்கியப் பிரவேசந்துக்குக் கிடைத்த வெற்றிச் சமிக்கையாகவே கொள்ளப்படவேண்டும். இந்தக் காலப்பகுதியிலேயே இளங்கீரன், செ. கணேசலிங்கன், என். கே. ராகுநாதன், நீர்வை பொன்னையன், அகஸ்தியர், அ. ந. கந்தசாமி, கே. டானியல் போன்றேரும் தொழிலாள வர்க்க சார்புடைய இலக்கியங்களைப் படைக்கலாயினர்.

ஆயினுங்கூட இக்கால கட்டத்தில் தொழிலாள வர்க்க இலக்கியப் பிரசர களும் வறுமையடைந்தே கிடந்தது. செ. கணேசலிங்கனின் ‘நல்லவன்’, ‘ஒரே இனம்’, ‘சங்கமம்’, கே. டானியலின் ‘டானியல் கதைகள்’ ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருப்பினும் அவை தொழிலாள வர்க்க இலக்கியத் தொடர்ந்தோச்சியான பேணுகைக்குத் தளமாக அமைந்துவிட முடியவில்லை. அக்காலத்தில் வெளிவந்த ‘சுதந்திரன்’ இனுணர்வு ஆக்கங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க தினகரன், வீரகேசரி ஆகியவை பெரும்பாலும் வர்க்க நோக்கற்ற இலக்கியங்களுக்கே முதலிடம் வழங்கின. எனவே, வீரு கொண்டெழுந்த தொழிலாள வர்க்க இலக்கிய சிறுஷ்டிகளுக்குத் தகுந்த ஒரு வடிகால் தேடிக்கொள்வது இன்றியமையாததாயிற்று.

இந்த நிலையிலேயே 1964-ல் ஜீவா 'மல்லிகையை' ஆரம்பித்தார். இஃது காலத்தின் தேவை கருதிச் செய்யப்பட்ட மிகத் தீர்க்கதறிசனமான ஒரு முயற்சியேயாகும். ஈழத்தில் தொழிலாளி வர்க்க இலக்கியம் படைப்போரின் சங்கமாக 'மல்லிகை' அமைந்தது. தொழிலாளி வர்க்க இலக்கியத்தின் தொடர்ச்சியையும் மாட்சியையும் பேணிப் பாதுகாக்கும் நிறுவனமாகவும் மல்லிகை அமைந்து விட்டது. இன்றும் ஈழத்தின் 'கொடுமூடிக'ளாகத் திகழும் எழுத்தாளர்களும், விமர்சகர்களும், சஞ்சிகை ஆசிரியர்களும் மல்லிகையால் உருவாக்கப்பட்டவர்கள், வளர்க்கப்பட்டவர்கள் என்பதில் சருத்து வேறுபாடிருக்க முடியாது. மல்லிகையென்றாலும் சஞ்சிகை தோன்றுவிடின் வாய்மொழி இலக்கியங்களாகவே தொழிலாளி வர்க்க இலக்கியங்கள் இன்றுவரை விளங்கியிருக்குமோ.

அரசு நிறுவனங்கள் எத்தகைய இலக்கியங்களை வரவேற்கின்றன, பேண முயற்சிக்கின்றன என்பதற்கு அவற்றின் அன்மைக்கால வெளியீட்டு முயற்சிகள் கட்டளைக் கல்லாகின்றன. அ. ந. கந்தசாமி, கே. டானியல், கலிஞர் பகுபதி போன்றுள்ள ஆக்கங்கள் நூலுக்குப் பெறுவதற்கு மல்லிகை போன்ற நிறுவனங்களே கைகொடுக்க வேண்டும். ஏனெனில் அவை இந்தச் சமுதாய அமைப்பையே மாற்றியமைக்கப் புறப்பட்டன. இத்தகைய அரிய கடமைகள் பல ஜீவாவை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றன.

ஜீவா என்ற மனிதன்

— எம். கே. முருகானந்தன்

ஜீவா — ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் தனது தனித் துவத்தை நிலை நிறுத்தியது மாத்திரமின்றி அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்ட — ஒரு நல்ல எழுத்தாளன்.

ஜீவா — ஈழத்தில் ஒரு சஞ்சிகையை, அதுவும் ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையை கடந்த இருபத்திமூன்று வருடங்களாகச் சிறப்பாகத் தொடர்பு அருமல் நடத்திவரும் — ஒரு வெற்றி கரமான சஞ்சிகையின் ஆசிரியர்,

ஜீவா — யாழ் குடாநாட்டின் மிக அசாத்தியமான குழ் நிலை நிலவிய கடந்த ஓன்றரை வருட காலத்திற்குள்; ஐந்து சிறந்த இலக்கிய நூல்களை ‘மஸ்விகைப் பந்தல்’ அமைப்பி ஒரடே வெளியிட்ட — ஒரு துணிகரமான நூல் வெளியீட்டாளன்.

ஜீவா — மகோண்னதமானது என்று தான் நம்பிய உலக ளாவிய அரசியல் கோட்பாட்டை மனதார ஏற்றுக்கொண்டு ஆரம்பம் முதல் இன்றுவரை அதனேடு ஜக்கியப்பட்டுக் கொண்ட — ஒரு தடம்புரளாத அரசியல்வாதி.

ஜீவா — ஆக்ரோஷ உணர்வுடனும், உரத்த கருவுடனும், ஆனால் தெளிவான வார்த்தைகளில் உரையாற்றி, முழுக் கூட்டத்தையுமே தன்னேடு உணர்வு பூர்வமாக ஓன்றச் செய்யும் — ஒரு சிறந்த மேடைப் பேச்சாளன்.

ஜீவா — சமூகத்தின் கேவலமானதும், நியாயப்படுத்த முடியாததும் ஆனால் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் ஆழமாகப் புரையோடிப் போய்வன் சமூக ஒடுக்கு முறைகளுக்கு எதிராக்க குரல் எழுப்பியதுடன் மாத்திரமின்றி, அதற்காக முன்னின்று போராடிய — சத்திய ஆவேசம் கொண்ட போராளி.

— என்று பலரும் ஜீவாஸவப் பல கோணங்களிலிருந்து பார்த்து ரசிக்கலாம், பெருமைப்படலாம், அதிசயிக்கலாம், பாராட்டலாம்: ஏன் நானும்தான் ஆனால் இந்தப் பெருமை களுக்கும், அசாத்தியத் திறமைகளுக்கும், மூலகாரணமான மனிதன்—அந்த மனித நேயம் கொண்ட இனியவன்—நய மான குண இயல்புகளும், மென்மையான மனமும், பண் பட்ட உள்ளமும், மற்றவர்கள் பிரச்சனைகளைத் தானுகவே விளங்கிக் கொள்ளும் புரிந்துணர்வு கொண்ட மனிதன்—அந்த மனிதன்தான் என்னை மலைக்க வைக்கிறோன்.

ஜீவா என்ற மனிதனைப்பற்றிப் பேசுவதற்குப் போதிய தகுதியில்லை என்பது உண்மைதான். ஏனென்றால் ஜீவாவுடன் இலக்கியத் தொடர்பு மாத்திரமன்றி, நெருக்கமான நட்புறவையும் கடந்த 20—30 வருடங்களாகக் கொண்ட பலர் இருக்கும்போது, அவருடன் 5—6 வருடங்களே நேரடித் தொடர்பும், நட்பும் கொண்ட என்னால் எதைப் பெரிதாகச் சொல்ல முடியும். ஆயினும் இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள்ளேயே ஜீவாவின் நேச உணர்வு என்னைப் பல முறை அதிசயிக்க வைத்திருக்கிறது.

இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குப் போகிற பலருக்கும் பரிச்சயமான ஒரு விஷயம் பேச்சாளர்கள் தாங்கள் ஆயத்தப்படுத் திக்கொண்டு வந்தவை யாவற்றையும் பேசி முடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள். நேரம் என்ன என்பது பற்றியோ, இன்னமும் எத்தனைபேர் பேச இருக்கிறார்கள் என்பது பற்றியோ அவர்கள் யோசித்துப் பார்ப்பதில்லை. ஆனால் பார்வையாளர்களுக்குப் பல கவலைகள், ‘இந்தப் ‘போர்’ அடிக்கும் பேச்சு எப்போ முடியும்’ எனச் சிலர் எண்ணுவார்கள்.

‘கடைசி பஸ்ஸாக்கு நேரமாகிறதே, அதைத் தவற விட்டால் வீடு போய்ச் சேர்வது எப்படி?’ என்ற கவலை மற்ற வர்களுக்கு.

வடமராட்சிப் பகுதியில் இருந்து வரும் எங்களுக்கோ இரட்டிப்புக் கவலை! வல்லை வெளியில் பூரீலங்கா ஹவியின் வருகைக்கும், தொண்டமனுறிவிருந்து ஏவப்படும் ஷல்லுக்கும் தப்பி இருஞ்சுமுன் எப்படி வீடு போய்ச் சேர்வது என்ற கவலை.

இதையெல்லாம் யார் புரிந்து கொள்கிறார்களோ, இல்லையோ, ஜீவா நிச்சயம் புரிந்துகொள்வார், கூட்டத்தை நேரத்திற்கு முடித்து வைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை எடுப்பார். இதற்காகவே பல சந்தர்ப்பங்களில் தனது உரையை மிகமிகச் சுருக்கமாக முடித்து விடுவார். தூர இடங்களில் இருந்து வரும் எம் போன்றவர்களை எல்லாம் ‘பிரச்சனைக்கு முன்னர் நேரத்தோடு வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடுங்கள்’ என்று அன்பாக, ஆனால் கண்டிப்பாகப் பிடித்து அனுப்பி விடுவார்.

இவ்வளவு வேலைகளுக்கு இடையில் இவரால் எப்படி ஒவ்வொருவரது பிரச்சினைகளையும் புரிந்துகொண்டு, மனி தாபிமானத்தோடு, ஆதரவாக நடந்துகொள்ள முடிகிறது என்று நான் யோசிப்பதுண்டு. காரணம் — அவர் எவ்வளவு பிரபல யம் அடைந்தபோதும் மக்களைவிட்டு விலகவில்லை என்பதுதான்.

ஜீவாவின் வார்த்தையிலேயே சொல்வதானால் ‘மக்களுடன் அவர்களுள் ஒருவனுக்கவே கலந்து பழகுகிறேன். அவர்களின் போராட்டங்களை, வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளை எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது’ என்பதுதான்.

ஜீவா என்ற அந்த இனிய மனிதன், தற்பெருமை பார்ப்பதில்லை. தான் செய்யும் வேலைகள் தனது அந்தஸ் திற்கு உகந்ததா என்று கவனிப்பதில்லை.. தெரிந்தவர்களையும், நண்பர்களையும் உபசரிக்கத் தயங்குவதில்லை.

சென்ற வருடம் ‘இனப் பிரச்சனையில் இலங்கை முற் போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் நிலைப்பாடு’ பற்றிய மாநாடு நடந்தது அல்லவா? அந்தக் கூட்டத்தில் அவர் ஒரு முக்கியமித்தர். மேடையில் அமர்ந்திருக்க வேண்டியவர். அலை அவர் அப்படித் தன்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொள்ள வில்லை. ஒரு சாதாரண ஊழியன்போல், வந்தவர்களை வர வேற்பதும், இருக்கைகளில் அமர்த்துவதும் போன்ற பற்பல வேலைகளைச் சுழன்று சுழன்று செய்தார்.

கூட்டத்திற்கு வந்தவர்களுக்குத் தானே தனது கையால் கூரிப்பானங்களையும், சிற்றுண்டிகளையும், கதிரை, கதிரையாகச் சென்று மென்முறுவலுடன் அன்புடன் கொடுத்தார்.

இதைப் பார்த்துப் பலரும் அதிசயித்துக் கணத்தார்கள். ஆனால் எனக்குத் தெரியும் இதுதான் உண்மையான ஜீவா என்று;

ஜீவா தனது நன்பர்களை ஆத்மார்த்தமாக நேசிப்பவர். அவர்களுடன் இலக்கிய ரீதியில் மாத்திரமின்றி, அவர்களுடைய சொந்த வாழ்க்கையின் இன்பதுன்பங்களிலும் மன சாரப் பங்கு கொள்பவர். ‘விபெரேஷன் ஓப்பரேஷன்’ போது வடமராட்சிப் பகுதி மக்கள் பட்ட இன்னல்களும் பல நாட்களாக அவர்கள் மற்றைய பகுதிகளோடு எதுவித தொடர்பும் இல்லாமல் தனிமைப்படுத்தப்பட்டதும் எல்லோரும் அறிந்ததே.

ஆயினும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, மிக விரைவிலேயே நன்பர்கள் மூலம் என்னுடன் தொடர்பு கொண்டார். அப்பொழுது அவர் என்னையும் எனது குடும்பத்தையும் பற்றி மாத்திரம் விசாரிக்கவில்லை, இப்பகுதியில் உள்ள இலக்கிய நன்பர்கள் அனைவரைப் பற்றியுமே விசாரித்திருந்தார்.

உடலாலும், மனத்தாலும் சோர்வற்று, விரக்தியில் இருந்த எங்களுக்கு அந்த உளப்பூர்வமான, மனிதாபிமான விசாரிப்பு, புத்துணர்ச்சியையும், நம்பிக்கையையும் கொடுத்தது. எம்மைப் பற்றியும் விசாரிக்க ஒரு ஜீவன் இருக்கிறதே என்ற எண்ணம், எமது இழப்புக்களை எல்லாம் மறக்க வைத்து, வாழ்க்கையில் புதிய சவால்களைத் துணிவுடன் எதிர்கொள்ளும் திடமனத்தைக் கொடுத்தது.

பின் நான் தமிழ்நாடு சென்றுவிட்டேன். நான் நாடு திரும்பவும், ஜீவா ‘மாஸ்கோ’ பறப்படவும் சரியாக இருந்தது. அவரைச் சந்திக்க முடியவில்லை. நான் நாடு திரும்பி விட்டதை எப்படியோ அறிந்துவிட்ட ஜீவா 10,000 மைல் களுக்கு அப்பால், ‘யால்டா’விலிருந்து, நான் நாடு திரும்பி விட்டதற்காக மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்:

இவ்வளவு தூரத்திற்கு அப்பால் இருந்து, அதுவும் நெருக்கமாக அமைக்கப்பாட்ட பிரயாண ஒழுங்குகளுக்கும், அடுத்தடுத்து ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளுக்கும் நடுவே, என்னை நினைக்கவும், அதுவுமல்லாமல் கடிதம் எழுதவும் இந்த மனிதனுக்கு எப்படி முடிந்தது என்று என்ன எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அந்த நல்ல உள்ளத்தின் அன்பு என்னைப் புல்லரிக்க வைத்தது.

ஜீவாவின் தமிழ் நாட்டுப் பயணங்கள் வெறும் இலக்கியப் பயணங்களாக மட்டும் இருப்பதில்லை. நண்பர்களுக்கு உதவுவதற்கு இப்பயணங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்வார். அவருடன் அவரது நண்பர்கள் சிலரின் கையெழுத்துப் பிரதிகளும் பயணமாகும். தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்து நண்பர்களின் படைப்புகளைத் தமிழ் நாட்டின் பிரபல வெளியீட்டாளர்கள் மூலம் வெளியிட்டு வைப்பார். இதனால் அந்த நண்பர்களின் கைப்பணம் கிணற்றில் போட்ட கல்லாக முடக்குவதைத் தவிர்ப்பதோடு, அந்த நூல்கள் தமிழ் நாட்டில் வெளியான ‘பெருமை’யையும் அவர்களுக்குப் பெற்றுத் தருவார்.

ஜீவாவின் இந்த இனிய குணநலன்கள்தான் அவனரமற்றைய எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வேறு படுத்திக் காட்டுகிறது அவாால் நண்பர்களை ஆத்மாத்தமர்க அன்பு செலுத்தவும் எல்லா மனிதர்களையும் மனிதனாக நேசிக்கவும், ஏன் எதிர்ணியினரையும், பகைவர்களையும் கூட உள்ளன் போடு நேசிக்கவும் முடிகிறது.

இதனால்தான் போலும் பேராசிரியர் சு வித்தியானந்தன் அவர்கள் ‘மனித நேயம் நிறைந்த இலக்கிய நெஞ்சம் என்று ஜீவா அவர்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்’ என்று சொல்ல வைத்தது.

பேஞ வைத்திருக்கும் போராளி.

— சாரஸ் நாடன்

‘இலக்கியச் சஞ்சிகை என்பது வெறுமனே படித்து ஏறிந்து விடும் சஞ்சிகை அல்ல. எதிர்கால இலக்கியத் தேவைக்காக இன்றே வழிசமைக்கும் இதழ்.’

நாறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னாலும் இதன் பெருமை பேசப்பட வேண்டும் என்ற திடசங்கல்பத்தில் —

சிலுவை சுமக்கும் பாரிய திருப்பணியாக தான் கருதும் இலக்கிய வெளியீட்டு முயற்சிகளில் —

ஈடுபடுவதற்கு முன்னரேயே படைப்பிலக்கியத் துறையில் இவரது சிறுக்கைத்தொகுதி சாகித்திய மண்டலப் பரிசை வென்றிருந்தது. இக்கெளரவத்தை எய்திய முதல் தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியவாதி தானேவாக இருந்தும் —

‘மல்லிகை’ ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது இலக்கியச் சூழ்நிலை ஒத்ததாக இருக்கவில்லை. ஏதாவது சாதிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலே தன்னை இத்துறையில் ஈடுபட வைத்தது என்று ‘தூண்டில்’ வாசகருக்கு இவர் கூறுவது —

‘ஆசைபற்றி அறையலும்ரேன்’ என்று இலக்கியம் படைக்க வந்த கம்பனின் ஆர்வமும் ஓர்மமும் இனைந்த குரலைப்போல் ஒளிக்கிறது.

பாதியில் நின்றுபோன தமிழகத்துப் புகழ்மிக்கச் சிற நேருகளையும், இலங்கையில் ஒளிவிசிய சிற்றேருகளையும் போலன்றி 23 ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்தும் நடத்தப் படும் ஒரு சஞ்சிகையின் ஆசிரியரான இவர் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு மைஸ் கல்லாக கா. சிவத்தம்பியால் கணிப்பிடப்பட்டவர்.

சஞ்சிகை ஆசிரியனுகவும், படைப்பு இலக்கிய கர்த்தா வாகவும் தனது பணியைத் தொடர்ந்து வரும் இவர் 'நான் பேனே வைத்திருக்கும் போராளி' என்று கூறுவதில் பெரு மிதம் கொள்பவர்.

இன்றும் தெருத் தெருவாகச் சஞ்சிகையை இன்னும் கமந்து விற்பதில் பெருமை கொள்ளும் தனது உழைப்பு எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் ஒரு சஞ்சிகை ஆசிரியனுக்குப் பசனையாக அமையும் என்ற இவரது நம்பிக்கை கம்பீரம் நிறைந்த எதிர்பார்ப்பு ஆகும்.

அழிவுக்கு மத்தியில்தான் ஆக்கம் பிறக்க முடியும்.

இன்றைய இக்கட்டான் இருள் சூழ்ந்த காலகட்டத்தில் மக்களின் நம்பிக்கையை வளர்த்தெடுக்கும் பெரும்பணி எழுத்தாளினுடையதே.

எனவே —

தங்களின்

அறிவை விசாலப்படுத்தவும் — அநுபவங்களைச்] செழு மைப்படுத்தவும் — பார்வையை நவீனப்படுத்தவும் ... தமது சமகாலத்து இலக்கிய கர்த்தாக்களை வேண்டி நிற்கிறோர்.

இதழ்களின் முகப்பில் இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் — கொள்கை வீரர்களையும் — மனித நேயர்களையும் பிரகரித்து கெளரவிக்கும் 'தாமரை' வழிநின்று தமது இதழில் பாராட்டுக்குரியவர்களைக் கெளரவித்து வெளி உலகத்தின் கவனிப்புக்கு உள்ளாக்கியவர்.

வர்க்கப் பார்வையோடு இலங்கையின் இலக்கியக் குரலைத் தமிழகத்தில் அமுத்தமராக ஓலித்த இவர் 'சரஸ்வதி' காலத்திலேயே சிறந்த எழுத்தாளராகத் தமிழகத்தில் ஏற்றுக் கெளரவிக்கப்பட்டவர். பிரயாணங்செய்து புதிய இடங்களையும் காட்சிகளையும் காண்பதில் அவருக்குச் சலிப்பில்லை. மனிதர்கள் — மனிதர்கள் என்று பார்க்கவும், பேசவும் துடித்து தாம் போகுமிடமெங்கும் பிணைப்பை ஏற்படுத்துவதில் அவருக்கு மிகுந்த ஈடுபாடு.

அறுபதுக்குப்பீரகு ஏற்பட்ட மலர்ச்சியின்போது தனது பூரண பங்களிப்பைச் செலுத்தவேண்டி மலைநாட்டுக்கு நேரில் சென்று இலக்கிய கர்த்தாக்களைச் சந்தித்து வர்க்க இலக்கியம் வளர்த்தெடுப்பதற்கு வழிவகைகள் கண்டவர். இவங்கையில் இலக்கியம் வளர்வதும் — நவிவதும் தேசியப் பத்திரிகைகளால் தாம் என்றிருந்த நிலைமையில் — அப்பத் திரிகைகளின் தரத்தை உயர்த்தி இலக்கியக் குரலை ஒங்கி ஒவிக்கச்செய்யும் அசாத்திய வேலையை அயராது செய்வதில் முன்னால் நிற்கும் இவருக்கு—தனி வாழ்க்கை என்ற ஒன்று இருப்பதாகக் காணேம்.

எழுத்து, இலக்கியம், இயக்கம் என்று ஒன்றூய் இணந்து செயல்படும் இவரது குரல் — ஈழத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல் என்று கருதப்படுவது — விரும்பினாலும் விரும்பா விட்டாலும் தவிர்க்க முடியாத வளர்ச்சியாகும்.

தாய் மொழியைச் செழுமைப்படுத்த உதவுவதற்கன்றி ஒரு படைப்பாளிக்குத் தெரிந்த வேற்றுமொழி அப்படைப் பாளியின் மொழிப் புலமையை வெறுமனே பிரகடனப் படுத்துவதாக மட்டும் அமையக்கூடாது என்று எழுபது களிலேயே சாட்டிநின்ற டொமினிக் ஜீவா தனது 3 -வது வயதில் (1964) மல்லிகையை ஆரம்பித்து — நின்று, நிதானித்து வளர்ந்து — சஞ்சிகையை வளர்த்து நம்மில் இலக்கிய மாமணியாய் மினிர்ந்து நிற்கிறார்.

அவரது வாழ்வும் — வளமும்

படைப்பும் — பங்களிப்பும்

இலக்கியப் போராளியாக அவரை இனம் காட்டத் தவறவில்லை.

ஜீவாவும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாறும்

— செங்கை ஆழியான்

டொமினிக் ஜீவாவிற்கு வயது அறுபது; ஈழத்துச் சிறு கதைத் துறைக்கும் வயது அறுபதுதான். யாழிப்பாணத்து ஏழைத் தொழிலாளர்க் குடும்பத்தில் 27-06-1927-இல் ஜீவா பிறந்தபொழுது, ஈழத்துச் சிறுகதைத் துறையின் மூல மூவர் எனக் கொள்ளப்படும் சி. வைத்திலிங்கம், சம்பந்தர், இலங்கையர்கோன் என்போர் சிறுகதை பற்றிச் சிந்திக்கவும் எழுதவும் ஆரம்பித்தனர்.

ஜீவாவிற்கு மூன்று வயது நடக்கும்போது, தமிழில் சிறுகதைத் துறைக்கு இலக்கிய அந்தஸ்தை ஏற்படுத்தத் தமிழ் நாட்டில் ‘மணிக்கொடி எழுத்தாளர்கள்’ அயராது முயன்று போராடினார். ’1931-ம் ஆண்டு தொடக்கம் சிறு கதை ஈழத்தில் உருவப் பிரக்ஞஞ்சுடன் எழுதப்படலாயிற்று; இந்த உருவப் பிரக்ஞஞ்சானது ஆங்கிலக் கல்வியினாலும், தென்னிந்திய இலக்கியச் செல்வாக்குகளினாலும் அமையலாயின’. (கா. சிவத்தம்பி — 1967) தென்னிந்திய இலக்கிய செல்வாக்கின் பிடியினின்றும் ஈழத்துச் சிறுகதைத்துறை விலகாத காலகட்டத்தில், 1946-ஆம் ஆண்டில், முதன் முதல் டொமினிக் ஜீவா எழுதத் தொடங்கினார். அன்றி விருந்து இன்று வரை சுமார் 80 சிறுகதைகளை எழுதி; ஈழத்து இலக்கியத் துறைக்குத் தன் பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறார்.

புதுதெழுச்சிக் காலம்

�ழத்து நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு திருப்பு முனையாக அல்லது புதுதெழுச்சிக் காலமாகக் கருதப்படும் 1956-ஆம் ஆண்டில் சுதந்திரன் பத்திரிகை நடாத்திய சிறு

கதைப் போட்டியில் டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக்கை முதற் பரிசைப் பெற்றுக்கொண்டது. '1956-ல் ஏற்பட்ட சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைகளால் இலங்கைத் தமிழர் டையே தேசிய உணர்ச்சி பிறந்ததுடன், வர்க்கப் போராட்டங்களும் சுதந்திரத்திற்குப்பின் மக்களிடையே பெரிய தொகு சிந்தனை மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தவே, இலக்கிய மூம் அவ்வழியே திசை திரும்பியது. நாட்டின் பிரச்சினைகளை இலக்கியங்கள் முன்னிறுத்த வேண்டும் என்ற துடிப்பில் தேசிய இலக்கியக் கொள்கை திலிரமடைந்தது. இப்பின்னையை நன்கணர்ந்தவரான க. கைலாசபதி 1957-ல் தினகரன் ஆசிரியராக விளங்கியபோது இவ்வெழுச்சியைத் தொண்டிவளர்த்தார். புதியதொரு எழுத்தாள பரம்பரையை மூம் தோற்றுவித்தார்: 'இக்காலகட்டத்தில் எஸ். பொன் னுத்துரை, கே. டானியல், செ. கணேசவிங்கன், என். கே. ராகுநாதன், காவலூர் ராசதுரை, டொமினிக் ஜீவா போன்ற வர்கள் தரமான சிறு கதைகளைப் படைத்தனர்'. (செம்பியன் செல்வன் — 1973)

1960-ஆம் ஆண்டு, ஈழக்கு இலக்கியக்கைத் தொறுத் தளவிலும், டொமினிக் ஜீவாவைப் பொறுத்தளவிலும் முக்கியமான ஓராண்டாகும். (1960 தொடக்கம் பல்கலைக் கழகங்களில் உயர்கல்வி, தாய்மொழி மூலம் போதிக்கப் படலாயிர்று. சிறப்பாகக் கலைத்துறைப் பாடங்கள் தமிழிலும் சிங்களத்திலும் கற்றிச்கப்படவே, பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் பலர், பிறப்பாமிச் சிறுக்கைகளையும், அவர்கள் ஆய்வுகளையும் படித்துக்கொட்டுவதை காநம் எழக அராம்பிக்கனர்: மலையாளம், நூழிய, வங்காள நவீன எழக்குக்களுடன். தமிழகச் சிற்கில நவீனத்துப் போக்குகளும் இவர்களுக்கு ஊக்கியாக அமைந்கள். இவர்களில் செ. யோகநாகன், செ. கிருகாமநாகன் செம்பியன் செல்வன், செங்கை அழிரான், காருவன், கர்க்கை, மு. பொன்னம் பலம் போன்றோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள்'. (க. கைலாசபதி — 1979), இவர்கள் எழக்'அராம்பித்த அக் காலவேளையில் டொமினிக் ஜீவாவின் 'கண்ணீரம் கண்ணீரம்' என்ற முதலாவது சிறுக்கைக் கொக்கி, 'சரஸ்வதி வெளியிடாக', சரஸ்வதி சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் வ. விஜயபாஸ்கரஞ்சல் வெளியிடப்பட்டு, ஈழத்துச் சிறுக்கைத் துறையைத் தமிழ்

கத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியது: ‘ஸமுத்தின் நவீன தமிழிலக்கியம் தென்னிந்தியத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரதியாக அமையாது, ஸமுத்தின் மண்வாசனையைப் பிரதிபலிப்பதாக இருத்தல் வேண்டும்’. (கா. சிவத்தம்பி — 1975) என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக, டொமினிக் ஜீவாவின் ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ சிறுகதைத் தொகுதி அமைந்தது.

மரபுப் போராட்டம்

1967-ஆம் ஆண்டு ஸமுத்து இலக்கியத்தில் (மரபுப் போராட்டம்) என்ற எரிமலை ஒன்று வெடித்தது. ஸமுத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மிக உச்சமான ஒரு தர்க்கமாக இரு அமைந்தது. இந்த இலக்கிய தர்க்க எரிமலையை உயிர்ப் பித்து கக்கவைத்த நிகழ்விற்கு டொமினிக் ஜீவாவே காரணமாயினர். அவரது சிறுகதைத் தொகுதியான ‘தண்ணீரும் கண்ணீரும்’ அவ்வாண்டின் இலங்கையின் மிகப் பெரிய விருகாயும் பரிசாயும் கருதப்பட்ட சாகித்திய மண்டலப் பரிசீனப் பெற்றது; ஸமுத்தில் முதன் முதல் நவீன புனைக்கதை இலக்கியத்திற்கான சாகித்திய மண்டலப் பரிசீனப் பெற்ற பெருமை ஜீவாவிற்கேயுரியது என்று குறிப் பிடத்தக்க ஸமுத்து இலக்கிய வரலாற்று நிகழ்வு. ஜீவா பெற்ற சாகித்திய மண்டலப் பரிசு. ‘ஸமுத்து மாபுவழி இலக்கிய கர்த்தாக்களை விழித்தெழுச் செய்தது. ஸமுத்தின் தமிழிலக்கியப் பாரம்பரியம் தங்கள் கைகளிலிருந்து பிழிங்கப் படுவதையும், எதிர்காலக்கிலும் தமங்கு முதன்மைத்துவம் பறிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதையும் அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். எனவேதான், ஒன்று சேர்ந்து மாபுப் போராட்ட அணியொன்றை உருவாக்கினர்.’ (சி. வன்னிய குலம் — 1986) ‘சிறுகதைகளும், வசன கலிதையும் இலக்கியமாகா. இன்றைய சிறுகதைப் படைப்பில் இறிசினர் வழக்கே அதிகரித்துவிட்டது. பேசுகத் தமிழக்கு இட்ரளிக்கும் பொதுவட்டங்களாதிகள் தமிழகத் கொலை செய்கிறார்கள், (ஆ. சதாசிவம் — 1963) எனக் குரலிட்டனர். ஜீவாவின் சிறுகதைத் தொகுதிக்குக் கிடைத்த சாகித்திய மண்டல விருது, மக்களை இலக்கில் சென்றடையும் நவீன உரை நடைப் புனைக்கதை இலக்கியத்தை ஆக்க இலக்கியமாக ஸமுத்தில் அங்கீகரிக்க வைத்தது.

மல்லிகை

1964-ஆம் ஆண்டு டொமினிக் ஜீவா 'மல்லிகை' சஞ்சிகையை வெறும் உழைப்பையும், தன்நம்பிக்கையையும் மூலதனமாகக் கொண்டு ஆரம்பித்தார். ஆரம்பித்த சூழ்நிலை முக்கியத்துவம், ஜீவாவின் இலக்கிய வேட்கைக்கும், இலக்கிய நேர்மைக்கும் சான்றுகின்றன. தென்னிந்தியத் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகள் வர்த்தகரீதியாகக் கணக்கற்று இங்கு வந்து குவிந்த காலவேளை அது; அவற்றின் மீது இமக்குமதிக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்பட்டதால் வாசகரின் தேவையை நிறைவெசெய்ய உள்நாட்டில் சஞ்சிகைகள் தோன்றவேண்டியது அவசியமாகியது. முன்னைய இலக்கிய சுரண்டலுக்கு குரல் தந்து வெற்றியீட்டிய ஜீவாவே, பின்னைய தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய 'மல்லிகை' சஞ்சிகையை ஆரம்பிக்க வேண்டியவரான். வெள்ளிவிழா ஆண்டை நோக்கி நடைபயிலும் 'மல்லிகை' ஈழத்து நலீன இலக்கியக் துறைக்கு ஆற்றியுள்ள செழுமையான பங்களிப்பு இலக்கிய வரலாற்றில் குறைவாக மகிப்பிட முடியாதது. முதிரா இளமையின் அனுபவக் குறைவு, தன்னலம், கோட்பாடு ரீதியான வேறுபாடுகளை மனிதனேயைப் பகுமையாகக் கருதுமியல்பு என்றால் நீக்கிய காலகட்ட வாதில் ஜீவா மல்லிகையின் அசிரியாக அமர்ந்தமை உண்மையில், ஈழத்து மக்கள் இலக்கியம் கம்பீரமாகவும் கலையழக்கனும் சமூகப்பயன் நல்குவதாகவும் வீரநடைபோட கடந்த இரு தசாப்தங்களாக உதவியுள்ளன.

ஜீவாவின் சிறுகதைகள்

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள்: 'தண்ணீராக கண்ணீராம்', 'சாலையின் திருப்பும்', 'பாதுகை', 'வாழ்வின் தரி சனங்கள்' என நான்கு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன; இந்த நான்கு கொருகிகளும் ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் நன்மகிப்பையும் வாலேர்பையும் பெற்றன. ஜீவா இலங்கையின் சகல சஞ்சிகைகளிலும் எழுதியள்ளார். ஆரம்பத்து விரக்கு அவரை வளர்க்க, ஈழக்கின் சிரக்க சிறுகதை ஆசிரியர்களில் ஒருவரோன திலைப்பெட்டிய பெருமை, எஸ். பொரன்னுக்குரை, என். கே. ரஷாகாதன், கே. டானியல் முதலான பொதுவட்டமைத் தக்துவார்க்க எழுச்தாளர்களை உருவாக்கிய அதே 'சுதந்திரன்' பத்திரிகைக்கே உரியது.

வீரகேசரி, தினகரன் பத்திரிகைகளில் அதிக சிறுக்கைத்தகளை ஜீவா நிறைவாக எழுதினார். ஜீவாவின் கருத்துக்களையும், எழுத்துக்களையும் செழுமைப்படுத் தஞ் தளம்மைத்துக்கொடுத்தவை தமிழக இலக்கிய ஏடுகளான 'சாந்தி', 'சரஸ்வதி', 'தாமரை' ஆகியவையாகும். இவற்றின் மூலம் தமிழகத்தின் இலக்கிய வாசகர்களிடம் பொமினிக் ஜீவா நன்கு அறிமுகமானார். சிறுக்கை எழுத்தாளர் ஜீவா, மல்லிகை ஜீவாவாக என்று பரிணமித்தாரோ. அன்றே ஈழத்து இலக்கியத்தின் புத்துயர்ச்சி தூண்டப்பட, புனைக்கைத் தீர்க்கிய ஆக்கக் கர்த்தா ஜீவாவின் ஆக்கங்கள் கணிசமானவளவு என்னிக்கையில் சரியக் கொடுக்கின. 'ஈழத்து இலக்கியம்' பற்றிக் கவலைப்படத் தொடங்கிய ஜீவா, தன்னவில் தன் ஆக்கத்திற்கை ஒடுக்கிக்கொண்டவரானார். அதன்பின் 'மல்லிகை'யில் ஆண்டிற்கொரு சிறுக்கையாகவே ஜீவாவின் புனைக்கையைக் காண நேர்ந்தது. 1964-ஆம் ஆண்டின் பின் மல்லிகை ஜீவா வளர்ந்து ஈழத்திலக்கியத்திற்கு நன்னீர் பாய்ச்சிய சம்பவம், சிறுக்கை எழுத்தாளர் பொமினிக் ஜீவாவின் பரிபூரண ஆக்க வெளிப்பாட்டிற்கு அணிகட்டிய தெள்ளாம்.

இலக்கியத் தேடுதல்

மார்க்சிசுச் சித்தாந்தங்களினால் கவரப்பட்ட ஒரு முறொக்கு எழுத்தாளராக பொமினிக் ஜீவா காட்சி தருகிறார், என அவரும் அவர் சார்ந்த இயக்க விமர்சகர்களும் அவரை இனம் காண்கின்றனர். 'கட்டந்தோப்பாள, சக்கிமிக்க, தார்மிக நேர்மையுள்ள இயக்கத்திலும் நீண்டகாலமாக என்னையும் ஒரு கண்ணியமாக இரைக்குப் பினைத்துக் கொண்டு தினசரி வாழ்வில் இயங்கி வருகின்றேன்' என ஓரிடத்தில் ஜீவா தன்னை இலங்காட்டுகிறார். ஜீவாவின் கைத்தகளில் வந்தும் பாத்திரங்களைல்லாம் இன்றும் யாழ்ப் பாணப்பருதியில் உயிரூடன் நடமாடும் 'ஜீவாஞ்களே' (வ. விடுபபாஸ்கான் — 1960) 'அவந்தைய கைத்தகளில் வந்தும் பாத்திரங்கள் இன்றைய மனிகர்கள் நாளைய புதிய சமுதாயத்தின் இன்றைய பிரதிநிதிகள். மாட்டுக்காரன், ஒட்டுக்காள், றிக்சாக்காரன், தபால்காரன், கார்க்காரன், பக்திரிகை நிருபர், துறைமுகத் தொழிலாளி ஆகியோரின் கைத்தகளில் தாம் இவை' (பொமினிக் ஜீவா 1982) மக்கள்

நூடன் மக்களாக மிக நெருங்கி நின்று, தொழிலாளி மக்களின் பிரச்சினைகளை முன்வைத்து அவருடைய கறைகள் கூடுதலாக எழுதப்பட்டன. அவருடைய சிறுகறைகளில் அவரால் வரித்துக்கொள்ளப்பட்ட, மார்க்சிசுச் சிந்தாந்தங்களின் அடியோற்றிய, மனுக்குல விடிவிற்கான கருத்துக்கள் கூடுதலாகத் தொங்கி நின்றாலும், அவை யாவற்றிற்கும் அப்பால் புதியதொரு இலக்கியத் தேடுதல் காணப்படுகிறது, ஜீவா தன்னை மார்க்சிசுச் சித்தாந்தங்களுள் சிறைப்படுத்திக் கொண்டாலும், அவருடைய படைப்புகளில் அத்தத்துவ விசாரங்களுக்கும் அப்பால், காலதேசவர்த்தமானங்களுக்குப் பொருத்தமான கருத்துச் சிதறல்கள் நிறுவிக் காணப்படுகின்றன. ஜீவாவின் அண்மைக்காலக் கறைகள் இலங்கையின் பேரினவாதத்தைப் புரிந்துகொண்ட, தமிழ்த் தேசியவாதத் தைப் புரிந்துகொண்ட, தமிழ்த் தேசியவாதத்தை அரவினைக்கும் கருத்துக்களைக் கொண்டனவாய் உள்ளமை இக் கூற்றை விண்ணப்பத்தும். அண்மைக்காலக் கறைகள் மாத்திரமல்ல, 1964-ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னெழுதிய ‘வெண்புரை’, ‘தீர்க்கத்திரி’, ‘முற்றவெளி’, ‘கரும்பலகை’ முதலான பல கறைகளில் சித்தாந்தத்தை மீறிய கருத்துக்கள் நமது தேசத்துப் பிரச்சினைகளினதும் சமூக உறவுகளைத்தும் உருவமாகவும், உலக இலக்கியத்தின் பொது நோக்கோடு பொருந்துவனவாயும் இருப்பதால்தான், டொமினிக் ஜீவா ஏனைய மார்க்சிசு எழுத்தாளர்களினின்றும். வேறுபட்டு, புதியதொரு இலக்கியத் தேடுதலைச் செய்பவராகத் தெரிவதோடு, ஆக்க இலக்கிய கார்த்தா என்ற தகுதிக்குமுரியவராகிறார்.

‘தன்னைச் சுற்றிநிகழும் நிகழ்ச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்ட மன அவசத்திற்கு அவர் உருக்கொடுக்கும்போது, அவருக்குப் பிறப்புரிமையாகக் கிடைத்துள்ள கலையுணர்ச்சியும் கலந்து அவரது கறைகளில் பிரசாரத்தன்மை குறைந்தும் இலக்கிய’ அம்சம் மேம்பட்டும் நிற்கும்படி செய்து விடுகின்றன.’ (வ. விஜயபால்கரன் – 1960). ஆம் ஜீவாவினால் ‘பல சந்தர்ப்பங்களில் பலவேறு சமூக அரசியல் குழ்நிலைகளில் நின்று எழுதியுள்ள பல வகைப்பட்ட கறைகள், மயங்கும் கற்பணை உலகத்தைக் காட்டுவனவாக அமையாது, மன்னில் கால் பதித்து, அழுத்தமான மனப்பதிவுகளை ஏற்படுத்துவனவாக வும், கூர்மையான மனச்சாட்சி உள்ளவர்களின் இதயங்கள்

வின் ஒரு மின்னல் கட்ரோவியைத் துடிக்கவைக்கும் ஆற்றல் கொண்டவராயும்' (டொமினிக் ஜீவா — 1982), எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக கலாபூர்வமாகவும் ஆக்கப்பட்டுள்ளன.

முன்றும் மண்டலச் சிந்தனை

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுகதைகள் மூன்றும் மண்டல நாடுகளுக்குரிய இலக்கியப் போக்கினைக்கொண்டவை. முதலாம் மண்டல நாடுகளான ஜனநாயக சோஷவிச நாடுகளின் (முதலாளித்துவ நாடுகள் என்பது இனிப்பொருந்தா) வாழ்க்கைத்தர உயர்வும், சமூக நலச்சேவைகளில் காணப்படும் நிறைவும் இந்த நாட்டு இலக்கியங்கள் வீரம், வியப்பு, விஞ்ஞானம், சமூகம் தழுவிய ஆக்கங்களாக வெளிவர வைத்துள்ளன. அதேவேளை இரண்டாம் மண்டல நாடுகளான சமதர்ம சோஷவிச நாடுகளின் வாழ்க்கைத்தர உயர்வும், சுறைவும், சமூக இடர்ப்பாடுகளை வெற்றிகொள்ள நடந்து வரும் போராட்டங்களும் வர்க்க பேதமற்ற, சுரண்டலற்ற மனுக்குலத்தின் விடிவிற்கான இலக்கியங்களை வெளிக்கொணர வைத்துள்ளன. இந்த ஒரு மண்டல நாடுகளின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் அனுகுமுறைகளின் விதைப்பு நிலங்களாக விளங்கும் மூன்றும் மண்டல நாடுகளின், இலக்கிய விளைச்சல், முற்றிலும் புதிதான சித்தாந்த வெளிப்பாடுகளாக அமைந்துவிடுகின்றன. ஜீவாவின் கதைகள் இதற்கு விதிவிலக்காக அமையவில்லை.

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுதைகளில் சமூக நோக்கு சமநிலையானது; ஏழையையும் செல்வந்தனையும். தொழிலாளியையும், முதலாளியையும், சாதிவெறியரையும், அடிமைகுடிமைகளையும் ஜீவா நோக்கும்போது, பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் தந்து, அத் தாங்கொணுத் துயரினிருந்து விடுபோவதற்கான மார்க்கத்தைக் கூறுகின்ற அதே வேளை, அத்துயரிற்குக் காரணமான மனிதரும் அதே சமுதாயக் களத்தின் அங்கம் என்ற மனித நேயத்தால் அவர்மீது போர்க்கிண தொடுக்காது, மனமாற்றத்திற்கான தடத்தைக் காட்டுவதைக் காணலாம். இரு பகுதியினரினதும் அறியாமைக்காக அவர் உள்ளம் அக்கதைகளில் அழுகிறது. 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்', 'கொச்சிக் கடையும் கறவாக்காடும்', 'ஞானம்' ஆகிய சிறுதைகள் இவ்வாருணவையா

கும். இவ்விடத்தில்தான் கே. டாணியவிலிருந்து ஜீவா வேறு படுவதோடு, தனி த்துவமான சமூக நிலை நோக்கையும் கொண்டவராகின்றார்.

கருத்து வேகம்

பொதுவாக கம்யூனிச் எழுத்தாளர்களின் சிறுக்கைளில் கருத்தின் வேகம் பிரதானமாகக் கொள்ளப்பட்டு, வார்த்தைகள் வெறும் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்படுவதைக் காணலாம். வார்த்தைகள் தேர்ந்து பயன் படுத்தாதபோது, அவைகளாழுர்வமான இலக்கியப் பண்பை இழந்துவிடுகின்றன. டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக்கைகள், அனுபவக் குறிப்புகள், மல்லிகைத் தலையங்கங்கள் என்பனவற்றில் கருத்தின் வளிமையை வெளியிட அவர் கைக்கொள்ளும் வார்த்தைகள் தனித்துவமானவை; கலாழுர்வமானவை.

உறவுநிலை

டொமினிக் ஜீவாவின் சிறுக்கைகள் அனைத்தும் ஒருங்கே சேர்க்கப்பட்டு, ஒரு பெருந் தொகுதியாக வெளிவர வேண்டும். அவ்வாறு தொகுக்கப்படும்போது, காலவரன்முறை கவனிக்கப்படவேண்டும். ஜீவா ஈழம் பெற்ற ஓர் அரிய எழுத்தாளர்; அற்புதமான மாணுடன். தன்னம்பிக்கையும் எவருக்கும் அஞ்சாது தன் கருத்தைக் கூறும் வளிமையும் மனிதரின் துயர்கண்டு கலங்கும் உள்பொங்கும் கொண்டவர்.

புதுமைப்பித்தன் குறித்து மீ. ப. சோமசுந்தரம் ஓரிடத் தில் குறிப்பிடும் பின்வரும் வாக்கியங்கள்; டொமினிக் ஜீவா விற்கும் எனக்கும் மிகப் பொருத்தமானவை:

‘முற்றிலும் மாறுபட்ட குழந்தையில், முற்றிலும் வேறு பட்ட ஒரு குழவில் உருவாகிய என்னிடம் அவருக்கு இருந்த அன்பும் மதிப்பும் பலருக்கு வியப்பூட்டின; சில ருக்குக் குழப்பத்தைத் தந்தன. என்றாலும், நாங்கள் இருவரும் ஒரு வரையொருவர் மதிக்கவும் வாஞ்சையோடு பார்க்கவும் எங்கள் இதயத்தில் ஓர் அதிகயமான தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது’.

ஜீவ மனிதம்

— எஸ். திருச்செல்வம்

தமிழ் மக்களுடைய பாரம் பரிய ஆண்டுக் கணிப்பு அறுபது வருட சமூல் வட்டத்தைக் கொண்டது. இப்போது உத்தியோகபூர்வமாகவுள்ள மேல்நாட்டு வருடக் கணிப்பைப் போன்று நேர்க்கோட்டு முறையானதன்று. இது சமூல் வட்டமானது.

தமிழ்ப் பஞ்சாங்கத்தில் அறுபதுக்கு மேல் வருடங்கள் இல்லை. பிரபவ வருடம் தொடங்கி அட்சய வருடம் வரையான அறுபது வருடங்களைக் கொண்டது ஒரு சமூல் வட்டம். அறுபதுக்கு மேல் புதிய சமூலங்கள் செல்கின்றோம்.

அறுபது முடிந்து அறுபத்தொன்று ஆரம்பிக்க, நாழும் மீண்டும் பிறந்த அதே ஆண்டுக்குள் புகுகின்றோம்.

இதனால்தான், சம்பாத்யப்பத பூர்த்தி என்று வழங்கப் பெறும் அறுபதாண்டு பூர்த்தி, ஒருவருடைய வாழ்க்கையில் முதன்மையானதாக மதிப்புப் பெறுகின்றது. அறுபதாண்டுச் சமூல் வட்ட முடிவில், ஒரு மனிதனின் ஆளுமையின் முழுப் பொலிவையும் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.

அறுபது வருட வாழ்க்கை எந்த மட்டத்தில், யார் யாருக்கு ஏற்படுத்தோ, அந்த வகையில் அது கொண்டாடப் பெறுகின்றது. பேராசிரியர் கா. கைலாசநாதக் குருக்கள், துணைவேந்தர் பேரரசிரியர் ச. வித்தியானந்தன், நடிகமணி வி. வி. வைரமுத்து, பிரபல எழுத்தாளர் கே. டானியல் (மறைவுக்குப் பின்னர்), துர்க்கா துரந்தரி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி, பேராசிரியர் 'நந்தி' ஆகியோர் இவ்வகையில் அண்மைக் காலத்தில் 'மனிவிழா'க்கண்ட சமூத்துப் பிரமுகர்கள்.

‘டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் மணிவிழா மலருக்கு ஒரு கட்டுரை அனுப்புங்கள்’ என்று மணிவிழாக் குழுவின் ரிடமிருந்து கடித அழைப்பு வந்தபோது, ‘எழுதவேண்டும்’ என்று என்னினேன். குழு உறுப்பினர்கள் பல தடவை நேரில் சந்தித்து ‘கட்டுரையை விரைவில் தாருங்கள்’ என்று கேட்டபோது ‘விரைவாகவே எழுதவேண்டும்’ என்று முடிவெடுத்தேன். எனது விரைவான காலம் எட்டு மாதங்கள் என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டேயாகவேண்டும். மலர் அச் சடிப்பு வேலை முடிவடையும் கட்டத்திலேயே எனது கட்டுரையைக் கிடைக்கச் செய்தேன்.

பேச்சாளர், எழுத்தாளர், சஞ்சிகையாளர், புத்தக வெளியீட்டாளர், சிறந்த விற்பனையாளர், சாகித்தியப் பரிசு பெற்ற இவக்கியகாரர் என்றெல்லாம் போற்றப்பெறும் நண்பர் டொமினிக் ஜீவா பற்றிய கட்டுரை எவ்வகையான தாக அமைய வேண்டுமென்பதில் எனக்குள்ளே இடம்பெற்ற பலத்த மோதல் இந்தத் தாமதத்திற்கு ஒரு காரணம்.

ஏறத்தாழ இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக எனக்கும் ஜீவாவுக்குமிடையே நிலவிவரும் தோழுமையான அண்பு எங்கள் இதயம் கலந்தது என்பதால், மற்றைய எழுத்தாளர்களோ, இலக்கியகாரர்களோ, நண்பர்களோ பார்க்கும் இலக்கியக் கண்ணேட்டத்திலன்றி, கொஞ்சம் வித்தியாசமானதாக இதனை எழுத விரும்புகின்றேன்.

‘இது சவரக் கடையல்ல; எனது சர்வகலாசாலை’ என்று மனந்திறந்து, மிகுந்த பெருமையுடன் தனது தொழிற்கூடத்தைப்பற்றி எழுதிய—பேசிய டொமினிக் ஜீவாவின் உள்ளே ஒளிந்திருக்கும் மனிதத்துவம் மட்டுமே என்னையும் ஜீவாவை யும் இத்தனை ஆண்டுகளாக இணைத்து வைத்திருக்கின்றது என்பதை இங்கு மனமதிறந்து குறிப்பிடுவதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

ஜீவாவின் மல்லிகை, ஜீவாவின் எழுத்து, ஜீவாவின் கருத்து, ஜீவாவின் அரசியல், ஜீவாவின் நடைமுறை, ஜீவாவின் போக்கு ஆகியவைகளுடன் முற்று முழுதாக ஒப்புதல் இருக்கின்றதா, இல்லையா என்பது ஒருபுறமிருக்க, மற்றவர் களின் பேச்சு, எழுத்து, கருத்து, போக்கு, அரசியல் செயற்

பாடு ஆகியவைகளுக்கு ஜீவா அளிக்கின்ற மதிப்பு இருக்கின் றதே, அதுதான் ஜீவாவை நேசிக்கத் தூண்டிய சக்திகள்.

1965-ம் ஆண்டில் நான் ஈழநாடு பத்திரிகையில் கடமை யாற்ற ஆரம்பித்த காலத்தில், முதன் முதலாக ஜீவாவை கஸ்தூரியார் வீதியில் (வண்ணேன்குளம் அருகில்) அமைந்தி ருந்த அவரது தொழிற்கூடத்தில், ஒரு தொழிலாளியாகவே சந்தித்தேன். நண்பர் பாமா ராஜகோபாலே எமது சந்திப்புக்குக் காரணகர்த்தா.

ஜீவாவின் பரிசுபெற்ற தண்ணீரும் கண்ணீரும் சிறு கதைத் தொகுதியை வாசித்த ஈரம் முற்று முழுதாக என்மனதிலிருந்து காய்வதற்குள் இச் சந்திப்பு நிசழ்ந்ததால், என்னையுமறியாத ஏதோவொரு தூண்டல் அடிக்கடி அங்கே செல்லவைத்தது.

இலக்கியச் செல்வர் கணக செந்திநாதன், ஏ. ஜே. கணக ரட்னை, யாழ்வாணன் உட்பட பல புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களை ஜீவாவின் 'சர்வகலாசாலை'யில் தான் நான் முதன் முதலாகச் சந்தித்தேன் என்று கூறுவது புகழ்ச்சிக்குரிய தன்று. அப்போது எனக்கு இருபது வயது.

எனது மதிப்புக்குரிய ஆசான் சிறபியின் கலைச்செல்லிப் பண்ணையில் வளர்ந்த நான், ஜீவாவின் மல்லிகைப் பந்தவில் பல இலக்கியகாரர்களைச் சந்திக்கவும், அறிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது.

�ழநாட்டில் ஆரம்பமான எனது பத்திரிகைத் தொழில், என்னைக் கொழும்புவாசியாக்கி, தினகரன், இலங்கை ஒனிப்ரப்புக் கூட்டுத்தாபனம் என்றெல்லாம் கொண்டுசென்று, 1983 ஜூலை கலவரத்துடன், மீண்டும் யாழ்ப்பாணம் வந்து 'சமூருச'வின் ஸ்தாபக ஆசிரியராக இரண்டரை ஆண்டுகள் பணியாற்றியபின்னர், 1987 நவம்பரில் 'முரசொலி'யை ஆரம்பித்து, அதன் பிரதம ஆசிரியராகிய ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் ஜீவாவின் 'மனிதத்துவ நட்பு' என்கூச வளர்த்த காரணிகளில் ஒன்றாகும்.

தினகரன் பத்திரிகையில் 1972-ம் ஆண்டில் நான் எழுதிய 'எஸ். பொ'வின் பேட்டிக் கட்டுரையொன்று எனக்கும் ஜீவாவுக்குமிடையே சில ஆண்டுகள் தொடர்பற்ற இடைவெளியினை ஏற்படுத்தியதென்பது உண்மையே.

அந்தக் கட்டுரையில் எஸ். பொ. என்ன சொல்லியிருந்தார் என்பதை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கும்போதுதான் எனக்கே அதன் ஆழம் எத்துணை கோபத்தை ஏற்படுத்துகின்றது என்றால், அப்போது ஜீவாவுக்கு அது எத்துணை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதை என்னால் நன்கு உணர முடிகின்றது.

எஸ். பொ. குறிப்பிட்ட ஒரு கருத்தை அவ்வாறே நான் கட்டுரையில் எழுதியிருந்த போதிலும், ஜீவா எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலாவது என்னைக் கண்டித்தோ, தாக்கியோ எங்கும் பேசவோ, எழுதவோ இல்லையென்பதையும், அன்றி, குறைபட்டுத் தன் மனவேதனையை வெளியிடவோ இல்லை யென்பதையும் நான் அறிந்தபோது, ஜீவாவைப்பற்றிய எனது மதிப்பு மேலும் அதிகரித்தது.

ஜீவாவின் மனிதத்துவத்தை நான் முதன் முதலாக அன்றான் மதிப்பிட்டேன்.

ஜீவாவுக்கும் எனக்குமிடையே சில ஆண்டுகள் — ஒரு சில ஆண்டுகள் மட்டுமே — இது காரணமாகத் தொடர்பு குறைந்திருந்தது என்று குறிப்பிட்டிருந்தேனல்லவா?

ஆனாலும், மல்லிகை மாதரமாதம் தவறுமல் தபாவில் வந்துகொண்டேயிருந்தது. என்னைத் தெரிந்தவர்களைச் சந்தித்தபோதெல்லாம் ‘திரு சுகமாயிருக்கிறாரா?’ என்று கேட்க ஜீவா தவறவில்லை. தனது புதிய நூல்கள் வெளிவந்தபோதெல்லாம் அவைகளை எனக்குக் கிடைக்கச் செய்யவும் ஜீவா தவறவில்லை.

1970 களின் பிற்பகுதியில் நான் கொழும்பு வாசியாக இருந்த காலமது — ஜீவாவை அடிக்கடி சந்தித்தால் பேசும் உறவுநிலை மீண்டும் ஏற்பட்டது. நான் பத்திரிகையாளன் என்பதாலோ, அவ்வது மல்லிகை வாசகன் என்பதாலோ மட்டும் ஏற்பட்ட தொடர்பல்ல. இதுவும் கூட வித்தியாசமானதே!

ஜீவாவைப் பற்றிப் பலர் என்னிடம் தாறுமாருகச் சொன்னதன்டு. என்னைப் பற்றியும் வாய்க்கு வந்தவாருகப் பலர் ஜீவாவிடம் சொன்னதுண்டு. அவர்களில் பலர் இன்றும் கூட எங்கள் இருவருடனும் ‘நல்ல’ நண்பர்களாகவே இருந்து வருகின்றனர்.

அவர்களை இனங்கண்டு வைத்திருக்கும் ஜீவா சில வேளைகளில் ஆவேசமாகப் பேசுவதை மட்டுமே நான் கண்டிருக்கின்றேன். ஆனால் 'வேஷம்' போட்டு நடித்ததைக் கண்டதில்லை.

1985-ல் மல்லிகை ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவில் ஒரு வர் பேசிய, 'புரிந்ததும் புரியாததும் — தெரிந்ததும் தெரியாததும்' பற்றிய முன்னுக்குப் பின் முரணை பேச்சுத் தொடர்பாக, 'ஸமூரசு'வில் நான் ஆசிரியராக இருந்த போது கருத்து மோதல் இடம்பெற்றது. சந்தர்ப்பவாத இலக்கியவாதிகளை இனம் காட்ட வேண்டுமென்பதால் அதற்கு நான் பத்திரிகையில் களம் அமைத்துக்கொடுத்தேன். சில எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய வழக்கமான சின்டு முடியும் பணியை அப்போது சிரமமேல் கொண்டு செயற் பட்டனர் என்பதையும் அறிந்திருந்தோம்.

கருத்து மோதல் உச்சக்கட்டத்துக்குச் சென்று கொண்டிருந்த வேளையிலும்கூட, தினம் தினம் என்னைச் சந்திக்கும் ஜீவா, இது பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட அளவளாவிப்பு கிடையாது.

மல்லிகை ஆண்டு மலர் விழாவுடன் சம்பந்தப்பட்ட கருத்து மோதல் என்பதால், அது பற்றிப் பேசும் உரிமை இருந்தபோதிலும்கூட, ஜீவா இன்றுவரை அது பற்றி எது வுமே பேசியதில்லை.

ஓ! ஜீவாவும் ஒரு பத்திரிகையாளன், அந்தச் சுதந்திரத் தில் கைபோடக் கூடாது என்று பண்புடன் ஒதுக்கியிருந்த ஜீவா, இவ்விடயத்தில் தன்னையும் ஒரு வாசகஞக மட்டுமே ஆக்கிக்கொண்டார்.

ஒவ்வொருவரின் தொழிலையும் மதிக்கப் புரிந்த ஜீவா, அவரவரது 'தகுதிக்குரிய' கௌரவத்தையும் வழங்க என்றுமே பின்னின்றுதில்லை.

ஜீவாவின் மனிதத்துவம் பற்றி முன்னே குறிப்பிட்டிருந்தேனல்லவா? —

ஒருவர் பெயருடனும், புகழுடனும், சொல்வது சொறுக் குடனும் இருக்கும்போது மட்டுமே மதிப்பும் மரியாதையும் வழங்குவார்கள் மலிந்துகிடக்கும் எங்கள் சமூக அமைப்பில் ஜீவா வித்தியாசமான ஒரு மனிதர்.

1983 ஜூலைக் கல்வரத்தால் நான் அகதியாக யாழிப் பாணம் வந்து எனது குடும்பத்துடன், திருநெல்வேலி வீட்டில் இருந்தபோது, என்னைத்தேடி யந்து, எனது சுகதுக்கங்களை விசாரித்த முதல் நண்பர்களில் ஒருவர் ஜீவா அடுத்துத்து மாலை வேலைகளில் வீடுதேடி வருவார். ‘தார்மீக ஆதரவு’ என்று சொல்வார்களே அதுதான் அப்போது எனக்குத் தேவையாக இருந்தது.

அதனை ஜீவா எனக்கு வழங்கி வந்தார் என்பதை எனது மனது மட்டுமே அறியும்.

இவ்வாருக அடிக்கடி எனது வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்த வேலையில், ஒருநாள், நண்பர் கவிஞர் ஈழவாணன் கொழும்பில் மரணமான செய்தியைக் கொண்டுவந்தார்.

மரணம் மனிதனுக்கு நிச்சயமானது என்பது உண்மை தானென்றாலும், இலக்கியகாரன் ஒருவனின் மரணச் சடங்கை எக்காரணம் கொண்டும் தவறஷிடக்கூடாது; நாங்கள் நான்கு பேராவது சமுகம் கொடுத்து ஈழவாணனைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்று சொன்ன ஜீவா, ஈழவாணனின் பூத வூடல் கொழும்பிலிருந்து வந்த நேரத்திலிருந்து அங்கேயே தங்கியிருந்து, அஞ்சலியுரை நிகழ்த்தி, மயானம்வரை சென்று, ஒராயிரம் இலக்கியகாரர்கள் சார்பில் தனது கடமையை மேலாகவே செய்து முடித்தார்.

‘ஜீவா உயிருடன் இருக்கும்வரை இலக்கியகாரன் அஞ்சாமல் சாகலாம்’ என்று நண்பர் ஒருவருக்கு நான் அன்று சொன்னதாக ஞாபகம்.

இலக்கிய, அரசியற் கருத்து வேறுபாடுகள் சொந்த நட்பைப் பாதிக்கக்கூடாதென்பது ஜீவாவின் சித்தாந்தங்களில் ஒன்று.

பல்கலைக் கழக வட்டத்தினர் கலாநிதிகள் கைலாசபதி யையும், சிவத்தம்பியையும் ‘இரட்டையார்கள்’ என அழைப்ப

பர். இதேபோன்று ஈழத்து இலக்கிய உலகின் இரட்டையர்களாகத் திகழ்ந்தவர்கள் ஜீவாவும், டானியலும்.

இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட அரசியல் பின்னணியைக் கொண்ட நுண்ணிய கருத்து வேறுபாடு, அவர்களை வெளி யுலகில் மட்டுமே பிரித்து வைத்திருந்ததேயன்றி, உள்ளத் தால் பிரித்து வைத்திருக்கவில்லை என்பதை இருவருடனும் சமகாலத்தில் நட்பாகப் பழகிய என்னைப்போன்ற ஒரு சில ரால் மட்டுமே புரிந்திருக்க முடியும்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க பாரதி நாற்றுண்டு விழா எழுத்தாளர் புகைப்படக் கண்காட்சியில் (1982) டானியலின் படம் கட்டாயம் இடம்பெற வேண்டுமென்று விரும்பிய ஜீவா, பின்னர் மல்லிகை அட்டையில் டானியலின் புகைப்படத்தைப் பிரகரித்து, வாழும்போதே அவரைக் கொரவித்தார்.

ஜீவாவின் 58-வது பிறந்த நாளன்று அவரது மல்லிகை அலுவலகத்துக்கு வாழுத்துக்கூற நான் புறப்படுகின்றேன். எனது வீட்டுக்கு வந்த டானியல் ‘தூரத்துக்கோ?’ என்று கேட்டார்.

‘எனது நண்பர் ஒருவருடைய பிறந்தநாளுக்குச் செல்கிறேன்; வருகிறீர்களா?’ என்று அழைக்கிறேன்.

‘உம்முடைய நண்பர் என்றால் எனக்கு நண்பரில் லீயோ?’ — என்று தமது பானியில் கேட்கிறார்.

‘ஜீவாவின் பிறந்தநாள்; வாருங்கள் !’ என அழைக்கின்றேன்.

எந்தப் பேச்சமின்றி எனது மோட்டார் சைக்கிளின் பின்னால் ஏறுகின்றார். இருவரும் மல்லிகைக் கந்தோருக்குச் சென்றபோது அனைவருக்குமே ஆச்சரியம்.

ஜீவா அகழும் முகழும் மலர டானியலை அணைத்து வரவேற்ற அந்தக் காட்சி ... !

சில மாதங்களின் பின்னர் தனது, ‘அடிமைகள்’ நாவல் வெளியீட்டு விழாவுக்கான அழைப்பை டானியலே ஜீவா வுக்கு வழங்கி, அவரையும் தனது விழாவில் கலந்து கொள்ளக்கூடியதார்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து டானியல் அவர்களின் மரணசீ
செய்தி வந்தபோது சிறகொடிந்த பறவைபோன்று ஜீவா
துடித்த துடிப்பைக்கண்டு நானே கலங்கிவிட்டேன்.

ஆத்மார்த்தமான நட்பின் பிரிவுத்துயரை ஜீவாவிடம்
மட்டுமே என்னால் காணமுடிந்தது என்பது வெறும் புகழ்
சிக்குரிய வார்த்தையல்ல,

கடந்த ஆண்டு அக்டோபர் பத்தாம் திகதி முரசொலி
அலுவலகம் 'குண்டு வைத்து'த் தகர்க்கப்பட்ட பின்னர்,
ஜீவா அடிக்கடி என்னைச் சந்திக்க வருவார். இதுவும்கூட
எனக்குத் தேவையாகவிருந்த ஒரு தார்மீக ஆதரவுதான்.

இப்போது வார்த்தைகளை நிதானமாகவே பயன்படுத்த
நன்கு பழக்கப்படுத்திக்கொண்டுள்ள ஜீவா. முரசொலிக்கு
நேர்ந்த அநியாயத்தைக் கண்டு, மிகமிக வேதணையடைந்
திருந்தார். ஓரிரு வார்த்தைகள் மூலம் தனது வேதணையைத்
தெரியப்படுத்தினார்.

நவம்பர் — டிசம்பர் மாதங்களில் இந்தியப் படையின
ரால் நான் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு முகாமில் தடுத்து வைக்
கப்பட்டிருந்த நாட்களில் எனது இல்லத் துக்கு வந்து,
மனைவி, மகன், உறவினர்களுக்கு நிரம்பவே தெரியமுட்டி
ஞார்.

'திரு ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியன், அவருக்கு எதுவும்
நடக்காது, அப்படி நடந்தால் பெரிய பிரச்சினை ஏற்படும்.
நாங்கள் சும்மா பார்த்திருக்க மாட்டோம். நீங்கள் பத்திரிகையாளனின் மனைவி என்ற வகையில் தொய்மாக இருங்கள்' என்று எனது மனைவிக்கு அவர் கூறிய உற்சாக அறிவுறைகள்

யாழ்ப்பானம் கச்சேரியில் நடைபெற்ற அதிகாரிகள் —
பொதுமக்கள் பிரதிநிதிகள் கூட்டமொன்றில் 'முரசொலி
ஆசிரியரை உடனே விடுதலை செய்யவேண்டும்' என்று
ஆக்ரோஷமாக ஜீவா விடுத்த வேண்டுகோள்

இவை வெறும் இலக்கியகாரனிடமிருந்து எதிர்பார்க்கக்
கூடியவைக்கும் மேலானவை, மிகமிக உசத்தியானவை.

மனிதத்துவம் மிகுந்த ஒருவரால் மட்டுமே இவ்வாறு செயற்பட முடியும்.

அதனை ஒரு தடவை, இருதடவைகள்லை ... பலதடவைகள் என்னுல் ஜீவாவிடம் கண்டுகொள்ள முடிந்திருக்கிறது.

இறுதியாக —

என் அன்புக்கிணிய ஜீவாவிடம் ஓர் வேண்டுகோள்:—

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் உங்களுடைய ஏதோவொரு கட்டுரையில் படித்ததாக ஞாபகம்.

அறுபதாண்டு பூர்த்திக் காலத்தில் உங்கள் ‘சயசரிதம்’ நூலாக வெளிவரும் என்று அங்கு குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள்ளல்லவா?

அதனை நீங்கள் வெளியிட்டே ஆகவேண்டும். அது நிச்சயம் டொமினிக் ஜீவா என்கின்ற ஒரு தனிமனிதனின் — இலக்கியகாரனின் சயசரிதமாக இருக்காது, ஸழத்து இலக்கிய உலகின் அரை நாற்றுண்டு காலத்துக் கதையாகவே அது அமையும்.

இன்றைய பரம்பரைக்கும், நாளைய தலைமுறைக்கும் உங்கள் கதை நிச்சயம் தெரிந்திருக்க வேண்டும்,

இது காலத்தின் தேவை!

நிச்சயமாகச் செயற்படுத்துவீர்கள் என்று நம்புகின்றேன்!

ஜீவா பற்றிச் சில பார்வைகள்

— துரை மனோகரன்

ஸமுத்துத் தமிழ் இலக்கியவுவில் சுவடுகள் பதித்த ஆளுமைகளில் ஒன்றுக் டொமினிக் ஜீவா என்னும் பெயர் விளங்குகின்றது. ‘ஜீவா’ எனச் சூருக்கமாகவும், பொதுவாக வும், அன்புணர்வுடனும் குறிக்கப்படுகின்ற இப்பெயர், அறுபதுகளிலிருந்து தன்னைச் சரியாக இனங்காட்டி வந்துள்ளது. இதே ஆளுமைக்கு அறுபது ஆண்டுகள் நிறைவுபெறப் போகின்றன என்னும்போது பூரிப்பாகவும், மலைப்பாகவும் இருக்கின்றது.

ஸமுத்தின் தரமான சிறுகதை எழுத்தாளருள் ஒருவர் என்ற முறையில் அறுபதுகளில் தம்மைப் பெரிதும் இனங்காட்டிக் கொண்ட டொமினிக் ஜீவா, இன்று தமது அறுபதுகளில், ஸமுத்தின் பழம்பெரும் எழுத்தாளருள் ஒருவர் என்ற பெருமையால் நிமிர்ந்து விளங்குகின்றார். ஸமுத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையின் வளர்ச்சியில் டொமினிக் ஜீவாவுக்கு தனியிடம் உண்டு. அவரது சிறுகதைகளே அவரது திறமை யைத் தமிழ் இலக்கியவுக்குப் புலப்படுத்தி வைத்தன. படைப்பிலக்கியத் துறையில் அவர் பதித்த சுவடுகள், ஸமுத்தின் சிறந்த எழுத்தாளருள் ஒருவராக அவரை உயர்த்தி வைத்தன.

இன்றைய நிலையில், டொமினிக் ஜீவா என்றதுமே, மல்லிகையின் நினைவுதான் வாசகருக்கு வரும். அந்த அளவுக்கு மல்லிகையோடு ஜீவா இனைந்துவிட்டார். அவரின் ஜீவன் இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக, மல்லிகையுடன் சங்கமமாகி விட்டது. ஸமுத்தின் தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் ஒன்றுகவும், நீண்டகாலமாகத் தொடர்ந்து வெளி வருவதாகவும் மல்லிகை அமைவதற்கு ஜீவாவே வேரும்,

பச்சையுமாக விளங்குகின்றார். ஒப்பீட்டு முறையில் நோக்கும்போது, தமிழ் இலக்கியத்துறையிற் சிறுக்கையாசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவைவிட, மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஏற்படுத்திய தாக்கம் அதிகமானது என்றே குறிப்பிடத் தோன்றுகின்றது:

இரு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக, ஈழத்தில் ஓர் இலக்கியச் சஞ்சிகையை நடாத்துவது என்பது சாதாரண மனித இயல்புக்குப் பொருந்துவதன்று. அதற்கு மனந்தளராமையும், கடின உழைப்புமே மூலவேர்கள். அவை ஜீவாவிடம் நிறையவே உண்டு. அவைதாம் ஒருவகைத் தனித்துவ ஆனை மையை அவரிடத்து ஏற்படுத்தியுள்ளன என்று கூறலாம். அவரது கருத்துக்களோடு மாறுபடுவோரும், அவரின் அத்தகைய இயல்புகளைக் குறைத்து மதிப்பிட மாட்டார்கள். சுருங்கக்கூறின், உழைப்பின் மறுபெயர் டொமினிக் ஜீவா என்று துணிந்து குறிப்பிடலாம்.

ஸழத்து முற்போக்குப் பாசறையில் வளர்ச்சி பெற்ற டொமினிக் ஜீவா அதன் பலத்திலும், பலவீணங்களிலும் பங்கு கொண்டவராகவே விளங்கி வந்துள்ளார். அவரிடம் சில தனித்துவப் பண்புகள் உண்டு. அவற்றுட் குறிப்பிடத்தக்கது மன்னைப் பெருமிதப்படுத்தும் பண்பு. இத்தகைய பண்பின் காரணமாக, 'இந்த மன்' என்ற சொற்றெடுப்பாக அடிக்கடி அவரது நாவிலும், எழுத்திலும் இடம்பெறுவதுண்டு. ஸழத்து எழுத்தையும், எழுத்தாளரையும் விதந்து போற்றுவதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டதாக அவரின் இத்தகைய பண்பு விளங்குகின்றது. ஒரு காலகட்டத்தில், ஸழத்து எழுத்தை விதந்து போற்றவேண்டிய தேவை விமர்சகர்களுக்கும், எழுத்தாளருக்கும் இருந்ததுண்டு. ஆனால், இன்றைய நிலையில், சர்வதேச நிலையிலேயே ஸழத்தின் எழுத்தைப் பொருத்திப் பார்க்கவேண்டும். அதற்குரிய பொருத்தமான கட்டத்தை ஸழத்தின் எழுத்து அடைந்து வருகின்றது. அதனால், சிலவேளைகளில், மன்னைப் பெருமிதப்படுத்தும் ஜீவாவின் பண்பு, அளவுக்கு அதிகமாக அவரிடத்து அமைந்து விட்டதோ எனவும் என்னத் தோன்றுவதற்கு இடமுண்டு. ஆயினும், அவரின் நன்னோக்கத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட முடியவில்லை.

மனிதனது வாழ்வில் அறுபது ஆண்டுகள் என்பது பெறுமதியானது. பலரது அறுபதாவது ஆண்டு, அவர்கள் அறுபது ஆண்டுகளாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையே குறிக்கும். ஆனால், மிகச் சிலரது அறுபதாம் ஆண்டுகளே, அவர்களின் சாதனைகளைக் குறிக்கும் குறியீடுகளாக விளங்குவதுண்டு. அத்தகையவர்களில் ஒருவராகவே டொமினிக் ஜீவாவும் விளங்குகின்றார். அவரைப் பொறுத்த வரையில், அவரது அறுபதாம் ஆண்டு என்பது, அவரின் வயதைக் குறிப்பதே தவிர, மனத்தைக் குறிப்பது அன்று. மனத்தாலும், தோற்றத்தாலும் ஜீவா ‘பத்தாண்டுகள்’ இளமையானவராகவே தோன்றுகின்றார். அவரின் இளமை எண்ணங்களே இலக்கியவுல்கில் அவரைச் சாதனையாளராக்கிக் காட்டுகின்றன என்னாம்,

ஜீவாவின் பணி, அவரது அறுபதுகளோடு அடங்கி விடக்கூடியதன்று. அவரின் அறுபதாம் ஆண்டு, இதுவரையிலான அவரது சாதனைகளைச் சீர்தூக்கவும், அவர்தம் பங்களிப்பினை மறுமதிப்பீடு செய்வதற்கும் வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். எதிர்காலப் பணிகளைத் திட்டமிட்டுச் செயலாற்றுவதற்கும், தமிழ் இலக்கியத்துறைக்கு மேலும் பங்களிப்புச் செய்வதற்கும் அவரின் அறுபதாவது ஆண்டு அவருக்கு ஒரு தூண்டுகோலாக அமையும் என எதிர்பார்க்கலாம். டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்வு, எதிர்காலத்திலும் ஈழத்து இலக்கியத்துறையோடு பொருத்திப் பார்க்கத்தக்கதாக அமையவேண்டும் என்பதே இலக்கிய ஆர் வலர் களின் வேணவாகும்.

‘மானுடம் வென்றதம்மா’

— இ. ஜெயராஜ்

‘டோயினிக் ஜீவா’ ஆம்! மரபு வழித் தமிழில் ஹநி வந்த எனக்கு இந்தப் பெயர் பற்றித் தொடக்க காலத்தில் தரப்பட்ட விளக்கம் சுற்றுக் கடுமையானதுதான். ஜீவாவுடன் பழக்கமோ, பரிச்சயமோ ஏற்படுமுன் என்னுள் அவர் பற்றிப் பகை விதைக்கப்பட்டது உண்மை. மரபுவழித் தமிழறிஞர்கள் ஜீவாவைப் புரிந்து கொள்ளாதது ஏன் என்பது இன்றுவரை எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் ஜீவாவுடன் பழகியபின், ஒன்று மட்டும் நிச்சயமாக எனக்குப் புரிகிறது. ஜீவா என்ற இந்த மனிதர் மரபுவழி அறிஞர்களால் போற் றப்படுகின்ற உயர்ந்த கருத்துக்கள் எதற்கும் எதிரானவரல்ல என்பது மட்டுமல்ல, அந்தக் கருத்துக்களின் இரசிக ஞைவும் விளங்குபவர் என்பது சத்தியமான உண்மை. வீதியில், உச்சிவெயிலில் சந்தித்தாலும், என்னை நிறுத்தி, ‘எப்போ கம்பன் விழா? நல்லதொரு கம்பன் பேச்சைக் கேட்டுக் களநாளாய்ப் போச்சு!’ என்று அவர் ஏக்கத்துடன் கேட்கும்போது இதைத்தான் நான் நினோத்துக் கொள்வேன்.

எங்கள் நாட்டு அறிஞர்களுக்கு ஒரு சாபக்கேடு! கற்கும் காலத்திலேயே குறிப்பிட்ட ஒரு அணியில் சேர்ந்துவிட வேண்டுமென்பது இங்கு சட்டம். நான் மரபுவழித் தமிழறிஞன்றே, முற்போக்காளன்றே, மார்க்ஸீய வாதியென்றே, சைவ சித்தாந்தியென்றே முத்திரைகுத்திக் கொள்வதும், அப்படி முத்திரை குத்திக் கொண்டவரை அந்த அந்த அணியினர் தலையில் தூக்கிக் கொண்டாடுவதும், அப்படித் தலையில் தூக்கப்பட்டவர் பிழையாக எதைச் சொன்னாலும், அவர் சார்ந்த அணியினர் அதை நியாயப் படுத்துவதும், மாற்று அணியினர் சொல்லும் கருத்து சரியென்றாலும் அதை எதிர்ப்பதுதான், தான் சார்ந்த அணிக்குக் காட்டும் விசவாசம் என எண்ணி நடப்பதும், மாற்று

அணியின் கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளும் முயற்சி எதையும் எடுக்க மறுப்பதும், என்னவேனும் தெரியாத மாற்று அணி, முற்றும் பிழையானது என அடித்து மறுப்பதும், பரவலாகச் சொல்லப்படுகின்ற மாற்று அணியினரின் ஓரிரு கருத்துக்களைப் பிடித்துக்கொண்டு அதைச் சொல்வதன் மூலம், மாற்று அணியின் கருத்துக்களிலும் நான் தேர்ந்த வன் எனக் காட்டிக்கொள்ளும் முயற்சியும், தங்களைத் தாங்களே தட்டிக்கொள்வதாலும், மாற்று அணியினரோடு முட்டிக் கொள்வதாலுமே அறிஞராகிவிடவாம் என நினைப்பதும் ஒரு சிலர் தவிர்ந்த மற்றைய அறிஞர்களால் இங்கு கடைப்பிடிக்கப்படும் வழிமுறைகளாக உள்ளன.

இந்த அமைப்பில், அதிர்ஷ்டமோ என்னவோ, மரபு வழிக்காரன் என்று என்னில் முத்திரை குத்தப்பட்டபோதும், என்னை வழிப்படுத்திய என் ஆசிரியர் சிலர், எந்த அணியில் இருப்பவரும் ஆழமாகக் கருத்துக்களைச் சொல்லாம் என் பதையும், பூரணமாக அறியாமல் கண்மூடிக்கொண்டு எந்த வொன்றையும் பிழையென்றே, சரியென்றே சொல்வது அறிவு சார்ந்த வாதமாகாது என்பதையும் என் நெஞ்சில் ஆழ விதைத்துப் போயினர். அதனால் தான் ஜீவா என்ற அந்த மனிதன்மேல் மற்றவர்கள் பலகமையுட்டி இருந்த போதிலும் என்னால் அந்த மாமனிதனை அனுக முடிந்தது. அவரின் ஆழ, நீள, அகலத்தைக் கண்டு ஆசிரியர்கள் முற்பட்ட முடிந்தது. நானும் கண்மூடிக்கொண்டு எதிர்க்க முற்பட்டி ருந்தால் எத்தகைய ஒரு வரலாற்று மாமனிதனைச் சந்திக் கும் வாய்ப்பை இழந்திருப்பேன் என எண்ணும்போது என் நெஞ்சம் என்னை வழிப்படுத்திய ஆசிரியர்களை நன்றியோடு நினைத்து வணங்கவே செய்கிறது.

1980-ஆம் ஆண்டென்று நினைக்கிறேன். ஜீவாவை நான் அனுகிய முதல் சந்தர்ப்பம். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் தன் மகாநாட்டுக்காகத் தமிழக அறிஞர் சிலரை அழைக்கும் செய்தியைப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். அப்படி அழைக்கப்பட்ட அறிஞர் ஒருவர் எனக்கு ஏற்கனவே ‘காரர்க்குடி’யில் பரிச்சயமானவர். கம்பனைத் துறைபோகக் கற்றவருமாகிய பேராசிரியர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன் என்று அறிந்தபோது, அவரை எங்கள் ‘கம்பன் கழக’த்திற்கும் அழைத்து ஒரு சொற்பொழிவாற்றச் செய்தாலென்ன? என்று தோன்றியது. அன்று மாலை பூபாலசிங்கம் புத்தக

சாலை வாசலில் ஜீவாவைச் சந்தித்தேன். இந்த மனிதன் என்ன சொல்வாரோ என்று மனம் தயங்கியபோதும் ஆசை விடவில்லை. மெல்ல அவரை அனுகித் தயங்கித் தயங்கி என்னை அறிமுகப்படுத்தி, என் ஆசையை வெளியிட்டேன்: என்ன ஆச்சரியம்! ‘சரிதான், ஒரு நல்ல இராமாயணப் பேச்சும் கேட்கிறதாகுது’ என்று ஒரே வார்த்தையில் அந்த மனிதர் சம்மதித்ததும், நான் வியந்து போனேன். இதைப் பலரிடம் நான் சொல்ல, அவர்கள் ‘சீசி! இதில் ஏதோ விஷயமிருக்கும், உங்களை ஏமாற்றப் போகிறார்கள்’ என்று பலவிதமாய் என்னை மிரட்டினர்:

குறித்த அந்த நானும் வந்தது. பருத்தித்துறையிலிருந்து பேராசிரியரை எங்கள் விழாவிற்கு அழைத்து வருவதாய் ஒழுங்கு. நூற்றுக் கணக்கான இரசிகர்களுடன் சபை காத்திருக்கிறது. நேரமோ ஒன்பது, பத்து, பதினெட்டு என்று ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. பேராசிரியரைக் காணவில்லை. நான் பதறுகிறேன். என்னுடன் நின்று ஜீவாவும் பதறுகிறார்; எனக்குப் புத்திசொன்னவர்கள் என்னைப் பார்த்து நெயாண்டியாகச் சிரிக்கின்றனர். நேரம் பன்னிரண்டாக சபை மெல்லக் கலைய, அதன்பின் நான் முதல்நாள் நிகழ்ச்சியில் மாற்றம் நிகழ்ந்ததும், பேராசிரியர் முதல்நாளே யாழ்ப்பாணம் வந்துவிட்டதும் தெரிய வருகிறது. எனக்குப் புத்தி சொன்னவர்கள் என்னை அனுகூகின்றனர். ‘பார்த்தாயா, முதலே சொன்னேம். அவர்களாவது உங்கள் சபையில் பேராசிரியரைப் பேசவிடுவதாவது. எல்லாம் நடிப்பு’. என்று சொல்ல சற்றுக் குழப்பத்துடன் தூரநின்ற ஜீவாவைப் பார்த்தேன். அவர் முகத்தில் தெரிந்த பதட்டம், இப்படி நடந்துவிட்டதே என்று அவர்படும் ஏக்கம், மற்றவர்களுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் அவர் தவித்த தவிப்பு இவையைன்தும் அந்த மனிதன் நடிக்கவில்லை, உண்மையாகவே இது சந்தர்ப்பவசத்தால் நடந்துவிட்ட ஒரு தவறுதான் என்பதை வடிவாக எங்கு உணர்த்திற்று. பின்னர் பேராசிரியர் வந்திருந்து கலந்துரையாடவில் கலந்து கொண்டார்.

அதன்பின் பலகாலம் ஜீவாவை நான் சந்திக்கவில்லை. எங்கள் கழகக் கவிஞர், அரியாலை வே. ஐயாத்துரை அவர்கள் கவினமுற்றிருந்தது அறிந்து, அவர் நவத்திற்காய் அரியாலை சரஸ்வதி கோயிலில் ஒரு பிரார்த்தனைக் கூட்டத்

திற்கு ஒழிந்து செய்திருந்தோம். கூட்டம் நடைபெற இருந்த அன்று காலீ தாவடியில் 'பொம்பர்கள்' தாக்குதல் நடத்தின. அதனால் கூட்டத்திற்கு வருவார்கள் என நான் எதிர் பார்த்த பல அறிஞர்கள் வராமல் நின்றவிட்டனர். எப்படியும் கூட்டத்தை நடத்தியே திருவது என்ற முடிவுடன் கூட்டம் நடக்க இருந்த கோயிலுக்கு வந்திருந்த அணைவரும் சென்றிரும். என்ன ஆச்சரியம்! அங்கு ஜீவாவும், அவர் அணியைச் சேர்ந்த ஓரிருவரும் நிற்கிறார்கள். இறைவன்மேல் நம்பிக்கையுள்ள பலபேரும் வராமல் நின்றவிட, நம்பிக்கையில்லாத இவர்கள் பிரார்த்தனைக்கூட்டத்திற்கு வந்திருக்கிறார்களோ என்று நான் ஆச்சரியப்பட்டேன். அன்றைய கூட்டத்திற் பேசிய ஜீவா 'எங்களுக்கு இறைவன்மேல் நம்பிக்கை இருக்கிறதோ இல்லையோ, எங்கள் மன்னில் வாழும் ஒரு கவிஞரின் உடல் நலம் வேண்டிச் சில உள்ளங்கள் பிரார்த்தனை செய்யும்போது, அதில் இணைந்து சொள்ள வேண்டியது எங்கள் கடமை' என்று பேசியபோது தத்துவங்களையும், சம்பிரதாயங்களையும் மீறி ஒரு மனி தனு யிசுவரூபம் கொண்டு நின்ற ஜீவா என் மனத்தில் ஒர் உயர்ந்த இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார். இது இரண்டாவது சந்திப்பு.

எங்கள் மூன்றாவது சந்திப்பு, கம்பன் கழகத்திற்குக் கூட்டம் அமைக்க நல்லூர் தேவஸ்தானத்தால் காணி அன்பளிப்புச் செய்யப்பட்ட செய்தி பத்திரிகையில் வந்த அன்று யாழ், ஆஸ்பத்திரிப் பின் வீதியில் சிகித்தந்தது, வழியில் என்னை மறித்துக்கொண்ட ஜீவா, 'பத்திரிகையில் செய்தி பார்த்தேன், நீங்கள் வரலாற்றுச் சாதனை படைக்கப் போகிறீர்கள் கம்பன் கழகம் வரலாற்றில் இடம் பிடிக்கப் போகிறது. தமிழககெள்று ஒரு பொது இடம் அமைவதால் இனி நாங்கள் எல்லோரும் தலை நிமிர்ந்து நிற்கலாம்' என்று. தாம் நின்று கொண்டிருப்பது வீதியில் என்பதையும் மறந்து உணர்ச்சி வசப்பட்டு... சத்தம்போட்டு எங்களை வானளாவ அவர் பாராட்டியபோது அந்த உண்மையான பாராட்டுதலில் மெய்சிலிர்த்தது. நான் கண் கலங்கிப் போனேன். கம்பன் கழகம் கோட்டமைப்பது பற்றி மரபுவழித் தமிழரினர் ஒருவர்கூட எங்களைத் தேடிவந்து பாராட்டாத அந்த நேரத்தில் இந்த மனிதன் ஏதோ தனக்கே பரிசு கிடைத்துவிட்டது போல் மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியும், குழந்தை போலக் கொண்ட

குதுகலமும் இவர் ஓரளியையோ, ஒரு தத்துவத்தையோ மட்டும் சார்ந்தவர்ல்ல, எங்கள் மண்ணின் மெந்தன் என் பது தெரிந்து, என்னுள்ளம் அவர்மேல் பக்தியே கொண்டு விட்டது. அந்தப் பக்தியினால் அவரை அடிக்கடி சந்தித்த தும், அந்தச் சந்திப்புகள் அவரின் விசுவரூபங்களை விளங்கனமான உண்மைகள்.

இருநாள் மாலீ என்னைச் சந்திக்க வருகிறார். வரும் போதே, ‘தம்பி! யாழ்ப்பாணத்தான் சிவபெருமானைக் கும்பிட்டுக் கும்பிட்டு, சிவபெருமானகவே மாறிவிட்டான்’ என்கிறார். ஏன் இவர் இப்படிச் சொல்கிறார் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை ‘ஏன் இப்படிச் சொன்னீர்கள்?’ என்று அவரிடமே கேட்டேன். ‘தம்பி, இந்தச் ‘சிவபெருமானை அவரது அடியார்கள் எவ்வளவு உண்மையாகக் கும்பிட்டாலும் இலேசில் அவர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாட்டார். அவர்களுக்குச் சோதனைக்குமேல் சோதனைவைத்து அதில் அவர்கள் வெற்றி கண்ட பின்புதான், அவர்களுக்கு அருள் புரிவார். அருளத் தொடங்கினாலோ நேராக முத்திதான்! அதே போலத்தான் யாழ்ப்பாணத்தானும்! நாங்கள் எவ்வளவு உண்மையாய் உழைத்தாலும் இலேசில் நம்பான். சோதனைக்குமேல் சோதனைவைச்சுப் பாப்பான். இலேசில் எதையும் அங்கீரியான், அங்கீரித்தானாலும் கடைசிவரைக்கும் கை விடான். அதனால் என்ன சோதனை வந்தாலும் பொறுமையாய் அதை வெல்லப் பாருங்கோ’ என்று அவரிடமிருந்து பதில் பிறக்கிறது. அவருடைய இந்த விளக்கத்தால் நான் வியந்து போகிறேன் இந்த மண்ணை எவ்வளவு விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது தெரிந்தபோது அவருடைய அநுபவத்தை விளங்கி ஆச்சரியப்படுகிறேன்.

வேரெரு நாள். அன்று ‘நல்லார்த் தேர்த் திருவிழா’ நாட்டுச் சூழ்நிலை காரணமாக தேர் வீதி சுற்றி வந்தவட்டேயே சவாயியை இறக்கி உள்ளே கொண்டுபோய் விட்டனர். பதினெட்டு மணியிருக்கும், ஜீவா கோபத்துடன் வருகிறார். ‘இவங்கள் நினைத்தால் என்னவும் செய்யலாமோ?... கேட்க ஆளில்லை!’. அவரிடமிருந்து வார்த்தைகள் வெடிக்கின்றன. அவரை ஆறுதற்படுத்தி, கோபத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்கிறேன். ‘பின்ன என்ன தம்பி! இந்த

ஆறுமுக சவாயியைத் தேரால் இறக்குகிற அந்த அருளையான காட்சியினைக் காண எத்தனை ஆயிரம் சனங்கள் வருகிறது. அந்தக் காட்சியைக் காணலாமென்று வந்தால் ... அவர்கள் சவாமியை வெள்ளனவே உள்ளே கொண்டுபோய் விட்டார்கள்' என்று கோபமாகச் சொல்லுகிறார். எனக்குள் எல்லையில்லாத வியப்புப் பிறக்கிறது. பக்தர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிற ஆயிரக்கணக்கானவர்களிடம் காலைத் தீவாக எக்கத்தை ஜீவாவிடம் கண்டபோது, என் அறிவால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாதவர் இவர் என்பது தெளிவாக எனக்குப் புரிந்து போயிற்று. கடவுளை நம்புகிறவர் களைவிட, நம்பாத இந்த மனிதர் மிக உயர்ந்தவர் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

மற்றெருகு நாள், தென்னிந்திய அநுபவங்களை இருவரும் பசிர்ந்து கொள்கிறோம், என்னை வியப்பிலாழ்த்திய பலவற் றைப் பற்றி அவரிடம் சொல்கிறேன். ஆறுதலாக எல்லா வற்றையும் கேட்ட அவர், 'என்னதான் சொல்லுங்கோ தம்பி, ஆயிரமிருந்தாலும் அந்த மதுரை மீனுட்சியம்மன் கோயிலுக்கு நிராக எதுவும் வராது. அந்தக் கோயிலமைப் பும், அந்தக் கோபுரங்களும், அந்தத் தூண்களும், அதில இருக்கிற ஈர்ப்புச் சக்தியும் ஆ! சொல்ல முடியாது! ஆயிரம் விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பிற்குச் சமமான, அந்த வேலையைத் தமிழன் செய்து, வரலாற்றுப் பெருமையைத் தேடிப் போட்டான்' என்று பெருமிதத்தோடு கூறுகிறார். அவர் சொல்லக் கொல்ல அவ்வளவு நாளும் ஆயிரம் சமயவாதி களின் வாயால் சொல்லக் கேட்டும், மதுரை மீனுட்சியம் மன் பற்றி வராத ஒரு பெருமிதம் எனக்குள்ளும் தோன்றிக் கொண்டபோது ஆச்சரியப்பட்டுப் போனேன்.

இன்னெருநாள், மூன்று நாட்கள் 'கம்பன் விழா' வெற்றி கரமாக நடந்து முடிகின்றது. நான்காம் நாள் நான் களைத்துப்போய் இருக்கிறேன். முதல் மூன்று நாட்களும் விழாத் தொடங்கிய அதே மாலை நேரம், ஜீவா வந்து இறங்குகிறார். 'தம்பி! அடுத்த முறை விழாவை ஜூந்து நாளாய் வைக்க வேணும், மூன்று நாளும் போன்று தெரிய விஸ்தை. மூன்று நாளும் இதே நேரம் விழாவுக்கு வந்து பழகி, இன்றைக்கு என்னுல அங்க இருக்க முடியவில்லை. அதனால்

தான் உங்களைப் [பார்த்தாவது] கடைப்பம் என்று வந்தேன்' என்கிறூர். அவர் வார்த்தைகளில் பெரும் செல்வத்தை இழந்த ஏக்கம் தெரிகிறது. தமிழின்பால் கொண்ட பற்றுத் தெரிகிறது. இந்த மனிதனு மரபுத் தமிழின் எதிரி? என்ற கேள்வி என் மனதில் நிரம்பிப் போகிறது. நான் குழம்பிப் போகிறேன்.

மற்றெரு நாள், சோர்ந்து விழுந்து ஜீவா வருகிறூர். அந்தத் தோற்றத்தில் அதுவரை அவரைச் சந்திக்காத, எனக்குப் பெரும் வியப்பு. 'என்ன ஐயா! ஏதாவது சுக மில்லையா?' என்று கேட்கிறேன். 'சீச் சீ! அப்படியொன்று மில்லை, இந்த நாட்டுப் பிரச்சனைதான் என்ன ஆகப்போ கிறதோ தெரியவில்லை. எதிர்காலம் பற்றி ஒரு தெளிவில்லா மல் இருக்கு, நாங்கள் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் வீணைப்போ யிடுமோ என்று பய மாயிருக்கு' என்று சொல்லிக் கண் கலங்குகிறூர். ஒன்றுக்கும் அசையாத அந்த நெஞ்சம், தன் இனத்திற்காகக் கலங்குவதைக் கண்டு, இவர்தான் உண்மையான இலக்கியவாதி என்று தெரிந்து கொள்கிறேன்.

இப்படிப் பல சந்திப்புக்கள். ஓவ்வொரு சந்திப்புக்களி லும் ஜீவாவின் ஓவ்வொரு கோணங்களைத் தரிசிக்கிறேன். பிற்பட்ட சமூகமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஒரு சமூகத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து அந்தச் சமூகத் தொழிலைக் கேவலமாக நினைந்து ஒதுங்காமல். அந்தத் தொழிலில் இருந்துகொண்டே இலக்கியம் படைத்து, தான் அனுபவித்த இலக்கியத்தைச் சமூகத்திடம் செலுத்தவும், வளர்க்கவும், ஆயிரம் பிரச்சனை களுக்கு மத்தியிலும் தளராது முயற்சித்து 'மல்லிகை' என்ற மாத இதழைத் தொடர்ந்து இருபத்திரண்டு வருடங்களாக நடத்தி, 'மல்லிகை மூலம்' பல இலக்கிய கர்த்தாக்களை உண்டாக்கி, வேறு பல இலக்கிய கர்த்தாக்களைக் கண்டு பிடித்து, இலக்கியத்தின் ஊடே சமூகச் சூறபாடுகளுடன் போராடி, பல பிரச்சனைகளுக்குத் துணிந்து முகம் கொடுத்து, அதிலே வெற்றிபெற்று, இந்தப் போராட்டங்களினுலே வகு கிரப்பட்டுப் போகாமல், இன்றும் தூய ஒரு மனிதனுக்கும், இலக்கியவாதியாகவும் வாழுகின்ற ஜீவா எங்கள் வருங்கால சந்ததிக்கு ஒரு ஆதர்சனமான வழிகட்டி!

வருங்கால மாணவர்களில் பாடத்திட்டத்தில் ஜீவாவின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்; ஜீவா என்ற தனிமனிதனின் உழைப்பின் வெற்றி, வருங்காலச் சந்ததிக்கு இலட்சியமாக்கப்பட வேண்டும். சரித்தி ரத்தில் குறிப்பிடப் போகின்ற ஈமத்தவர்களில் ஜீவாவும் ஒருவர் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. ஜீவாவின் ஆக்கங்களை மதுரை காமராஜர் பல்கலைக் கழகம் பாடத்திட்டத்தில் சேர்த்துள்ளது. எங்கள் மன்னின் மைந்தராகிய இவரையாழ். பல்கலைக் கழகம் இதுவரை கெளரவிக்காதது வியப்பிற்கும், வேதனைக்கும் உரியதொன்று. ஜீவாவைக் கெளரவிப்பதன்மூலம் ஒரு சரித்திர மனிதனை நாழும் இனங்கண்டிருந்தோம் என யாழ். பல்கலைக் கழகம் ஒரு காலத்தில் பெருமைப்படலாம். வெளிநாட்டவரையும், இறந்தவர்களையும் கெளரவிப்பதோடு நின்று விடாமல் இந்த மன்னேனு மன்னைய்க் கலந்து வாழ்ந்த ஜீவா என்கின்ற இந்த இலக்கிய வாதியை உரிய முறையில் கெளரவிக்கவேண்டியது யாழ். பல்கலைக் கழகத்தின் கட்டாய கடமையும்கூட.

‘கவிதை நமக்குத் தொழில்’ என்றுள்ள பாரதி. அந்தப் பாரதியைச் சந்திக்க வேண்டுமென்ற என் ஏக்கம் ‘எழுத்து எனக்குத் தொழில்’ என்று வாழ்கின்ற ஜீவாவைச் சந்தித்ததால் நீங்கிறோ. ஜீவாவைச் சந்திக்கும் போதெல்லாம்கம்பனுடைய ‘மானுடம் வென்றதம்மா’ என்ற வரிகள் என் நெஞ்சில் நிழலாடுவது தவிர்க்க முடியாமல் போய் விடுகிறது:

‘ஜீவா’ என்றெரு சமூக நிறுவனம்

— யோகா பாலச்சந்திரன்

கலை, இலக்கியம் ஏன் சமயமும் கூடத்தான் முற்று முழுதாக வர்த்தக மயமாகிவிட்ட இந்த யுகத்தில், தனி நபர்களின் அந்தரங்கம் பற்றிய மட்டரகமான கிக்கிக்ப்புக்கள், மூன்றாண்தர சினிமா அலட்டல்கள், இயற்கையில் அற் புதமான பாலியலைக்கூட அசிங்கப்படுத்தும் கொச்சைத்தனமான கவர்ச்சிப் படங்கள் ஆதியனவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு, காத்திரமான இலக்கிய, கலை வளர்ச்சியினுரடாக மானுத்தை மேன்மைப்படுத்துதல் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு ஒருவர் சஞ்சிகையோ, பத்திரிகையோ நடத்த முன் வந்தால், அவரை உலகம் எப்படிப் பார்க்கும்?... ஒன்றில் அந்தப் பிரகிருதி நடைமுறை வர்த்தமானம் புரியாத முட்டாளாக இருக்கவேண்டும். அல்லது யாரோ, எப்படியோ கஷ்டப்படாமல் உழைத்த பண்த்தைக் கரைக்க வழிதேடும் பொறுப்பற் ற பேரவழியாக இருக்கலாம். இல்லையேல், செயற் கரிய சாதனை செய்யத் துடிக்கும் அஞ்சா நெஞ்சம் கொண்ட மானுட நேயனுக் கூடும். இந்த கடைசி வர்க்கத் துள் சேரும் மிகச் சிலருள் எமது யாழ். மன்னில் முகிழ்ந்து மணம் வீசும் ‘மல்லிகை’ ஜீவாவும் ஒருவரென்றால், மறுக்கும் திராணி எவருக்கும் வராது.

அன்றை மனித சிவியமே திண்டாடித் தெருவில் ‘ஷல் ஸடியும், குண்டடியும் பட்டு’ திசை கெட்டு நிற்கும் நிலையில், தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி ஒன்றையே பிரதான குறிக்கோளாகக் கொண்டு ‘மல்லிகை’ மாசிகையினைத் தொடர்ந்தும் வெளியிட்டு வரும் அந்த அபார நெஞ்சரம், சத்தியாவேசம், வள்ளுவன் விதந்த விளைத்திட்பம் ‘பொமினிக் ஜீவா’ என்ற சராசரி மானுடனை, சாதாரண மாந்தரிலிருந்து பல படிகள்

உயர்த்திச் செல்கிறது. பணச் செல்வாக்குப் பஞ்சம் மட்டு மன்றி அர்த்தமற்ற சமூக அந்தஸ்து வறுமையும் அத்தோடு வழுமையாய் இயைந்த சமுதாய வக்கரிப்புத் தொந்தரவுகளும் கொடுந்தனைகளாய் அழுத்தி வதைத்த குழலில் சனித்து, அச்சுடுமணைற் பரப்பிலேயே இலக்கிய பசுமையைப் பூக்க வைத்த ஜீவா, கடந்த கால் நூற்றுண்டு காலமாக ‘மல்லிகை’யை வளர்த்தெடுக்க எத்துணைக்ஷடங்களை அனுபவித்திருப்பார் என்றறியப் பூதாகார ஆராய்ச்சியான்றும் தேவையில்லை. அச்சடித் த சஞ்சிகைக் கட்டடத் கைகளில் சுமந்துகொண்டு இலக்கிய வாசகர்களைத் தேடி ஒரு காலத்தில் வீதிகளில் அலைந்த ஜீவாவுக்கு இன்று கல்விமான்களிடையே இலக்கிய இரசிகர்கள் பலர் உண்டு. தமது கனமான படைப்புகளை ‘மல்லிகை’யில் பிரசரிக்க ஆழமான சமூகப் பார்வையிக்க சிருஷ்டி கர்த்தாக்கனும் ஆவல் கொண்டுள்ளார். ஆம். நம் மண்ணில், நமது முற்றத்து ‘மல்லிகை’யும் திவ்வியமாக மனக்கிறது என்று சொல்ல வைத்த டொமினிக் ஜீவாவின் இலக்கியப்பணி ஜீவன் மிக்கதுதான்.

அறுபது ஆண்டுகள் ஜீவா உலகில் வாழ்ந்திட்ட முத்திரை மல்லிகையினுடாக இங்கு மட்டுமல்ல, தமிழ் கூறும் நல்லுலகமெங்கனுமே பதிந்து விட்டது. தனிமனிதனின் வாழ்க்கையில் அறு பது ஆண்டுகள் கணிசமான காலம். ஒருவர் எத்தனை காலம் வாழ்ந்தார் என்பதைவிட, தான் வாழ்ந்த காலத்தில் எதனைச் செய்தார் என்பதுதான் கேள்வி. தன் வீடுவாய்ல், குடும்பம் குட்டி என்று சுயலாபமாக ஒருவன் நூற்றுண்டு வாழ்வது அவன் மட்டில் சரி. ஆனால் தனது மக்கள், கலை, இலக்கியம் பிறர்நலம் ‘என ஒரு சிறி தெனும் தன் வாழ் நர் ஸி ல் செய்ய முனையும் ஒருவனது வாழ்க்கையே அர்த்தபூர்வமானதாக, வள்ளுவன் கூறிய ‘வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வானுறை தெய்வத்துள் வைத்துப் போற்றப்படும்’ தகைமை பெறுவான். இப்படி ஒரு சிறப் பினைப் பெறும் ஜீவாவுக்கு இம் ‘மனிவிழா’ போதுமானதல்ல.

‘மல்லிகை’யினுடாக கடந்த இரண்டாரை தசாப்தகால தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிப் போக்கினை மட்டுமல்ல, இந்த நாட்டுத் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் சமகால வாழ்க்கை நிலை மாற்றங்கள் கூட, வருங்காலச் சரித்திர ஆய்வுகளுக்கான

தூதாரபூர்வமான தரவுகளாக அமையும். இந்த நாட்டுத் தமிழ் இலக்கியப் படைப்பாளிகளிடையே, ஆழ்ந்த சமூகப் பார்வையோடு எழுதவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தை வளர்ந்தது லும், தார்மீகப் பொறுப்புணர்வோடு எழுதவேண்டுமென்ற துடிப்பை ஏற்படுத்தியதிலும் மல்லிகைக்கு, ஜீவாவுக்கு கணி சமான பங்குண்டு. தமிழ் நாட்டு இலக்கிய மேடையில், இலங்கை எழுத்தாளர்களை மதிப்பார்ந்த இடத்தில் வைப்ப திலும் கலந்தி கைலாசபதி, கலாநிதி சிவத்தம்பி ஆகியோ ரோடு ஜீவாவும் தன் பங்கினைக் காத்திரமாகவே செய்துள்ளார்.

ஜீவாவுக்கென்று தனிப்பட்ட இயக்கரிதியான கொள்கை ஒன்று இருப்பினும், பிறரது மனைகர்மங்களுக்கும் 'மல்லிகை' யில் இடம் அளிக்கும் பெருந்தன்மை, இலக்கிய நேர்மை ஜீவாவிடம் நான் வியக்கும் உயர்ந்த பண்புகள். அவரது தார்மீக கோபாவேசம்கூட எனக்குப் பிடிக்கும். அதில் போலித் தனமில்லை. பட்டபட்டப்பா கப் பொரிந்து தள்ளும் அவரது கோபாவேசத்தில் அவரது ஆடுமாவின் சத்திய ரூபத்தினைத் தரிசிக்கலாம். இலக்கிய களத்திலும் போலிகள் மனிந்துவிட்ட காலமிது. பொறுப்பற்றவர்கள், சந்தர்ப்பவாதிகள், எத்தர்கள் இலக்கியத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை. எழுதும் எழுதி துக்கும் அவர் தம் செயலுக்கும் வாழ்வுக்கும் ஸ்நானப் பிராப்த்திகூட கிடையாத பிரகிருதிகள் மனிந்துவிட்ட நிலையில், எழுத்தின் யதார்த்தமே வாழ்வின் நிதர்சனமாக வாழும் எளிமையான மனிதர் ஜீவா. அதற்காகவே அவரை நான் பெரிதும் நேசிக்கிறேன்.

அவரது ஜீவயாத்திரைப் பாதையில், அவர் வளர்த்த தமிழ் இலக்கி மல்லிகை மலர்களின் திவ்விய மணம், நிரந்தர சுகம், சுகந்தம் இரண்டும் தரட்டும். ஜீவாவின் கனவு—மல்லிகைக்கு ஸ்திரமான ஆழமான அச்சுக்கூடம் அமைதல். நன்றி மிக்க இந்நாட்டு இலக்கிய நேசர்கள், மானுடப் பிரியர்களால் மனம் வைத்தால் அதைக்கூடவா ஜீவாவுக்குச் செய்ய முடியாமல் போகும்?

டொமினிக் ஜீவா என்ற தனிமனிதன் இப்போது ஒரு சமூக நிறுவனமாகவே மாறிவிட்டார்.

டொமினிக் ஜீவாவும் இளைய தலைமுறையினரும்

— மேமன்களி

ஒரு படைப்பாளி தான் தோன்றிய காலகட்டத்தைக் கடந்து, ஒரு தேர்ச்சியான நிலைக்கு வந்தபின் — அவன் தனது ஊக்குவிப்பால் சில நல்ல படைப்பாளிகளை கலை, இலக்கிய உலகுக்கு அடையாளம் காட்டி வருகிறான், ஆனால், அப் படைப்பாளியினால் குறைந்தபட்சம் ஒரு தொகைப் படைப் பாளிகளை மட்டுமே அடையாளம் காட்டித்தர முடியுமே தவிர, ஒரு படைப்பாளிகளின் இயக்கமாக மாற முடியுமா என்பது கேள்விக்குரியதே! ஆனால், ஒரு படைப்பாளியே ஒரு பத்திரிகைக்காரனுக்கோ, சஞ்சிகைக்காரனுக்கோ மாறும் பொழுது அவனே ஓர் இலக்கியமாக மாற்றம் பெறுகிறான். அவ்வாறு அவன் ஒரு கலை, இலக்கிய இயக்கமாக மாற்றம் பெற்றபின் அந்தந்தக் காலகட்ட இளைய படைப்பாளிகளை இணங்கண்டு தனது வெளியீட்டுக் களத்தில் பிரகாசிக்க வைக்கிறான். அத்தகைய ஒரு உயர்ந்த படைப்பாளியாகவே ‘மணிவிழா’ காணும் டொமினிக் ஜீவா அவர்கள் திகழ்கிறார்கள்.

இக்கட்டுரையினுடோக ஜீவா அவர்கள் இளைய சிருஷ்டி கர்த்தாக்களின் வளர்ச்சியில் ‘மல்லிகை’ மூலமும் தனிப் பட்ட செயற்பாடுகள் மூலமும் எவ்வாறு பங்கேற்றார் என் பதையும், இளைய படைப்பாளிகளுடனுள் அவரது தொடர்பு கள் எவ்வாறு அமைந்தன என்பதையும் தொட்டுக் காட்டுவதே எனது நோக்கமாகும்.

பாலானவை ஜீவா அவர்களுடன் நேரடியாக நான் பழக ஆரம்பித்தபின் கிடைத்தன என்பதனால், ஜீவாவுடன் எனக்கு ஏற்பட்ட முதல் சந்திப்பு அனுபவத்தை இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியமாகிறது.

பாடசாலைக் காலம் தொடக்கம் 'மல்லிகை'யைப் பரிச் சமயாக்கிக் கொண்டாலும் எனக்குப் பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் ஜீவா அவர்களின் உரைகளைச் செவிமடுத்ததன் காரணமாக, அவர்மீது பயம் கலந்த மரியாதை எப்பொழுதுமே இருந்தது உண்டு. பல இலக்கியக் கூட்டங்களில் அவரை நேரில் கண்டிருந்தாலும், அவரோடு பேசப் பயந்துகொண்டு, அவர் வேறு பல இலக்கிய கர்த்தாக்களுடன் கடைத்துக் கொண்டிருப்பதை ரசித்துக்கொண்டிருப்பேன். 'என்று இவருடன் பேச வாய்ப்பு கிடைக்கும்' என்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, தற்செயலாக ஒரு சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.

அந்த நாட்களில் (அதாவது 70 களின் ஆரம்பத்தில்) ஜீவா அவர்கள் கொழும்புக்கு வருவதாயின், மலிபன் வீதி யில் அமைந்துள்ள திரு. ஆ. குருசுவாமி கடையில் தங்குவார். அவ்வாறு அங்கு தங்கியிருந்த நாட்களில் ஒரு பகற்பொழுதின்போது மலிபன் வீதியிலிருந்து இரண்டாம் குறுக்குத் தெருவுக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தான் என்னை நானே அவரிடம் அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டேன். மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார். ஆழகாகக் கடைத்தார், அன்று தொடக்கம் நான் அவர்மீது வைத்திருந்த 'பயம் கலந்த மரியாதை' என்ற உணர்வில் 'பயம் கலந்த' என்ற நிலை விடை பெற்றுக்கொண்டது. ஆனாலும், 'மரியாதை'யின் தரம் இன்னும் உயர்ந்தது என்றே சொல்லலாம்.

என்னை நானே அறிமுகப்படுத்திய ஒரு மாத இடைவெளிக்குள் என என்னுகிறேன் என்னுடைய புகைப்படம் ஒன்றையும் என்னைப்பற்றியகுறிப்புகளையும் கேட்டு '1974-ம் ஆண்டு, மல்லிகை' இதழ் ஒன்றில் 'இனந் தளி' என்ற தலைப்பில் ஒரு குறிப்பு எழுதி தமிழ் கலை, இலக்கிய உலகுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார். ஏதோ கவிதையென்ற பெயரில் 'நா லு படைப்பு கள்' மட்டுமே படைத்திருந்த என்னை, இலங்கை மண்ணின் தரமான ஓர் இலக்கிய சஞ்சிகையான 'மல்லிகை'யில் அறிமுகப்படுத்தி இருக்கிறே என்ற பயம் என்னில் ஒட்டிக்கொண்டது.

ஆனால் 'இளந் தளிர்' என்ற தலைப்பிலான மல்விகையின் அக்குறிப்பு என்னில் ஏற்படுத்திய உற்சாகமும் உந்துதலுமே இற்றை வரையிலான என் வளர்ச்சி என்றால் மிகையாகாது.

அன்று தொடக்கம் முற்போக்கு இலக்கியச் சக்திகளைப் பற்றிய அறிவையும். அறிமுகத்தையும் ஜீவா அவர்கள் மூலம் பெற்றுக் கொண்டேன். இவ்வாரூப், இன்றுவரையிலான எனது இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஜீவா அவர்களின் பங்கு அளப்பரியது. அத்தோடு, அன்று தொடக்கம் (அதாவது முதல் சந்திப்பு தொடக்கம் இன்றுவரை) அவர் கொழும்பு வரும் பொழுதெல்லாம் என்னை அவரோ, அவரை நானே தேடிச் சந்திக்கத் தவறுவதில்லை. அவரைவிடவயதில் நான் சின்னவஞ்சு இருந்தாலும் ஒரு தோழனின் நேச உணர்வுக் ஞடன் பல்வித கருத்துக்களைப் பரிமாறி என் வளர்ச்சிக்கு உதவி வருகிறோர், அந்த நேச உணர்வே 'டொமினிக் ஜீவா வும் இளைய தலைமுறையினரும்' எனும் இக்கட்டுரை எழுதும் தெரியத்தைக் கொடுத்தது எனலாம்.

3

60 களில் 'மல்விகை'யைத் தொடங்கிய காலம் முதல் கால் நூற்றுண்டை நோக்கிய வரையிலான வரலாற்றை நோக்கும்பொழுது 60 களில் — 70 களில் வெவ்வேறு வெளி யீட்டுக் களங்களில் தங்களது முதலாவது படைப்புகளை வெளியிட்டு அறிமுகமாகி இருந்தாலும், 'மல்விகை' மூலம் வளர்ந்த (அதாவது பிரகாசமடைந்த) பல இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களை நாம் இன்று இனங்காட்டலாம். சாந்தன், ப. ஆப்ஹன், மு. பஷீர், முருகபூபதி, ராஜ ஸூரீ காந்தன், நெல்லை க. பேரன், கோகிலா மகேந்திரன், திக்குவல்லை கமால், மேமன்கவி (இது பூரண பட்டியல் அல்ல) இவ்வாரூப்பு பல இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களைச் சொல்லலாம். இன்று இளைய படைப்பாளிகள் 'மல்விகை எழுத்தாளர்கள்' என்ற முத்திரைகாரர்களாகத் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்வதில் பெருமை அடைபவர்கள். அத்தோடு, ஜீவா அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டும் வேளையெலாம் பல பிரதேசச் சிறப்பு மலர்களை வெளியிட்டு, அம்மலர்களில் அந்தந்தப் பிரதேசத் தைச் சார்ந்த கனதியான பல புதிய படைப்பாளிகளையும், அவர்களது படைப்புகளையும் அறிமுகப்படுத்தி வந்துள்ளார்.

அந்தவகையில், திக்குவல்லை, நீர்கொழும்பு, மலையகம், மூலைத்தீவு, கினிநோச்சி போன்ற பிரதேசங்களைச் சார்ந்த பல இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளை ‘மல்லிகை’ மூலம் நாம் அறிந்து கொண்டோம், என்பதே உண்மையாகும்.

மேலும், ஓர் இளைய படைப்பாளி நல்ல முறையில் எழுது கிறூர் என்பதை வேறொருவர், மூலமாகவோ, அல்லது அவராகவோ இனங்கானும் பட்சத்தில் அந்த இளைய படைப்பாளிக்கு ஊக்கம் கொடுப்பதோடு, ‘மல்லிகைக்கு எழுதுங்கள்’ என்றுகூடச் சொல்லி வருவார். கொழும்பு வரும்வேளையெலாம் பல இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் பெயர்களைச் சொல்லி— அவர்களைச் சந்திக்க வேண்டும் என்பதோடு புதிய படைப்பாளி எல்லோரையும் ‘மல்லிகைக்கு எழுதுச் சொல்லு’ என்றெல்லாம் எனக்கு வேண்டுகோளை முன் வைத்துப் போவார்.

முதிய எழுத்தாளர்கள் பல்ரும் மல்லிகையில் எழுதியும் உள்ளார்கள்; எழுதியும் வருகிறூர்கள். ஆனாலும், பல்வேறு வாழ்வுப் பிரச்சினைகளைக் காரணங்களாகக் காட்டி எழுதாமலிருக்கும் முக்கிய எழுத்தாளர்களின்மீது ஜீவா அவர்கள் என்றும் கோபம் கொண்டவராகத் திகழ்ந்து வருகிறார். ‘ஏதோ பழைய படைப்பாளி என்ற மரியாதையில், ‘எழுதுங்கள்’ என்று சில தடவை கேட்பார்’. அவர்கள் ‘மல்லிகை’க்கு எழுதவில்லை என்றால் தளரமாட்டார். மல்லிகைக்கான விஷயதானங்கள் அவரால் பிரகாசிக்கப்பட்ட இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடமிருந்து வரும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையுடன் இருப்பார். இந்த நம்பிக்கை முதிய எழுத்தாளர் மீதான அபிமானியின்மையை அல்ல; ஜீவா அவர்களின் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் மீதான அபிமானத்தையே காட்டுகிறது.

இந்த அபிமானத்தின் காரணமாகத் தான் சமகாலத்தில் கிழக்கிலங்கை, தென்னிலங்கை போன்ற பிரதேசப் பகுதியிலிருந்து அசுர வேகத்துடன் எழுத்துத் துறையில் ஈடுபட்டு வரும் இளைய தலைமுறை சார்ந்த மூஸ்லி ம் படைப்பாளிகளைப்பற்றி ஆச்சரியத்துடன் என்னிடம் கூறுவார். இக்கூற்றை நிறுபிக்கும் வகையில் ‘மல்லிகை’ இதழூன்றில் ‘தூண்டில்’ பகுதிக்கான கேள்வியொன்றுக்குப் பதில் அளிக்கும் வகையில் முன் வைத்த கருத்து முக்கியமானதாகும்.

‘இன்றைய இனம் தலைமுறையைச் சேர்ந்த இலக்கிய இரசசீன்யாளர்களில் முஸ்லிம் நண்பர்கள் பிரயிக்கத்தக்க ஆர்வம் காட்டி வருவதை நான் உணர்கின்றேன். அநேகமாக எனக்குத் தெரிந்த முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அத்தனை பேரும் இலக்கிய ஆர்வ உந்தலினால் கவரப்பட்டு வாசிப்புப் பசி கொண்டவர்களாகப் புத்தகங்களுக்கு அலைவதையும் தாங்கள் படித்து ரசித்த நூல்களைப்பற்றி நண்பர்களுக்குச் சொல்லி மகிழ்வதையும் நான் கண்டு இரசித்திருக்கிறேன்’ இவ்வாரூகப் பதில் அளித்துச் செல்கிறார்.

மேலும், கொழும்பு வரும் வேளையெலாம் தான் சுமந்து வரும் ‘மல்லிகை’ இதழில் யாரேனும் புதிய படைப்பாளி யின் கண்மான படைப்பு இடம் பெற்றிருந்தால் அந்தப் படைப்பாளி பற்றியும், படைப்புப் பற்றியும் மிகவும் விதந்து கூறி சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருப்பார்.

இவ்வாரூக ஜீவா அவர்களால் விதந்து பாராட்டப் பெற்றவர்களாக எனக்குத் தெரிய ஏ. ஆர். ஏ, ஹஸீர். (இவர் தற்பொழுது வெளிநாட்டில் இருக்கிறார். இப்பொழுது இவர் எழுதுவதில்லை என்பது ஜீவாவுக்கு கோபமான விடயம்தான்). வாசதேவன், இப்பு-அஸ்தமத், ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பா போன்ற இனைய படைப்பாளிகளைச் சொல்ல வாம். (இவர்கள் மட்டுமல்ல வேறு பல இனைய படைப்பாளி களையும் சொல்லலாம். அவர்களில் பலர் அன்று ஜீவா சொன்ன கருத்துக்கிணங்க இன்று புதிய லீச்சுகாரர்களாகத் திகழ்கிறார்கள். ஆனால், நான் மேற்கூறிப்பிட்ட படைப்பாளி களைப் பற்றி ஜீவா அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் வீண் போக வில்லை என்பதை அவர்களின் வளர்ச்சியை நேரில் காண்பவன் என்ற முறையிலும், அவதானிப்பவன் என்ற முறையிலும் இங்கு குறிப்பிட்டேன் என்பதே காரணங்களாகும்).

ஸ்ரீதர் பிச்சையப்பாவின் ஓவியங்களை நான் அறிமுகப் படுத்திவிட்ட காலத்திற்குப் பின் — ஸ்ரீதர் வெவ்வேறு களங்களில் வரையும் படங்களைப் பார்த்து என்னிடம் பாராட்டுவார்; பாராட்டுவதோடு மட்டுமல்லாமல் ஸ்ரீதரின் ஓவியங்களை ‘மல்லிகை’யின் அட்டையில் வெளியிட்டதோடு, சமீபத்தில் வெளிவந்த ‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ தொகுதிக்கு ஸ்ரீதரின் ஓவியத்தை அட்டை படமாக வெளியிட்டுமூளார்,

அவ்வாறே இப்பு-அலமத்தின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்புப் பணியைப் பாராட்டியும் ஊக்குவித்தும் வருகிறார். இந்த ஊக்குவிப்பின் அடையாளமாக ‘மல்லிகை’யில் தொடர்ந்து இப்பு-அலமத்தின் மொழி பெயர்ப்பு. படைப்புகளை வெளியிட்டு வருகிறார்.

அடுத்தது, வாசதேவன் — பத்திரிகைகளிலும், மல்லிகை இதழ்களிலும் எழுதிய கவிதைகளைப் படித்து ஜீவா அவர்களிடம் நான் கூறியபொழுது, தானும் கவனித்து வருவதாகவும், அற்புதமாக எழுதுகிறார் என்றும் பாராட்டினார். இந்தப் பாராட்டுச் சிந்தனையோடு யாழ். சென்றவர் கடந்த கால் நூற்றுண்டு தெருங்கிய நிலையில் — இலங்கை இலக்கிய உலகில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ‘மல்லிகை’யின் உழைப்பில் உருவான ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ பதிப்பகம் மூலம் வாசதேவனின் ‘என்னில் விழும் நான்’ புதுக்கவிதைத் தொகுதியை வெளியிட்டு வைத்தார். ஆனால் ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ பதிப்பகம் அமைத்து இங்கு பல இளைய படைப்பாளிகளின் படைப்புகளை வெளியிடும் பணியை ஆரம்பிக்கும் முன்பே ஜீவா அவர்கள், இலங்கையின் பல இளைய படைப்பாளிகளான சாந்தன், திக்குவல்லை கமால் போன்ற படைப்பாளிகளினதும் — எனதும் புத்தகங்களைத் தமிழகத்தில் வெளிவரப் பின்னணியாக உழைத்தார். இன்று அவரது உழைப்பால் இங்கு பல இளைய படைப்பாளிகளினது புத்தகங்களை வெளியிட ஆரம்பித்துள்ளார். அதன் தொடர்ச்சியாக ‘மல்லிகை’ மூலம் பிரகாசமடைந்து ‘மல்லிகை எழுத்தாளர்’ என்ற முத்திரைக்குரிய ப. ஆப்ஷனின் சிறுகதைத் தொகுதியொன்று ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ வெளியீடாக சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ளது என்பதோடு, சமீபத்தில் வெளிவந்த ‘மல்லிகைக் கவிதைகள்’ தொகுதியில் கணிசமான தொகை இளம் கவிஞர்களின் படைப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இளைய படைப்பாளிகளினது படைப்புகளை மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வெளியிட வேண்டும் என்ற இந்த உனர்வின் உந்தலால்தான்; சமீபத்தில் அவர் கொழும்பு வந்த பொழுது, ‘வகவு’ செயற்கும் உறுப்பினர்கள் சிலரும், நானும் அவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தவேளை ‘வகவு கவிஞர்களின் கவிதைகளை ஒரு தொகுப்பாக வெளியிடப்போகி

ஞேம்' என்றதும் உடனடியாக ஜீவா அவர்கள் அத்தொலு தியைத் தான் 'மல்லிகைப் பந்தல்' வெளியீடாக வெளி யிட்டுத் தருகிறதாக உரைத்தார்.

4

இவ்வாறுக, காலம் — காலமாக எங்கெங்கு இளைய படைப்பாளிகள் இருக்கிறார்களோ அவர்களை ஊக்குவித்தும் வளர்த்தும் வந்துள்ளார் ஜீவா அவர்கள். இன்று காத்திர மான இளைய படைப்பாளிகள் என்று ஒரு பட்டியல் போட்டால் நிச்சயமாக அவர்களில் பெரும்பாலானேர் ஒன்று மல்லிகை மூலம் அறிமுகமாகியவராக இருப்பார்கள் அல்லது 'மல்லிகை' மூலம் பிரகாசித்தவர்களாக இருப்பார்கள்.

அன்று 'மல்லிகை' மூலம் பிரகாசமடைந்த அல்லது அறிமுகமான சில படைப்பாளிகள் இன்று வாழ்க்கைப் பிரச்சினை என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுதாமல் விட்டமைக்கு ஜீவா அவர்கள் மனச் சஞ்சலப்பட்டுக் கூறுவார். அத்தோடு 'மல்லிகை' மூலம் அறிமுகமாகிய முறபோக்குச் சிந்தனையுடையபல இளைய படைப்பாளிகள், இன்று பல பிறபோக்கு சக்திகளுக்குப் பின்னால் அலைந்து தங்களை அழித்துக் கொண்டிருப்பதை அனுதாபத்துடன் என்னுடன் கதைப்பார்.

அதனேல்தான் இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் தொடர்ந்து ஒரு நிலையான சிந்தனையில் இருப்பது அவசியம் எனக் கூறியதோடு, இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடம் இருக்கவேண்டிய பண்புகளைப் பல தடவை, பல இடங்களில் காத்திரமான கருத்துக்களாய் முன்வைக்கிறார்.

மல்லிகை டிசம்பர் — 87 இதழில் 'தூண்டில்' பகுதியில் 'இளந் தலைமுறையினரிடம் நீங்கள் எதிர்பார்ப்பவை என்ன?' என்ற கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கையில் 'ஆழமான கட்டுப் பாட்டை; தேடல் முயற்சியை; அனுபவப்பட்டவர்களின் அனுபவங்களைத் தேடிப் பெற்று தமது அனுபவங்களுடன் உரைத்துப் பார்ப்பதை; எல்லாவற்றையும் விட எதிர்காலத் தைப்பற்றித் துல்லியமாக மதிப்பிட்டுத் திட்டம் தீட்டுவதை' என்று பதில் அளித்துள்ளார். அத்தோடு, 'சகாப்தம்' என்ற தமிழக சஞ்சிகையில் 'கலாமணி'க்கு அளித்த பேட்டியில்

இனு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும்பொழுது முன் வைத்த கருத்து இளைய படைப்பாளிகள் ஒவ்வொருவரும் மனங் கொள்ளவேண்டிய கருத்தாகும்.

ஜீவா சொல்லுகிறார்:

'இன்றைய நிலையில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு இளைஞர்களின் பங்கு ரொம்ப முக்கியமானது. அவர்களிடம்தான் எழுச்சி ரொம்ப அதிகமாக இருக்கிறது. அதே சமயத்தில் முதிர்ச்சியின்மையும் காணப்படுகிறது. படைப்பாற்றங்கள் இளைஞர்கள் ஸ்தாபன ரீதியாக ஒன்று திரளவேண்டும். சிதறிப் போய் திரிபுகளாக — உதிரிகளாக மாறிவிடக்கூடாது. மக்களைப் படிக்கவேண்டும் — அதன் மூலம் அவர்கள் படைப்பாற்றலை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்'.

ஆக, இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளது வளர்ச்சியில் அக்கறைகொண்டு கால் நூற்றுண்டு நெருங்கிய நிலையில் 'மல்லிகை' மூலம் உழைத்து, இன்று 'மணிவிழா' காணும் தொழினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகள் செய்யவேண்டிய பணிகள் பின்வருவனவாகும்:

- (1) 'மல்லிகை'யைத் தொடர்ந்து படிப்பது. அத்தோடு, கடந்த கால 'மல்லிகை' இதழ்களைத் தேடிப்படித்து 'மல்லிகை' யுகத்தை அறிந்து கொள்வதோடு, எதிர்கால 'மல்லிகை' வளர்ச்சிக்கான ஆக்கபூர்வமான கருத்துக்களை அனுப்பி வைத்தல்.
- (2) புதிய வீச்சான படைப்புகளை 'மல்லிகை'க்குப் படைத்தவித்தல்.
- (3) 'மல்லிகை'யை வளரும் புதிய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளிடம் கொண்டு செல்லுதல்.

நான் கண்ட ஜீவா

— ஸ. முருகப்பதி

1964-ஆம் ஆண்டு—

அப்போது நான் யாழ்.ஸ்ரான்லி கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

எங்கள் விடுதி மாணவர் மன்றம் ஒழுங்குசெய்த கூட்டம் ஒன்றில் டொமினிக் ஜீவா என்பவர் பேசவிருக்கிறார் என்ற தகவல் என் காதுக்கும் எட்டியது.

நானும் வந்தது.

நானும் போனேன்.

வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நாஷனல் அணிந்த உருவம் மேடையில் தோன்றிப் பேசியது. தலைமை தாங்கிய தலைவர் முதலில் இவர்தான் டொமினிக் ஜீவா என அறிமுகப் படுத்தினார்.

ஜீவா அன்று பேசியவை இப்பேது என் ஞாபகத்தில் இல்லை. ஆனால், அவரது கருத்துக்களை ஆமோதித்தும் ஆட்சேபித்தும் பல உயர்தர வகுப்பு மாணவர் கள் — அவர் போனதன் பின்பு பேசிக்கொண்டதைக் கேட்டேன்.

அதன்பின்பு 1971-ஆம் ஆண்டு.

ஏப்ரில் கிளர்ச்சி முடிந்து இரவானதும் சிலமணி நேரங்கள் ஊரடங்கு உத்தரவு அமுல்படுத்திய காலம் அது. வெளியே திரிய முடியாமல் வீட்டினுள்ளே முடங்கிக்கிடந்து புத்தகங்களைப் படிப்பதையே பொழுது போக்காக்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

ஒரு நாள் —

நண்பர் ஒருவர் வந்து — ‘மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா — நீர்கொழும்புக்கு வந்துள்ளார். இன்று மாலை அவரைப் பார்க்கப் போவோம்’ என்றார்.

நானும் சென்றேன்.

1964-ஆம் ஆண்டு நான் மேடையில் பார்த்த அந்த உருவம் — அதே போன்ற வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நாஷ ணலுடன் — வெற்றிலையைக் குதப்பியவாறு கரம் கூப்பி வணங்கி வரவேற்றது.

1971-இல் ஏற்பட்ட இச்சந்திப்பு — என்னை, என்வாழ்வை திசை திருப்பும் என்று நான் என்றைக்குமே எதிர்பார்த் திருக்கவில்லை.

நண்பர்களுடன் அரட்டை அடித்து ஊர் சுற்றித்திரிந்த நானும் ஒரு எழுத்தாளன் ஆனேன்.

ஜீவாவுடனுள் சந்திப்பு — தரமான வாசகஞை — எழுத்தாளஞை மாற்றியது.

1972-ஆம் ஆண்டு ‘மல்லிகை’ நீர்கொழும்பு பிரதேச சிறப்பிதழ் வெளியிட்டபோது எனது சிறிய கட்டுரை பிரசரமாகியது. அதன்பின்பு, எனது முதலாவது — சிறுக்கதையான ‘கனவுகள் ஆயிரம்’ (இந்தப் பொருத்தமான தலைப்பை இட்டதே ஜீவாதான்). 1972 ஜூலையில் வெளியாகியது.

‘என்னை இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியதோடு, தொடர்ந்தும் எனது ஆக்கங்களுக்குக் களம் அமைத்துத் தந்தது ‘மல்லிகை’ தான் என்பதைக் கூறிக்கொள்வதில் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். அந்தவகையில் எனது நன்றி மல்லிகைக்கு மட்டுமல்ல — அதன் ஆசிரியர், நண்பர் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கும் உரியது’ என்று 1975-ஆம் ஆண்டு நான் வெளியிட்ட ‘கமையின் பங்காளிகள்’ சிறு கதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டதை இங்கு நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன்.

1971-ஆம் ஆண்டு ஏற்பட்ட இலக்கியச் சந்திப்பு—இன்று வரையில் நீடித்து — நிலைத்த இலக்கிய நட்பாகத் தொடர் கின்றது.

இப்பொழுது ஜீவா எனக்கு இலக்கிய நண்பர் மட்டு மல்ல; குடும்ப நண்பராகவும் திகழ்கின்றார். என் குடும்பத் தவர் மத்தியில் இன்றும் அவருக்கு தனி மதிப்பும் மரியாதை யும் உண்டு.

‘எனது மாமன்மார் தொ. மு. பாஸ்கரத்தொண்டமான், தொ. மு. சிதம்பர ரகுநாதன் ஆகியோரைப் போன்றவர்களை விடினும் — யாராவது ஒரு பிள்ளை எழுத்தாளனாக வரவேண்டும்’ என்று என் தந்தையார் எனது இளமைப் பருவத்தில் அடிக்கடி சொல்வது நினைவுக்கு வருகிறது. அதேபோன்று பிறிதொரு சந்தர்ப்பத்தில், ‘மகனே — உன்னை ஒரு எழுத்தாளனாக்கியது மல்லிகை — உனது முதலாவது சிறுக்கதைத் தொகுதியை யாழ்ப்பாணத்தில் அறிமுகப்படுத்தியது ‘மல்லிகைப் பந்தல்’ — எனவே — மல்லிகையையும் மறந்து விடாதே — ஜீவாவையும் மறந்துவிடாதே, மறந்தாயானால்— பேண்டையைப் பிடிப்பதையும் மறந்துவிடு’ — என்று என் தந்தை சொன்னார்.

இன்று அவர் இல்லை.

ஆனால் — அவர் அன்று சொன்ன வாசகங்கள் இன்றும் என் மனதில் பதிந்திருக்கிறது.

என் அருமை மனைவி சொல்வாள் —

‘அவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் — பத்து வயதுப் பராயத்தில் தான் இழந்துவிட்ட தந்தையை மீண்டும் பார்க்கின்றேன்’ — என்று. ஆம், அவருக்கும் தந்தை இல்லை.

ஆயிரக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பால், கடல் கடற்று வந்து — அவஸ்திரேவியாக் கண்டத்திலிருக்கும்போது, நண்பர் சோமகாந்தன் அனுப்பி வைத்த கடிதம் — மேலே குறிப் பிட்ட சம்பவங்களையெல்லாம் இரை மீட்டிப்பார்க்க வைத்தது.

கடற்றத் 15 வருட காலத்தில் — எனக்கும் ஜீவாவுக்கும் இடையே இருந்த இலக்கிய உறவு எனக்குப் பல்வேறு அனுபவங்களைத் தேடித் தந்துள்ளது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் ஜீவாவின் பெயரும், மல்லிகையும் நிலைத்திருக்கின்றதென்றால் — அதற்கு அடிப்படையான காரணங்கள் பலவுண்டு.

அவருக்குரிய தனித்துவம் பிரதான காரணமாக அமைகின்றது.

எவர் என்ன சொன்ன போதிலும் தனக்குச் சரியெனப் பட்டதை எந்த இடத்திலும் — எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் — பகிரங்கமாகப் பேசவார். யாழ்ப்பாணத்திலும் — கொழும் பிலும் மட்டுமல்ல — அவருடன் நான் கலந்துகொண்ட — சில சிங்களப் பிரதேசக் கூட்டங்களிலும் அதனை அவதானித்துள்ளேன். இதனால் — பல தமிழ் அபிமானிகளான சிங்களவர்கள் மத்தியிலும் அவரைப்பற்றிய உயர்ந்த அபிப்பிராயம் உண்டு,

மினுவாங்கொடை என்ற ஊருக்கு அருகாமையில் வசிக்கும் வண. ரத்தினவன்ஸ் தேரோ என்ற பெளத்த பிக்கு அடிக்கடி சொல்வார் — ‘தமிழைப் படிக்கவும் — தமிழைப் பேசவும் என்னைத் தூண்டியது மல்லிகையும் — ஜீவாவின் கருத்துக்களும்தான்’ என்று,

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்காவின் மகன் — மல்லிகையைப் பார்த்துவிட்டு — பாராட்டியதையோ — சரத் அழுனுகம் என்ற உயர் அதிகாரி மல்லிகை புரிந்த பணிகளை மனந்திறந்து பாராட்டியதையோ — காலஞ்சென்ற அமரதாஸ் வும் — அவரது குடும்பமும் — மல்லிகை மீதும் ஜீவாமீதும் கொண்டிருந்த பாசத்தையோ — பலர் அறிந்திருக்க முடியாதுதான்.

ஆனால் அவர்களிடம் மட்டுமல்ல — பல சிங்கள எழுத்தாளர்கள் — வாசகர்கள் மத்தியில் — மொழி பெயர்ப்பு உதவிகளுடன் — தமிழ் மக்களின் உரிமைகளுக்காக — ஜீவாகுரல் கொடுத்தார் என்பதை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

‘தேசிய ஒருமைப்பாடு என்பது ஒருவழிப்பாதையல்ல — தமிழ் மக்களுக்குள்ள உரிமையை வழங்க மறுக்கால் — சிது

தள மக்களும் தமது உரிமையை இழந்தவர்கள் ஆகிவிடு வார்கள்· என்றும் அந்தத் தமிழ் அபிமானிகளான சிங்கள வர்கள் மத்தியில் கூறியவர் ஜீவா.

ஜீவா — ஒரு இலக்கியவாதி;

ஜீவா — ஒரு படைப்பாளி;

ஜீவா — ஒரு பத்திரிகையாளன்;

ஜீவா — ஒரு முற்போக்கு இயக்கத் தொண்டன்;

ஜீவா — ஒரு மனிதநேயம் மிக்க பணியாளன்!

— இப்படித் தோற்றங்களில் காட்சியளிக்கும் ஜீவா விடம் பலமும் உண்டு — பலவீனமும் உண்டு. உரத்துப் பேசுவது அவரது பலமாக இருக்கலாம். மற்றையவர்களின் பார்வை, பலவீனம் என்று சொல்லலாமா?

'மல்லிகை' நூறுவது ஆண்டு மலரையும் நிச்சயம் வெளி யிடும் — அப்போது நானே நீங்களோ இருக்கமாட்டோம்' என்று ஜீவா கூட்டங்களில் சொல்வதுண்டு.

அந்த நூறுவது ஆண்டு மலரை மட்டுமல்ல அதன் பின்பும் பல மலர்களை 'மல்லிகை' வெளியிட, ஜீவாவுக்கு சிறந்த அடித்தளத்தை உருவாக்க அவருக்கு எடுக்கப்படும் 'மனிவிழா' வழிசைமக்க வேண்டும்.

‘மல்லிகை’ ஜீவாவும் திக்குவல்லை தமிழ் இலக்கியமும்

— திக்குவல்லை கமாஸ்

ஜீவா ஸழத்து இலக்கியத்தோடு இரண்டறக் கலந்து விட்ட ஒரு ஜீவன். இலக்கிய நெஞ்சங்களில் நிலைத்துவிட்ட ஒரு நாமம். அப்படிப்பட்ட ஒரு மனிதனுக்கு அறுபது வய தென்றால், இக்கால கட்டத்தூள் அவரது அறுவடைகள் என்ன என்று பல கோணங்களில் பார்ப்பது பயனுடைய தாரும்.

ஜீவா ஒரு முற்போக்குப் படைப்பாளி. யாழிப்பாணச் சாதியமைப்புக்கு எதிரான ஒரு போராளி. வீறு மிக்க இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் முக்கியஸ்தர். இந்தப் பின்னணியின் வளத்திலும் பலத்திலும் மலர்ந்தது தான் ‘மல்லிகை’.

இந்த ‘மல்லிகை’ சமார் கால் நூற்றுண்டுகளாக மணம் பரப்பி வருகிறது. இதன் மூலமாக ஜீவாவின் சாதனைகள் ஒன்றல்ல இரண்டல்ல. அதில் ஒரு சில கூறுகளை மாத்திரம் தொட்டுக் காட்டுவதே எனது நோக்கமாகும்.

தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு அப்பாலிருந்தும், தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்களிலிருந்தும் முகிழ்க் கின்ற படைப்பாளிகள் ஜீவாவின் விசேஷமான கவனிப்பைப் பெற்றனர். அவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்து, தைரியமுட்டி அவர்கள் வளர்வதற்குப் பெரும் வாய்ப்பினை தொடர்க்கி யாக வழங்கி வந்துள்ளார். அதன் முதிர்ச்சியை இலக்கிய உலகு கண்கூடாகக் காணக்கூடித்தாக உள்ளது.

தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மேமன்களி, ப. ஆப்ஷன் போன்றவர்களும், சிங்களப் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த அனுராதபுரம் அங்கு ஜவஹர்ஷா, மினுவாங் கொடை மு. பசீர் போன்றவர்களும் இத்தகையவர்களே.

இவர்களுக்கு வாய்ப்பு வழங்கி வளர்த்ததோடு நின்று விடாது, இத்தகையவர்களின் முக்கியத்துவத்தை யாழ்ப்பா ணத்திலும், கொழும்பிலும் மட்டுமல்ல தமிழகப் பயணங்களின் போதுகூட பல்வேறு சூட்டங்களில் எடுத்துரைத்து வந்துள்ளார்.

இனி ஜீவாவின் சிறப்பான கவனத்தைப் பெற்ற திக்குவல்லையைப் பற்றிச் சற்றுப் பார்ப்போம். ‘மல்லிகை’ மூலம் திக்குவல்லை அறிமுகமாகத் தொடங்கிய காலம் 1970. தென்மாகாணத்தில், மாத்தறை மாவட்டத்தில் முழுக்க முழுக்க சிங்களச் சூழலில் அமைந்துள்ள ஒரு கறையோரச் சிற்றார் இது என்பது இப்போது பலருக்கும் தெரியும்.

இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக எழுதிக்கொண்டிருந்த திக்குவல்லை எழுத்தாளர்கள் 1968-ல் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் மூலம் ஒன்றுதிரண்டனர். மிகத் துணிச்சலுடனும் தெளிவான கண்ணேட்டத்துடனும் எழுதிக்கொண்டிருந்த இந்த இளைஞர்களை இனம்கண்டு தமிழ் இலக்கிய உலகில் நிலையான ஸ்தானத்தை ஏற்படுத்திய நனிநபர் ஸ்தாபனம்தான் ‘ஜீவாவும் மஸ்லிகையும்’.

இந்த வாய்ப்பை நல்லமுறையில் பயன்படுத்திக்கொண்ட திக்குவல்லைப் படைப்பாளிகளான சம்ஸ், கமால், நம்பி, ஹம்ஸா, செந்தீரன், இனையாஹ் போன்றவர்கள் கவிஞர் கூட்டாசகவை, சிறுக்கத்தாளர்களாகவே மட்டும் வாராமல் விமர்சனம், மொழியாக்கம் போன்ற துறைகளையும் அரவணைத்துக்கொண்டனர்.

இக்கால கட்டத்தில்தான் திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கம் 1973-ல் தென்னிலங்கை தமிழ் இலக்கிய விழாவினை நடத்தியது. இவ்விழாவிலே பல தமிழ் எழுத்தாளர்களும் என் சிங்கள எழுத்தாளர்களும் கூட பங்குபற்றினர். அவர்களோடு சிறப்பு அதிதியாக டொமினிக் ஜீவா கலந்துகொண்டார். இவர் அங்கு நிகழ்த்திய சிறப்புரை இலக்கிய அபிமானிகளுக்கு மட்டுமல்ல ஊர் மக்களுக்குமே பெரும் நம்பிக்கையுட்டியது.

இவ்விழாவின் முக்கிய அம்சம் ‘ஸ்டீ’ வெளியீடாகும் அது திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கத்தின் இரண்டாவது வெளியீடாகும். அம்மலருக்கு ஜீவா வழங்கிய மதிப்புரையின் ஒரு சில பகுதிகளை இங்கு அவருடைய வார்த்தைகளிலேயே வழங்குவது பொருத்தமாகும்.

‘எப்படி தமிழக நலை இலக்கியத்துக்கு கேளத் தாக்கம் கொண்ட தமிழ் இளைஞர்கள் ஒரு புதிய உணர்வும் உயிர்த்துடிப்பும் கொண்ட ஜீவரத்தம் பாய்ச்ச முனைந்து, முயன்று, செயலாற்றி இன்று தமது தனிமுத்திரையை தமிழ்ப் படைப்பு இலக்கியங்களில் பதிப்பித்து வருகின்ற னரோ அப்படியே சிங்களக் கலாசாரம், பண்பாடு, மொழி, பழக்க வழக்கங்களால் புது அனுபவம் பெற்று வளர்ந்து வந்துள்ள இந்த திக்குவல்லை இளைஞர்களும் ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு புதிய வடிவங்களையும், புதிய சிந்தனைகளையும் நல்குவார்கள் என நான் இவர்களின் எழுத்துக்களை ஊன்றிப் படித்து வருகின்றவன் என்கின்ற முறையில் நம்புகின்றேன். நண்பர்களுடனும் இதுபற்றிச் சம்பாஷித்துள்ளேன்.

திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்க வெளியீடான இந்த ஆக்கபூர்வமான முயற்சி எனது நீண்ட நாளைய அவதானிப்பை ஓரளவு கோடிகாட்டுகின்றது. இதையும் மீறிய படைப்பு ஆற்றல், பார்வைத் தெளிவு, எதிர்கால இலக்கியத் துக்குத்தேவையான ஊட்டச்சத்து இந்த நண்பர்களிடம் நிறைய நிறைய உண்டு என மனப்பூர்வமாக நம்புகிறவர்களில் நானும் ஒருவன்’.

இப்படி திக்குவல்லை எழுத்தாளர் பற்றிய தனது மனப்பதிவை வழங்கியிருக்கிறார் ஜீவா. அவருடைய எதிர்பார்ப்பு வீண்போகாது என்பதை எதிர்காலம் ஊர்ஜிதம் செய்யும்.

இத்தோடு நின்றுவிடவில்லை ஜீவா. நீர்கொழும்பு சிறப்பிதழ் வெளியிட்டதுபோல, திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ் வெனி யிடும் உத்தேசத்தை முன்வைத்தார். இச்செய்தியை அறிந்த எமது எழுத்தாளர்கள் மிகவும் குதூகலமாக இயங்கினர். அதன் விளைவாக 1976 பெப்ரவரி ‘மல்லிகை’ திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழாக மலர்ந்தது. இது திக்குவல்லைக்கு அவர் வழங்கிய தனித்துவமான மதிப்பாகும். இலக்கிய உலகைப் பொறுத்தவரையில் அது ஒரு சம்பவம்தான். ஆனால் திக்குவல்லையைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு பெரும் சரித்திரம்... ஒரு பெரும் பாய்ச்சல்!

இம்மலருக்கு வாழ்த்துரை வழங்கிய பிரபவ எழுத்தாளர் வரதர் ‘திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களுக்குக் கணிசமான கவனிப்புக் கொடுத்துவரும் ‘மல்லிகை’ திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ் ஒன்றை வெளியிடுவது மிகப் பொறுத்தமானது — பாராட்டுக்குரியது’ என்றும், கலாநிதி க. கௌலாசபதி

'திக்குவல்லைச் சிறப்பிதழ் வெளிவருவது அறிந்து மகிழ்ச்சி யடைகின்றேன். தேசிய இலக்கியம் என்பது பல்வேறு பிரதேச, மாவட்ட, இலக்கிய ஆக்கங்களினதும் இயக்கங்களின் தும் ஒட்டு மொத்தமான பரிணமிப்பு ஆகும்' என்றும், கவிஞர் ஈழவாணன் 'நாடறிந்த எழுத்தாளர்களாக இப்பிரதேச இளைஞர்களை எழுத்துவருக்குக் கொண்டுவந்த பெருமையில் 'மல்லிகை'க்கு கூடுதலான பங்களிப்பு உண்டு எனத் துணிந்து கூறலாம்'. என்றும், எழுத்தாளரும், பத்திரிகையாளருமான ஏ. ஏ. வத்தீஸ்பி. 'திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களுக்கு ஊக்கமளித்து வரும் 'மல்லிகை' விசேஷ இதழ் போடுவது சரியே' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

இப்படியாக எழுத்து முயற்சிகளுக்கு 'மல்லிகை' வாய்ப்பளித்த வகையில் மாத்திரமன்றி, திக்குவல்லை எழுத்தாளர்களுக்குப் பாலமாய் அமைந்து மனிதாபிமானப் படைப் பாளிகளோடும் தொடர்பை வலுப்படுத்தியது. இதன் விளைவாக ஏற்பட்ட பரிணமை வளர்ச்சி விரிவாக அனுகப்பட வேண்டியதொன்றாகும்.

'மல்லிகை' எழுத்தாளரான கமாவின் சிறுகதைத் தொகுதி 'கோடையும் வரம்புகளை உடைக்கும்' தமிழகம் என் சி பி எச் வெளியீடாக 1981-ல் வெளிவந்தது. இத் தொகுதி வெளிவரக் காரணமாக இருந்தவரும் இதே ஜீவாதான் என்பதை இலக்கிய உலகு நன்கறியும்.

சரி இது, ஜீவாவுக்கு 'மனிவிழா ஆண்டு'. இந்த 1987/1988 களில் ஜீவாவின் வளர்ச்சி — உயர்ச்சி என்ன என்று சிந்திப்பது அவசியம். ஆம்... இன்று கோவியத் யூனியன் வரவேற்றுக் கௌரவிக்கும் அளவுக்கு அவர் பெந்திருட்சமாக வேறுன்றியுள்ளார். தமிழபிமானிகள் 'இலக்கிய மாமணி', 'மானுடச் சுடர்' என்றெல்லாம் பட்டமளித்துப் பாராட்டும் நிலையை எய்தியுள்ளார். எமது சகோதர சிங்கள மக்களால் பெருமளவு அறியப்பட்டுள்ள தமிழ் எழுத்தாளராக உயர்ந்துள்ளார். 'மல்லிகைப் பந்தல்' புத்தக வெளியீட்டாளராகத் திகழ்கிறார்.

இதையெல்லாம் ஜீவா என்ற தனிநபரின் வளர்ச்சியாக நாம் நினைத்துவிட முடியாது. இந்த வளர்ச்சியின் பகைப் புலத்தில் திக்குவல்லையின் இலக்கியமும், ஈழத் தமிழ் இலக்கியமும் ஏன் சர்வதேச இலக்கியமும்கூட மேலும் செழுமையடையுமென நாம் நிச்சயமாக நம்பலாம்.

இ. மு. எ. ச. வளர்ச்சியும் ஜீவாவின் பங்களிப்பும்

— என். சோமகாந்தன்

இருபதாம் நூற்றுண்டின் ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில், நவீன இலக்கியத் துறைகளான நாவல், சிறுக்கை போன்ற வற்றை ஜனரஞ்சப்படுத்தி வளர்ப்பதில் 'ஸமேகேரி'ப் பத் திரிகையும், பின்னர் 'மறுமலர்ச்சி'க் குழுவும் குறிப்பிடக் கூடிய பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன. எனினும், ஈழத்து ஆக்க இலக்கியம் புதுப்பாதையில் தடம்பதித்து, வீறும் பொலிவும் கொண்டதாக பீடு நடை போடத் துவங்கியது. இந்தூற் றுண்டின் மக்கிய பகுதியை அடுத்த காலகட்டத்தில்தான் என்பதை இலக்கிய வரலாற்றை உள்வாங்கிச் சிந்திக்கும் இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் அவதானிக்க முடிகின்றது. இது ஒரு தற்செயலான நிகழ்வு அல்ல. நான்காம் தசாப்பத்தில் இலங்கையில் இலவசக் கல்லிமுறை நடைமுறைக்கு வந்த தும் தாய்மொழிக் கல்வி வளரத் துவங்கியதும், அதனால் அதகாலம்வரை கல்வி வாய்ப்பற்றிருந்த அடிநிலைச் சமூகாயத்தினர் பலர் கல்வி பெறும் வாய்ப்பினைப் பெற்றனர். அந்தச் சூழ்நிலையிலே, அக்கால கட்டத்தில் தேசிய, சர்வ தேசிய அரங்குகளில் இடம்பெற்ற ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு ஊர்ச்சி; அந்த ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆதரவுச் சக்திகளான பிரபுத்துவ முதலாளித்துவத்துக்கு எதிராகக் கிளர்ந்த தெழுந்த போராட்ட அலைகள், வர்க்கப் போராட்டங்கள், உலக ரீதியில் விடுதலை இயக்கங்களின் வீராந்த கிளர்ச்சி கள், எழுச்சிகள் என்பன ஏற்படுத்திய தாக்கங்களால் முற் போக்கு ... சோஷலிசுக் கருத்துக்கள் இப்புதிய தலைமுறையினர் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றன. சிந்தனைத் தெளிவும், சமூகப்பிரக்ஞாயும் கொண்ட எழுத்தாளர்கள், பேனு

சமுக மாற்றத்துக்கான வலிமையிக்க ஆயுதம் என்பதனை உணர்ந்து செயலாற்றத் துவங்கினர்.

'அன்றைய காலகட்டக்தில் சமுத்துத் தமிழிலக்கிய அரங்கில் புதிதாகத் தோன்றிய — இன்று புகழ்பெற்ற வர்களாயுள்ள எழுத்தாளர்களிற் பெரும்பாலோர், சுரண்டப்பட்ட, அடக்கி ஒடுக்கப்பட்ட, வறுமைப்பட்ட வெகுஜனப் பகுதிகளிலிருந்து வந்தவர்களாயிருந்ததால், இந்த உணர்வு, கருத்து, இலட்சியங்களால் அநேகர் சர்க்கப்பட்டார்கள். அவர்களின் படைப்புக்கள் இவற்றைத் துணிச்சலாகவும், பகிரங்கமாகவும் பிரதிபலித் தன். அப்போதே சமுத்துத் தமிழிலக்கியத் துறையில் முற்போக்குச் சுகாப்தம் உதயமாகிவிட்டது. இப்புதிய சுகாப்தம் படைப்புகளோடு மட்டும் திருப்தி காண வில்லை. எழுத்தாளர்களுக்கும், சமுத்து இலக்கியத்தை நெறிப்படுத்துவதற்கும் ஒரு ஸ்தாபனம் அவசியம் என்ற எண்ணத்தை வலுவாக வளர்ச்செய்து விட்டது' —

(இளங்கிரன் — புதுமை இலக்கியம் மலர் 1975)

இப்புதிய சமுதாய சக்தியின் இலக்கியக் குரலாக இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் கிளர்ந்தது. அதன் 'இலட்சியங்களும் அமைப்பு விதிகளும்' 25 - 10 - 1954-ல் கையேடாக அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

இ.மு.எ.ச இன்று தனது 35-ஆவது ஆண்டை நோக்கி — பல சாதனைகளை நிலைநாட்டி விட்ட பெருமிதத்துடன், நெஞ்சை நிமிர்த்தி நடைபோடுகின்றது. சங்கத்தின் இந்த நீண்ட பயணத்தில் தொடக்கத்திலிருந்தே தன்னையும் சங்கமய்ப்படுத்திக்கொண்டு, சோராது துவளாது, வழுவது நழுவாது, சருக்காது, தடம்புரளாது உறுதியுடன் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருப்பவர் திரு. டோமினிக் ஜீவா.

முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட, மனிதாபிமானமுள்ள இந்நாட்டின் தலைசிறந்த தமிழ் சிருஷ்டி எழுத்தாளர்கள், அறிஞர்கள், புத்தி ஜீவிகள் முதலியோரைத் தனது அணி யிலே கொண்ட இலக்கிய ஸ்தாபனமாக இ.மு.எ.ச. திகழுகின்றது; தலைமைக் குழு, செயற் குழு, தேசிய சபை என முறையான கட்டமைப்பைக் கொண்டது. ஆரம்ப காலத் தில் யாழ்ப்பானம், கண்டி, மட்டக்களப்பு தெற்கு, திரு

கோணமலை, மன்னார், நீர் கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் இதற்குக் கிளைச் சங்கங்களும் நிறுவப்பட்டன. யாழ்ப்பாணக் கிளையை நிறுவுவதிலும் அதனை இயங்கச் செய்வதிலும் திரு. ஜீவா காட்டிய உற்சாகமான அக்கறையும், ஊக்கமான உழைப்பும் ஏனைய கிளைச் சங்கங்களுக்கு முன் மாதிரி யாகத் திகழ்ந்தன. யாழ். கிளையின் செயலாளராகவும் சில காலம் அவர் சிறப்பாகப் பணியாற்றியவர்.

சமுத்து இலக்கியத்தின் முன்னும், எழுத்தாளர் முன்னும் தோன்றிய சகல பிரச்சைகளிலும் இ. மு. எ. ச. முன்னின்று பணியாற்றியுள்ளது. மக்களின் கலை, கலாசார மொழி உரிமைக்காகப் பாடுபட்டது. அந்திய இலக்கிய ஹருவலையும், ஏ கபோ க ஆதிக்கத்தையும் எதிர்த்துப் போராடியது. சமுத்துச் சிருஷ்டி இலக்கியத்துக்கு எதிராக எழுந்த மலட்டுப் பாண்டித்தியத்தின் குன்யக் குரலை எதிர்த்துப் போராடி முறியடித்தது. இவ்வேளைகளில், சங்கத்தின் முன்னணித் தளபதிகளிலொருவராக நின்று ஜீவா செயலாற்றினார்.

இ. மு. எ. ச. புதிய இலக்கியக் கருத்துக்களைப் பரப்பியது. அக்காலத்தில் எம் நாட்டு ஆக்க எழுத்தாளர்களிற் பலர், யாழ்ப்பாணம் முற்றவெளியில் உலாச் செய்தவன்னைம், சென்னை 'மெரீனா'வைச் சுற்றியே கற்பனைக் குதிரையைத் தட்டி விட்டனர். அந்த நிலையிலிருந்து விடுபட்டு, எமது மன்னின் மணமும், எங்கள் மக்களின் ஆசாபாசங்களும், எமது இலக்கியப் படைப்புகளில் இடம் பெறவேண்டும் என்பதற்காக, 'சமுத்து இலக்கியம்' என்ற கோஷ்டத்தை இ. மு. எ. ச. முன்வைத்து — இதனை முழுமையாக ஏற்று, முழுமூச்சாகத் தமது சிருஷ்டிகள் மூலம் இக்கோஷ்டத்தின் அர்த்தத்தினை மெய்ப்பித்துக் காட்டியவர்களில் ஜீவா முக்கியமானவர்.

நமது யுகத்தின் சிந்தனைகளை நமது நாட்டின் குழந்தையுடனும், பண்பாட்டுடனும், இனைத்துப் பினைத்து, நமது இலக்கியம் தேசியப் பிரச்சனைகளோடு ஜக்கியமாக வேண்டுமென தேசிய இலக்கியம் என்னும் கோஷம் எழுப்பப்பட்ட போது — அதனைச் செயலுருவாகத் தமது இலக்கியப் படைப்புக்கள் வாயிலாகச் செய்து காட்டியவர்களில் ஜீவா முன்னணியில் நின்றவர்.

இலக்கியம் பொய்மையின் வெளிப்பாடாக இல்லாமல், உண்மையின் நிலைக்களுகு உயர்வதற்காக ‘யதார்த்த இலக்கிய’க் கோஷுத்தை இ. மு. எ. ச. முன்வைத்த போதும், ஜீவாவின் பேரை அதனைச் செயலிற் காட்டியது.

‘கலீ, விஞ்ஞானம், தொழில்நுட்பம் — இவை எமதுபண் பாட்டின் அடிப்படை. இன்பகரமான, அர்த்தமுள்ள, செழிப் பும் சுபீட்சமுங்கொண்ட ஒரு வாழ்க்கை நாம் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமானால். இவற்றை நாம் ஆயுத மாகக் கொள்ள வேண்டும்... கலீ வரலாற்றை உருவாக்குவதில் மக்களைத் தட்டியெழுப்ப வேண்டும். விழிப்புற்ற மக்களின் சக்தி பிரம் மாண்டமானது. அது அடக்கப்பட்டிருக்கிறது அது தனது சக்தியைப் பிரகடனப்படுத்தச் சந்தர்ப்பமளிக்கப்பட வேண்டும். அது ஒன்றுதான் ‘விமோசனம் தரும்’ என்கிறார் மனிதருல் விமோசனத்தின் இலக்கிய வழி காட்டியான மாமேதை மார்க்கிம் கார்க்கி முற்போக்கு இலக்கியம் மாபை ரும் மக்கள் சக்தியின், பாட்டாளி, தொழிலாளி வர்க்கக்கச் சக்தியுடன் சங்கமமாகி, மக்கள் சக்தியின் வெகுஜன இயக்கப் பேரெழுச்சியையும் போராட்டங்களையும் பிரதிபலிக்கும் ஐனநாயக யதார்த்த இலக்கியமாக, மக்கள் போராட்டத் துக்குச் சகல பிரிவு மக்கள் சக்தியை ஒன்று திரட்டுவதிலும், போராட்டத்துக்கு வீறு கொடுப்பதிலும், மக்களுக்கு எதிர் காலத்தின்மீது நம்பிக்கையூட்டுவதிலும் முக்கிய பங்கை வகிக்கின்றது. இந்த இலக்கிய தத்துவ தரிசனத்துக்காக இ. மு. எ. ச. வடன் இணைந்து ஜீவாவின் நாவும், பெனுவும் என்றுமே தெடர்ந்து செயலாற்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

வரலாற்றின் தேவையை நிறைவு செய்யும் முகமாக இ. மு. எ. ச. காலத்துக்குக்காலம் தனது செயற்பாட்டினைப் பல வடிவங்களில் செய்துள்ளது. இவற்றிற்கு ஜீவாவின் முழுமுச்சான பங்களிப்புக் கிடைப்பதில் தயக்கமே யிருந்த தில்லை.

சமத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முதற் தடவையாக 1962 ஏப்ரில் 28, 29 ஆம் நாட்களில் கொழும்பு சாகிராக் கல்லூரி மண்டபத்தில் இ. மு. எ. ச. வினால் நடத்தப்பெற்ற அனைத்தினங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் பொது மகாநாடு 1975, மே 30, 31 திகதிகளில், கொழும்பு பண்டாரநாயகா

ஞாபகார்த்த சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில், இ.மு.எ.ச.வினால் ஏற்பாடு செய்து நடத்தப்பட்ட — தமிழ் மக்களின் அரசியல் தீர்வுக்கான வழிவகைகளை முன்வைத்துக் கூட்டப்பட்ட தமிழ் — சிங்கள — மூஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் மகாநாடு ஆசியவற்றிற்கு, யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் எழுத்தாளர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதிலும், பிரசாரத்தைச் செய்வதிலும் இ. மு. எ. ச. சார்பில் சிறப்புறச் செய்ததுடன், இம்மகாநாடுகளுக்கு இப்பிரதேசத்திலிருந்து பெருந்தொகையான இலக்கிய அன்பர்களையும், எழுத்தாளர்களையும் திரட்டி வந்த திறமை ஜீவாவுக்குண்டு.

அழுத்திலக்கியத்தின் பாரம்பரியத்தினை நிறுவும் முயற்சி களிலொன்றுக், அழுத்தின் கடந்தகால இலக்கியப் பெரியார்களுக்கு இ. மு. எ. ச. விழாக்களை எடுத்து 1961 ஜூலை மாதத்தில் யாழ். நகரமண்டபத்தில் நடத்தப்பட்ட சோமசுந்தரப்புலவர் பெருவிழா, 1963 மே 7-ல் பருத்தித்துறை வியாபாரியுலையில் நடத்தப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்துச் சாமி என மகாகவி பாரதியாரால் ஞானகுருவாகப் போற்றப்பட்ட மோனம் அருளம்பலம் சவாமிகளின் ஞாபகார்த்த மாக நினைவுக்கல் நிறுவும் விழா என்பவற்றின் சிறப்பிலும் வெற்றியிலும் ஜீவாவின் உற்சாகமான பங்களிப்பு இருந்தது. 1982-ல் மகாகவி பாரதி நூற்றுண்டையாட்டி இ.மு.எ.ச. நாட்டின் பல இடங்களில் சிறப்பு விழாக்களை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இவ்விழாக்களில் கலந்துகொள்ள தமிழ் நாட்டி விருந்து பாரதி ஆய்வாளர் ரகுநாதன், பேராசிரியர் இராம கிருஷ்ணன், நாவலாசிரிய ராஜம் கிருஷ்ணன் முதலியோர் இ. மு. எ. ச. அழைப்பின் பேரில் வருகை தந்திருந்தனர். யாழ்ப்பாண நிகழ்ச்சிகளின் இன்றியமையா அமைப்பாளராகத் துடிப்பாக இயங்கியவர் ஜீவா.

ஏராளமான விழாக்களையும் கருத்தரங்குகளையும் யாழ். நகரில் மிகச் சிறப்பாக நடத்திய இ. மு. எ. ச. காத்திரமான தனது இரு மகாநாடுகளையும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்தியுள்ளது. 1963 மே 30, 31 நாட்களில் சங்கத்தின் இரண்டாவது மகாநாடு கலை இலக்கியப் பெருவிழாவாக யாழ். நகர மண்டபத்தில் கொண்டாடப்பட்டது. யாழ். பிரதேசத்திலிருந்து மட்டுமல்லாமல், கொழும்பு, கண்டி, மட்டக்களப்பு, பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள்,

சிங்கள எழுத்தாளர் சம்கங்களின் பிரதிநிதிகள், உலக சமாதான சபைப் பிரதிநிதிகள், வெளிநாடுகளின் தூதுவராலயப் பிரதிநிதிகள் எனப் பல நூற்றுக்கணக்கானாலும் அதில் கலந்து கொண்டனர். மாநாட்டு அமைப்புக் குழுவின் தலைவர் டாக்டர் நந்தி, நான் மாநாட்டுச் செய்வரளர். ஜீவா, டானியல், இளங்கேரன், பெண்டிக் பாலன், செ. யோகநாதன், அட்வகேட் ஜெயசிங்கம், யாழ்ப்பானன், வேதவல்லி கந்தையா, பத்மா ஆகியோர் அமைப்புக் குழு உறுப்பினர்கள். மாநாட்டுக்கு முன்னேடியாக குடா நாட்டின் கிராமங்கள் தோறும் ஆதரவுக் கூட்டங்கள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. இ. மு. எ. ச. இலட்சியங்கள், முற்போக்கு இலக்கிய விளக்கம், ஈழத்திலக்கிய வளர்ச்சி பற்றியெல்லாம் இக்கூட்டங்களில் உரைகள் இடம் பெற்றன. சமார் ஒரு மாசகாலம் தினமும் ஒவ்வொரு ஊரில் கூட்டம் நடந்தது. சில நாட்களில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கூட்டங்களும் நடந்தன.

டாக்டர் நந்தி, நான், ஜீவா என்போர் எல்லாக் கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டோம். எம்.முடன் டானியல் பல கூட்டங்களிலும், இளங்கேரன் (அப்போதைய அவரின் தொழில் காரணமான நேர நெருக்கடியால்) சில கூட்டங்களிலும் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினர். அது காலம் வரை தேர்தல்கால அரசியல் கட்சிகளின் பிரசாரக் கூட்டங்களை மட்டுமே கண்டிருந்த கிராம மக்களிடம் இலக்கிய உணர்வைத் தூண்டிவிடவும் ஈழத்து எழுத்தாளர். ஈழத்து இலக்கியம் என்பவற்றின்பால் அக்கறை காட்டவும் இ. மு. எ. ச. மேற்கொண்ட மன்னேடி முயற்சியாக அமைந்த இக்கூட்டங்களில், ஆவேசமும், குட்டிக் கதை உதாரணங்களும் கம்பீரமான தொனியுங்கொண்ட ஜீவாவின் உரை, மக்களை உஷாரடையச் செய்வதற்காக இறுதியிலே இடம்பெறச் செய்வது வழக்கம். பேச்சுக் கலையிலும் பேராற்றல்மிக்க எழுத்தாளர்களில் நம் ஜீவா பிரதான இடத்தை வசிப்பவர். ஈழத்தமிழ் மக்களுக்கெதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப் பட்ட அரசு பயங்கரவாதத்தைக் கண்டித்து, இந்த அறியாய அடக்குமுறைக்கு எதிராக ஒங்காரக் குரல் ஏழப்பவும், அரசியல் தீர்வை வளியறுத்தியும் இ. மு. எ. ச. 1986 - 12 - 17-ல் நல்லூர் நாவலர் கலாசார மண்பத்தில் பேராசியர் நந்தி அவர்களின் தலைமையில் 'எழுத்தாளர் மாநாட்டை' நடத்தியது. இம்மாநாட்டிற்கான தயாரிப்பு வேலைகள், நிதி

சேகரிப்பு, இடையில் எழுந்த இக்கட்டான நிலைமை இவையனின்த்தையும் சமாளித்து இம்மாநாட்டை வெற்றிகரமானதாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் அமைப்பதில் மாநாட்டுச் செயலாளராக இருந்த எனக்குப் பக்கபலமாக மிகுந்தபொறுப்புணர்வோடும் பரிவோடும் பணியாற்றிய ஜீவாலின்கடமையுணர்வை நன்றியுணர்வுடன் நான் இங்கு குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

இனங்களின் ஐக்கியத்திலேயே இந்நாட்டில் சுபீட்சம் மலரமுடியும். தமிழ் மக்களின் பிரச்சினைகள் நியாயமான முறையில், அம் மக்களின் அபிலாணங்களுக்குக் கொரவமளித்து தீர்வு காணப்பட்டால்தான் இன ஐக்கியம் ஏற்படும் என்பதில் அசைக்க முடியாத உறுதியான நிலைப்பாட்டை ஆரம்பகாலத்திலிருந்தே கொண்டுள்ள இ.மு.எ.ச. ஆட்சியாளர்களிடமும், இனவாதிகள் மத்தியிலும் துணிகரமாக இதனை வலியுறுத்தி வந்துள்ளது இனங்களிடையே ஐக்கியமும், சௌஜன்ய உறவும், புரிந்துணர்வும் ஏற்படுத்துவதென்பது தமிழர்களைச் செய்ந்திரண்டும் உரிமை கொண்ட தேசிய இனமாக அங்கீகரிப்பதன் மூலமே சாத்தியமாகும் என்பதை, இன்றல்ல — அன்று, தமிழர்களின் முதுகுத் தோலில் செருப்புத் தைத்துப் போட ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருந்த சிங்களப் பேரினவாதிகளின் மத்தியில், 1963 செப்டம்பர் 22-ல் கண்டிட புஷ்பதான மகளிர் வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ‘மகாநுவர தருணகவி·சமாஜய’ (கண்டி இளங்கவிஞர் சங்கம்) என்னும் சிங்கள இலக்கிய அமைப்பின் மாநாட்டில் இ.மு.எ.ச. பொதுச் செயலாளரால் உறுதியாக எடுத்துரைக்கப் பட்டபொழுது, அதனைத் தொடர்ந்து அக்கருத்துக்கு ஆக்ரோஷமான குரவில் அழுத்தங்கொடுத்து ஆமோதித்து உரை நிகழ்த்தியவர் ஜீவா. கம்பஹா மாவட்டத்திலுள்ள கொரல்ஸெ என்னும் சிங்களக் கிராமத்தில், ஸ்ரீ சுதர்மானந்தபெளாத்த விகாரையில், வண. ரத்னவன்ச தோர் தலைமையில். 28 - 3 - 76-ல் நடந்த இலக்கியச் சந்திப்பில் இ.மு.எ.ச.வைச் சேர்ந்த சமார் 20 எழுத்தாளர்கள் கலந்து கொண்டோம். ‘இலக்கியப் பரிவர்த்தனை என்பது ஒருவழிப் பாதையல்ல: உங்கள் சிங்கள எழுத்தாளர்களையும் அவர்களின் படைப்புக் கணையும் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியுள்ள அளவுக்கு எம் நாட்டின் தமிழ் எழுத்தாளர்களில் எத்தனை படைப்புக்களை நீங்கள்

அறிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்? ’ என அன்று ஜீவா எழுப்பிய காரமான, நியாயமான கேள்வி, பின்னர் சில சிங்களப் பதி திரிகைகள் ஈழத் தமிழ் எழுத்தாளர் சிலரது படைப்புக்களை மொழி பெயர்ப்புச் செய்து பிரகரிக்குமளவுக்கு, ஆக்க டூர்வ மான செயலுருவாக அமைய வழிகோலிற்று. நீதி கேட்கும் போது, எவருக்கும் அஞ்சாமல் அதனைத் தட்டிக் கேட்கும் தைரியம் ஜீவாவுக்குண்டு. அது அவரது குணம். ஜீவாவின் குண இயல்பு என்னும்போது மகாகவி நலீம் ஹிக்மத்தின் பின்வரும் அடிகள் நினைவுக்கு வருகின்றன:

‘எழுதும் போதும், பேசும்போதும், போராடும்போதும், கவிஞர் ஒரு மனிதனைப் போலவே நிற்கிறோன். வெறும் மேகத்தில் நீந்திச் செல்லும் வரட்டுக் காற்றுடியாக கவிஞர் கீழ்ப்படவில்லை.’

இ.மு.எ.ச.வின் தாரக மந்திரம் — ‘நமக்குத் தொழில் கவிதை; நாட்டிற்குழுத்தல், இமைப் பொழுதும் சோரா திருத்தல்’ இத்தாரக மந்திரத்தை இறுக்கக் கடைப்பிடித்து அதன்படி ஒழுகிவரும் ஜீவா, சங்கப் பணிகளுக்கென, இலக்கியத்துக்கெண் 24 மணி நேரமும் சிந்தனையும், பேச்சும், எழுத்தும், செயலுமாகவே இருப்பவர். இதன் காரணமாகத்தான் இ.மு.எ.ச. வேறு, ஜீவா வேறு எனப் பிரித்துப் பார்த்து இனங்காண முடியாத அளவுக்கு மக்களால் அவர் மதிக்கப்படுகிறார்.

டொமினிக், ஜீவாவான கதை...வரலாறு

(திரு. டொமினிக் ஜீவாவின்
அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவினையொட்டி
எழுந்த சிந்தனைகள்)

— கார்த்திகோ சிவத்தம்பி

எவர் ஒருவருடைய அறுபதாவது ஆண்டு நிறைவு, அவரது குடும்ப வட்டத்துக்குமேலே, சமூக வாழ்க்கையின் யாதேனும் ஒன்றின் மட்டத்திலே, நினைக்கப்படுகின்ற தேவை ஏற்பட்டுவிட்டதென்றால், அவர் வாழ்க்கை ஏதோ ஒரு வகையில் சமூகப் பிரயோசனமாக அமைந்திருந்தது என்பது உண்மை.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவாவின் அறுபதாவது ஆண்டுப் பூர்த்தி அத்தகைய சமூக முக்கியத்துவமுடையது என்பதில், அவரை எதிர்ப்பதையே தமது ஓரே விருப்பு முயற்சியாகக் கொண்டவர்களுக்குங் கூடக் கருத்து மாறு பாடு இருத்தல் முடியாது.

யாழ்ப்பான நகரத்துத் தொழிலாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜோசேப் மகன் டொமினிக், குடும்பத் தொழிலை மேற்கொள்ளவேண்டியிருந்த, மேற்கொண்டிருந்த சூழலி னுள்ளும் அதனை மீறி, ஜீவா என்ற இணைப்புப் பெயருடன் சமத்தின் தமிழிலக்கிய வராாற்றின் நவீன கால எழுச்சிகளின் ஒரு சின்னமாக முகிழ்ந்தெழுந்தமை இந்த அறுபதாண்டுப் பூர்த்தியை ஈழத்தின் ஒரு முக்கியமான இலக்கிய நிகழ்வு ஆக்குகின்றது.

ஜோசேப் டொமினிக், டொமினிக் ஜீவாவாக முகிழ்த்த வரலாறு முக்கியமானது, சுவாரிசியமானது. இதன் சமூக வரலாற்று உள்ளீடுகளும், ஆனாமைப் பரிமாணங்களும் சற்று நன்றாக நோக்கப்பட வேண்டியவை.

ஜீவாவுக்கு அறுபதாண்டுப் பூர்த்தியாகும் இன்றைய நிலையில், ஜீவாவை, பரந்துபட்ட ஒரு 'மணிவிழா' நாயகத் தகைமையுடையவராக ஆக்கும் சாதனை அமிசங்கள் யாவை என்பதனை நோக்குவது அவசியமாகின்றது.

பிண்டப் பிரமாணமான சாதனைகள் என நோக்கும் பொழுது, எடுத்துக் கூறப்படத் தக்கனவாகப் பின்வருவன அமைகின்றன.

(அ) ஜீவா நான்கு சிறுக்கைத்தத் தொகுதிகளின் ஆசிரியர் 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' (1960), 'பாதுகை', 'சாலையின் திருப்பம்' 'வாழ்வின் தரிசனம்' (இவற்றுள் முதலாவது தொகுதிக்கு இலங்கையின் முதலாவது சாகித்திய மண்டலப் பரிசீலைப் பெற்றவர்).

இரண்டு நூல்களின் ஆசிரியர் :

'அநுபவ முத்திரைகள்' (1980)
'சமூத்திலிருந்து ஓர் இலக்கியக் குரல்' (1982)
(இது ஜீவா பற்றிய ஒரு தொகுப்பு நூல் — பதிப்பு : (தென்னியான்)

(ஆ) கடந்த 23 வருடங்களாக, சமூத்திலிருந்து வெளி வரும் 'மல்லிகை' என்னும் சஞ்சிகையின் நிறுவகர், பிரகரகர்த்தர் — ஆசிரியர்.

(இ) இந்தச் 'சாதனைகள்' மாத்திரமே தமிழுள் தாம் முக்கியமானவையாக அமையுமெனி னும், ஜீவாவைப் பொறுத்தவரையில், இவற்றிகுக் காரணமாக, இவற்றின் ஜூற்றுக் காலாக அமைந்த இரண்டு பண்புகள் மிகவிக முக்கியமானவையாகும். அவை வருமாறு:

1. ஜீவா, 'முற்போக்கு இலக்கியம்' எனக் குறிப்பிடப் பெறும் 'ஜனநாயக' இலக்கியக் கருத்து நிலையின் தும், அந்தக் கருத்து நிலையைச் சமூத்திற் பரப்பிய

நிறுவனத்தினதும் (இலங்கை முற்போக்கு எழுத தாளர் சங்கம்) ஒரு முக்கிய செயலாளாக விளங்கி யவர், விளங்குபவர்.

- இந்த முற்போக்கு இலக்கியக் கோட்பாடு காரணமாக மேற்கிளம்பி, தமிழிலக்கிய முழுமையினது கவனத்தினையும் தரத்தாலும், வன்மையாலும் ஈர்த்த, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தின் பிரசாரகராக விளங்கியவர்.

அவ்வாறு அது மேற்கிளம்பிய பொழுது அது தன் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், முற்போக்குக் கருத்து நிலைக்கு எதிரான நிலைபாடுகள் சில வற்றையும் உள்ளடக்கி நின்றது. ஜீவா, தமிழகத் தில் இந்த இலக்கியத்தின் பிரசாரகராகத் தொழிற் பட்டபொழுது, ஈழத்தின் இலக்கிய முழுமைக் காகவே பிரசாரம் செய்தார். ஈழத்திலக்கியத்தில் காணப்பட்ட கருத்து வேறு பாடுகளை, அதன் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிச் சின்னங்களாகவே எடுத்துக் கூறி வந்துள்ளார்.

ஆறுபுகநாவலர் எவ்வாறு தம்மைத் தாமே ‘சைவப் பிரசாரகர்’ என்று கூறிக்கொண்டாரோ, அதே போன்று ஜீவாவும் தனது ‘மல்விகை’ மூலம், தமிழக வர்சகர்கள் மத்தியில் தன்னை ‘ஸழத்திலக்கியப் பிரசாரகராக’வே பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டார்.

ஜீவா இந்தச் சாதனைகளைச் செய்வதற்குத் தளமாக அமைந்த ஒரு நிலைபாடு உண்டு. அதனை மறந்து விடுதல் கூடாது. அது அவர் ஒரு ‘கம்யூனிஸ்ட்’டாக இருந்து வந்துள்ளமையானும், பொதுவுடைமைவாதியாக மாத்திரமல்லாமல், அவர் பொதுவுடைமைக் கட்சி அங்கத்தவராகவுமிருந்து வந்துள்ளார். இந்த அங்கத்துவம்தான் இவருக்கும், இவர் போன்ற (ஆனால் இலக்கியத்தின் வேறு சில ஆற்றல் வெளிப் பாட்டில் முக்கியத்துவம் பெற்ற) டானியலுக்கும் குடும்பத் துக்கு மேலான ‘குடும்ப’மாக அமைந்து, இலக்கியச் செயற் பாடுகளுக்கு வேண்டிய உறவினர்களை (ஊக்குவிப்போர், கலந்துறையாடுவோர், விமரிசகர்கள், விநியோகஸ்தர்கள், வாசகர்கள்) ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. இந்தக் ‘கம்யூனிஸ்ட்’

குடும்ப உறவுதான் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த கம்யூனிஸ்ட் டு
களில் ஒருவரான ஜீவானந்தம் வழியாக, ஒரு புதிய உந்து
தலை, பிறப்பு நிலையில் திணிக்கப்பட்ட ஒடுக்கு முறைகளை
யும், இயலாமைகளையும் புறங்காண்பதற்கான உந்துதலை,
இந்த உந்துதல் காரணமாகத் தோன்றிய ஒரு புதிய ஆளு
மையை, அந்தப் புதிய ஆளுமையின் வெளிப்பாடாக
அமைந்த ‘ஜீவா’ என்ற பெயரிற்றை வழங்கியது.

டொமினிக், டொமினிக் ஜீவாவாக மேற் கிளப்பிய
வரலாற்றின், ஆளுமைப் பரிமாணங்கள் மிக முக்கிய மான
வையாகும். ஜீவா எனும் இலக்கியகாரனின் நடத்தை
பற்றிய சர்ச்சைகளுக்கும், சர்ச்சைக்குரிய நடத்தைகளுக்கும்
இந்த ஆளுமைப் பரிமாணமே திறவு கோலாகும்.

ஜீவாவை விளங்கிக் கொள்வதென்பது, மேற் கூறிய
வற்றை நன்கு உணர்ந்து விளங்கிக் கொள்வதுடன், மேலும்
இரண்டு விடயங்களையும் அறிந்து கொள்வதாகும்:

முதலாவது, டொமினிக் ஜீவாவின் வளர்ச்சியும் ஏற்பு
டைமை வளர்ச்சியும் (இவை இரண்டும் வேறு வேறானவை.
ஒன்று ஜீவாவின் தனி நிலைப்பட்ட வளர்ச்சி, அடுத்தது
ஜீவா எழுத்தாளராக, ஏற்கப்பட்டதன் வளர்ந்தில்) சமகால
சமுத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்தில் எழுத்தாளனின் சமூக முக்கிய
யத்துவம் உணரப்பட்டு, ஏற்கப்பட்டபொழுது நடந்தேறிய
வளர்ச்சிகளாகும்.

சமகால சமுத்துத் தமிழிலக்கிய வளர்ச்சியின் (இது
1950 களிலேயே தொடங்கிவிட்டது) தன்மையும், அதன்
உற்பத்தி அமிசங்களின் (தயாரிப்பு, விநியோகம், நுகர்வு
அமிசங்களின்) வேறுபட்ட தன்மையும், அந்த இலக்கிய உற்பத்திப் பொருளின் வேறுபட்ட பண்புகளும், மரபுவழி இலக்கிய உற்பத்தி முறையைக்கும், இந்த (நவீன்) உற்பத்தி முறையைக்குமுள்ள வேறுபாடுகளை அழுத்தம் திருத்தமாக எடுத்துக் காட்டின்,

ஜீவாவும் டானியலும் இலக்கிய உற்பத்தியின் இந்த நவீ
னத் தன்மைகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்ததால், ‘இந்த
இலக்கிய வளர்ச்சியின் சின்னங்களாகவும் கருதப்பட்டனர்’.

ஜூனநாயகம் என்னும் கோட்பாடு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத் துறையினுட் பரவியமையின் துலைவளிப்பாடுக் காக டானியலும், ஜீவாவும் அமைந்தனர். வாக்குரிமை விஸ்தரிப்பு வந்தபொழுது அந்த ஜூனநாயக நடவடிக்கையை ஏற்க மறுத்த பழைமைபேண் வாதம், இலக்கியப் பொருள், ஆளணிகளில் விஸ்தரிப்பு ஏற்பட்டபொழுதும் எதிர்த்தது. ‘இழிசனர்’ என்ற இலக்கியப் பிரயோகத்தை ‘இழிசனர்’ என்றே கொண்ட இலக்கிய மீட்பு வாதத்தின் சமூக உள்ளடக்கம் இதுதான்.

இந்த இலக்கிய எழுச்சியின் சின்னமாகத்தான் உள்ளேன் என்ற பிரக்ஞா ஜீவாவுக்கு உண்டு. ‘இது அவரது இலக்கிய ஆளுமை பற்றிய பல பிரச்சினைகளுக்கு இடம் கொடுத்துள்ளது’.

ஓடுக்கப்பட்ட, ஓடுக்கு முறைகளுக்கு ஆட்படுத்தப்பட்ட ஒரு நிலையிலிருந்து விடுபட்டது மாத்திரமல்லாமல், விடுபட்ட நிலையின் தன்மைகள் சிலவற்றினைத் தீர்மானிக்கும் இலக்கியச் செயற்பொடுகளிலும் ஈடுபட்டுழைத்ததன் காரணமாக (முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க நடவடிக்கைகள், ‘மல்லிகை’ப் பதிப்பு) பொதுமனிக்காவிருந்த ஜீவா புதிய இலக்கிய எழுச்சியின் சின்னமாகவும் கருதப்பட்டார். இது ஜீவாவுக்குத் தனின் வரலாற்றுச் சக்தியின் ஒரு வெளிப்பாடாகவே கருதிக்கொள்ளும் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்தி யுள்ளது. மல்லிகை ஆசிரியத் தலையங்கங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கான திறவுகோல் இதுதான். இம் மன நிலைமல்லிகையின் தன்மையில் பலத்த தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இலக்கியக் கருத்து நிலையொன்றின் பிரதி நிதித்துவக் குரல் என்ற பிரகடனத்துடன் வரும் ஒரு சஞ்சிகை, தனது வரலாற்றுப் பிரதிநிதித்துவத்தை உணர்ந்த ஆளுமையுள்ள ஒருவராற் பதிப்பிக்கப்பட்டு வெளியிடப்படுகின்றபொழுது, வெளியிட்டு மட்டத்தில் ஆசிரியரின் பண்புகளுக்கும், எழுத்தின் பதிப்பிப்பின் பண்புகளுக்குமிடையே கோடு கீற முடியாது போய்விடுகின்றது.

இந்தக் குறிப்புரை மல்லிகையின் வளர்ச்சித் தன்மை பற்றியதே. ஜீவா, ஓர் இலக்கியச் சின்னமாக அமையும் தன்மையை மறுதவிக்காது.

ஜீவா என்ற இலக்கிய ஆளுமையின் இரண்டாவது (இது வெறும் என் கணக்கில்தான்; முக்கியத்துவ அடிப்படையில் அன்று) முக்கிய அமிசம், ஜீவாவின் கிறிஸ்தவ மனிதாயதத் தளம்.

மறுபிறப்புவாதம், சமூகக் கொடுமைகளை, அந்தக் கொடுமைகளின் உத்தரிப்புக்களை எவ்வாறு நியாயப்படுத்துகின்றது என்பது பற்றியும் அதனால், அந்த மறுபிறப்பு வாதப் பண்பாட்டினுள் வரும் மரபு தவறாத இலக்கியங்கள், எவ்வாறு 'வீடுபேற்' நை எப்பொழுதும் 'மறுமை'க்கே தள்ளிப் போடும் என்பது பற்றியும், இம்மைத் துயர்கள் இம்மையிலேயே அழிக்கப்பட வேண்டும் என்பது பற்றிய உணர்வையே ஏற்படுத்தாது விட்டுவிடுகின்றன என்பது பற்றியும் விரிவாக ஆராய்வதற்கு இக்கட்டுரை களமாக அமையமுடியாது. அதேபோன்று கிறிஸ்தவத்தின் 'சிறுவைப்பாடு', 'புத்துயிர்ப்பு' என்பன எவ்வாறு முறையே கமமனித துன் பத்தில் ஈடுபவது பற்றியும், அந்த ஈடுபோடு காரணமாகவே புதிய உயிர்ப்பைப் பெறுவது பற்றியும் சில கருத்து நிலைத் தளங்களை ஏற்படுத்துகின்றன என்பது பற்றி ஆராய்வதற்கும் இது இடமன்று. ஆனால், மனித இன்னல்களை, மனித இடையூறுகளை, மனித உத்தரிப்புகளை மார்க்க உள்ளீடாகக் கொண்டு அந்த உத்தரிப்புகளினாடே மனித விமோசனத் துக்கு வழிகாணும் நிவாரண மார்க்கங்களும் தொழிற்பட வேண்டும் என்னும் கிறித்தவ நிலைபாடு, ஒரு மனிதாயத நிலைபாட்டின் தளம் என்பதை நாம் மறந்துவிடல் கூடாது. 'மூலபாவக்' கோட்பாடு இன்றைய கிறித்தவமறையியலில் அழுத்தப்படாதிருப்பது அவதானிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றுகும்.

முற்போக்கு இலக்கிய வாதம், மதத்தை மறுத்திக்கும் ஒரு சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் தொழிற்படுகின்றது உண்மையெனினும் பண்பாட்டுத் தளத்தில் (இது மார்க்களீயத்திற்கு ஏற்படுத்தமையான ஒன்றே). இந்த இலக்கிய வெளிப்பாட்டின் இரு முக்கிய பிரதிநிதிகளாக அமைந்தவர்கள் — டானியலும், ஜீவாவும் — தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளைச் சேர்ந்த கத்தோவிக்கர்கள் என்பதை எந்த ஒரு சமூக வரலாற்றுச்சியானும் புறக்கணித்து விட முடியாது. (பால போதினி மார்க்களில்கூடுக்கு இக் கூற்று அதிர்ச்சியைத்

தரலாம்; தரும். அரிச்சுவடியுடன் அறிவு பூர்த்தியாகி விடுவதில்லை). டானியலில் இறுதி நாவல்களிலோன்றுள் 'காள'வில் இந்தக் கிறித்தவ மனிதாயத நிலைபாட்டின் தன்மையைப் பூரணமாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இந்தக் கிறித்தவ மனிதாயதம் ஜீவாவின் ஆனுமையின் முக்கிய அமிசங்களுள் ஒன்றாகும். துன்பங்கண்ட விடத்து, ஏற்க முடியாதனவற்றைக் கண்டவிடத்து இதயத்தால் பேசும் ஜீவாவின் பண்பின் ஊற்றுக்கால் இதுதான்:

பொயினிக் ஜீவா என்ற இலக்கிய ஆனுமையினுள் இந்தத் தடங்கள் யாவும் உள்ளன. ஜீவாவை ஒரு மட்டத்தில் எளிமை மிக்கவராகவும், அதே வேளையில் விளங்கிக் கொள்வதற்குச் சிக்கலானவராகவும் விளங்கும் தன்மையின் 'நநிமுலங்கள்' இவைதான்.

இவைதான் பொயினிக்கை ஜீவாவாக்கியுள்ளன. ஜீவாவாகியுள்ள பொயினிக்கை, பொயினிக் வழியாக வந்துள்ள ஜீவாவை, அவர் மொழியிலேயே கூறுவதானால், நாங்கள் நேசிப்பதற்குக் காரணம் இதுதான். 'ஜீவா ஒரு வரலாற்றுச் சின்னம் மாத்திரமல்ல, அவர் வரலாற்றின் உற்பத்திப் பொருளுங்கூட, ஜீவாவைச் ஜீவாவுடைய பலங்களுக்காக மாத்திரமல்லாமல், ஜீவாவுடைய பலவீனங்களுக்காகவும் நேசிக்கிறோம். ஏனெனில் ஜீவாவின் பலவீனங்களிலேதான் ஜீவாவின் மனிதாயதம் கொப்புளிக்கின்றது'.

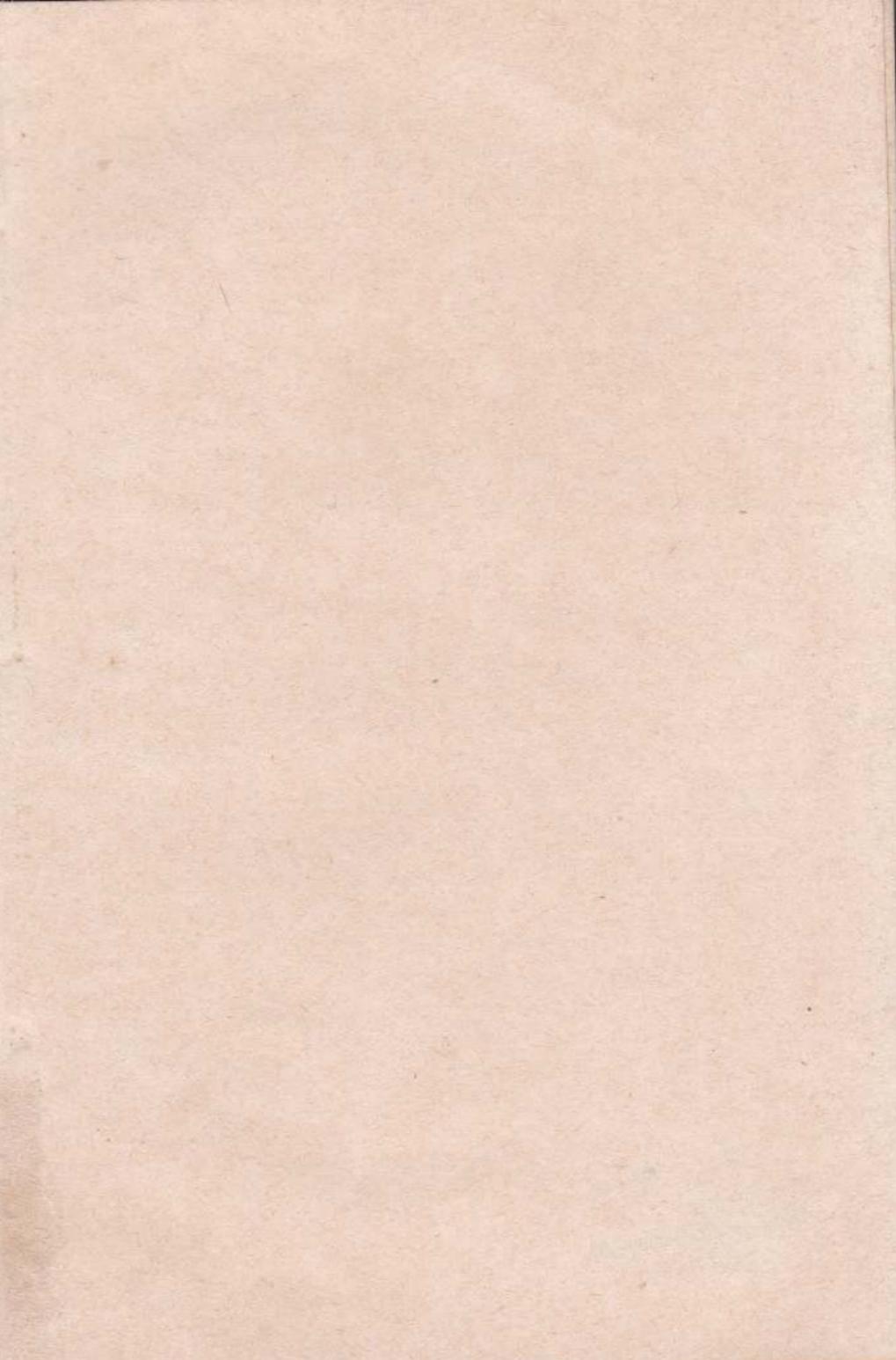
மலரில் எழுதியவர்கள்

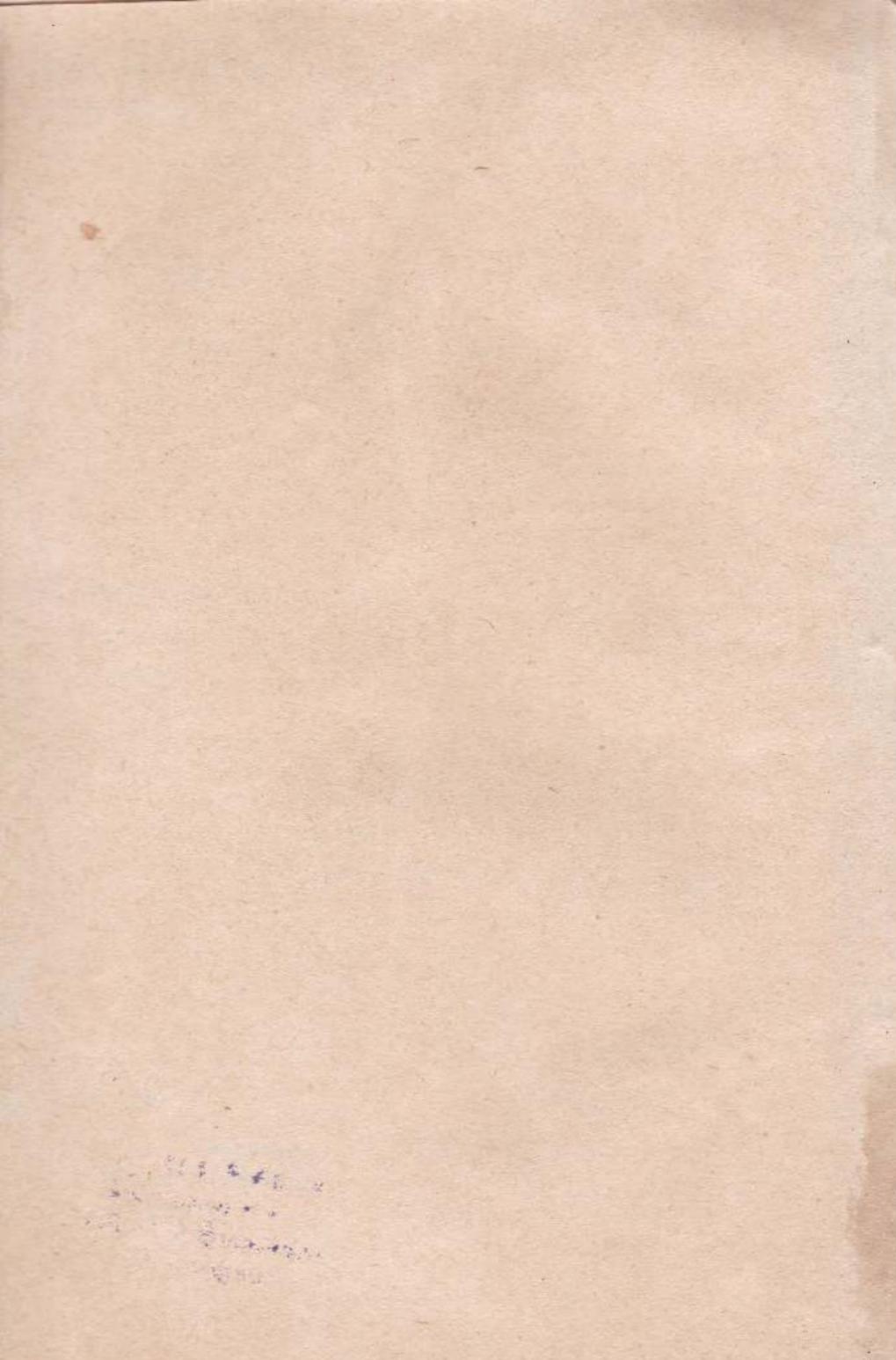
1. இ. முருகையன்
கலிஞர், உதவி சீரேஷன் பதிவாளர், யாழ், பல்கலைக் கழகம்,
2. நா. க. சண்முகநாதப்ரீஸ்னீ
கலிஞர், கல்லூரி அதிபர்.
3. வாசதேவன்
கலிஞர், மாணவன் யாழ், பல்கலைக்கழகம்.

கட்டுறையாசிரியர்கள்

4. சு. வீத்திபானந்தன்
பேராசிரியர், துணைவேந்தர் யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
5. க. அரைனூசலம்
விழாக்கள்; வீரிவுக்கரயாளர் தழிழ்த்துறை போகுளைப் பல்கலைக்கழகம்.
6. 'நந்தி'
எழுத்தாளர்; பேராசிரியர் சமூக வைத்தியத்துறை யாழ். பல்கலைக்கழகம்.
7. நீல பத்மநாதன்
எழுத்தாளர்; பொறியியலாளர் கேள்வி
8. மருதூரீக் கொத்தின்
எழுத்தாளர்; கல்லூரி அதிபர்.
9. ஸமுத்துச் சீவானந்தன்
புலவர், பேச்சாளர்
10. குணசேன வீதான
சிங்கள எழுத்தாளர்; பொதுச் செயலாளர் மக்கள் எழுத்தாளர் முன்னணி.
11. கே. எஸ். சீவகுமாரன்
விழாக்கள்; பத்திரிகையாளர்.
12. கெ. மக. கேதண்டம்
அறிஞர்ச் செல்வர், எழுத்தாளர், ஜிஏஜபாளையம்.
13. ச. முருகானந்தன்
எழுத்தாளர்; உதவி வைத்தியர்
14. 'வரதர்'
எழுத்தாளர்; பதிப்பாளர்.

15. 'தெண்டியான்'
 எழுத்தாளர்; கல்லூரி ஆசிரியர்.
 16. சுபா. ஜூயராசா
 எழுத்தாளர்; வீரியுரையாளர் கல்வீயியற்புலம் யாழ்.
 17. ஐ. ஆர். அரியரத்தீணக்
 அரசியல் பிரமுகர்.
 18. தெளிவத்தை ஜோசப்
 எழுத்தாளர்.
 19. 'பிரேரம்ஜி'
 எழுத்தாளர்; பொதுச் செயலாளர், இலங்கை முற்
 போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்.
 20. சி. வண்ணியகுலம்
 விமர்சகர், அரசாங்க ஊழியர்.
 21. எம். கே. முருகனந்தன்
 டாக்டர்; எழுத்தாளர்.
 22. சாந்தல் நாடன்
 எழுத்தாளர்.
 23. 'செங்கை ஆழ்நியான்'
 எழுத்தாளர்; உதவி அரசாங்க அதிபர்.
 24. எஸ். திருச்சிசல்வம்
 பிரதம ஆசிரியர் 'முரசொலி'.
 25. துவரை மனோகரன்
 விமர்சகர்; வீரியுரையாளர் தமிழ்த்துறை பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்.
 26. இ. ஜூயராஜ்
 அமைப்பாளர்; அலீ திலங்கைக் கண்பன் கழகத்.
 27. போகா பாலச்சந்திரன்
 எழுத்தாளர்.
 28. 'மேமண் கவி'
 கல்வீருர்.
 29. வெ. முருகப்பதி
 எழுத்தாளர்; பத்திரிகையாளர்.
 30. தீவிகுவல்லீஸ் கமால்
 எழுத்தாளர்; ஆசிரியர்.
 31. என். சோமகாந்தி
 எழுத்தாளர்; அரசாங்க ஊழியர்.
 32. காஷ்த்தீகேசு சீவத்தம்பி
 விமர்சகர்; பேராசிரியர் யாழ். பல்கலைக்கழகத்.

6. 35 A. 182. J. P
“ செம்மாலா
மில்லாவி நிதை விலகம்
யாழ்யபாகவாம்

தாழ்க்கு ஒரு நூற்றனா பிலியூப்போ அவ்வு
நடக்கு எந் பிளாகம்.
அந்த பிளாகம் நடக்கு ஒரு மிகம்
நண்பர் பெரின்கி ஒருவாயக்கு ஏனதீ
(நன்மார்த்து வாட்டுத்துக்கள்) — ”

- பிலியூப்பாங்கம் -